

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ίδρυτής - Διευθυντής 1879—18 95 Ν. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, —

1895 — 1950 ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ. — Βραβείο Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν



Στάθηκε ό Νά-
σος γιά λίγο,
κάτω από τή μυ-
γδαλιά κι' είδε
τό φεγγάρι στόν
ουράνο, γεμάτο
καί λαμπρό, κα-
θώς ήτανε, νά
κομμάτι ά ζε-
ται πίσω από τά φύλλα της. Άναστέναξε... Γύρω τά
δουνά, ανάλαφρα, τυλιγμένα στό άμφίβολο, άσημένιο
του φώς, έλεγε κι' ήτανε πιασμένα χέρι-χέρι, έτοιμα
ν' άρχίσουν ένα φανταστικό, θεόρατο χορό...

— Τάχατες, είπε, έτσι νά ναι καί στήν Αυστραλία
τό φεγγάρι;

Καί ξανά έκείνο τό παράξενο σφίξιμο στό στήθος του,
του 'πιασε τό λαϊμό σάν κάποιο χέρι νάθελε νά τόν σφί-
ξει γιά νά του στίψει τά δάκρυα, πού άκροπότηζαν κά-
που-κάπου τά βλέφαρά του...

Είχε δέν είχε κλείσει άκόμα τά είκοσί του χρόνια. Ψη-
λό καί γεροδεμένο παλληκάρι, δούλευε στά λιγοστά τους
χτηματάκια στό χωριό κι' όσον καιρό του περίσσευε, ρο-
ζιαζότανε σέ ζένες δουλειές στόν κάμπο. Μά του κάκου
πάλευε νά ζήση τό σπίτι του, μέ τούς γέροντες τούς γο-
νιούς του. Καί ή άδερφή του, άν καί μεγαλύτερή του, ή-
ταν άνυπαντρη άκόμα. Προικιά, σου λέει!

— Δέν είναι ζωή τούτη, πατέρα! Θα φύγω...

— Καί πού θά πάς γυνί μου;

— Όπου δούν τά μάτια μου!

Καί σέ λίγο, χωρίς νά τό καλοσκεφτή, πέταξε τήν
κουδέντα:

— Στήν Αυστραλία! Έμαθα πώς παίρνουν μετανά-
στες!

Άπό τότε, πέρασαν πεντέξη μήνες. Ένα σωρό χαρ-
τιά, σκετούρες, έξοδα καί κάνα δυό ταξίδια στήν Άθή-
να... Τέλος, όλα ήσαν έτοιμα. Μ' ένα τηλεγράφημα, τόν
καλούσαν νά πάει στόν Πειραιά, νά
πάρη τό ύπερωκεάνιο γιά τό μεγάλο
ταξίδι. Άπόψε πέρασε από τούς συγ-
γεμείς του, νά τούς άποχαιρετήση.
«Έχετε γεια! Αύριο μισεύω!» Οί γυ-
ναίκες δακρύζων! Κι' οί άνδρες του
σφίγγανε τά χέρια μέ μιά παράξενη άνησυχία... «Αυστρα-
λία λέγανε τά μάτια τους!» Άντε τώρα νά ξανάρτη...
Μπά! Κακομοίρη Νάσο!... Λοιπόν ήταν έτσι ή γελιό-
τανε; Σά νά τόν ξεπροβόδιζαν γιά ένα ταξίδι άγύριστο..
«Αιώνια του ή μνήμη!»...

Γύριζε στό σπίτι του μέ βαρεία ψυχή! Κι' όπως στά-
θηκε κάτω από τή μυγδαλιά νά πάρη άνάσα, συλλογι-
στηκε τό σκύλο του... Πασά! Έτσι τόν έλεγαν... Ναί...
Άπόψε θά τόν έλυε από τήν άλυσίδα του γιά στερνή φο-
ρά... Πήγε κοντά του καί καθώς έσκυψε πάνωθέ του, ό
σκύλος άφησε ένα μικρό ουρλιαχτό, χαρούμενο, γιατί
ήξερε πώς έφτασε ή μεγάλη στιγμή της έλευθερίας του...

— Έλα, Πασά! Έλα νά σέ χαϊδέω, μπράβο... Μά
κείνος δέ στάθηκε... Μουδιασμένος καθώς ήταν, άπ' τό
δέσιμο, ξαπολύθηκε, τρέχοντας, στόν κήπο, πηδώντας
δεξιά κι' άριστερά, νά ξεμουδιάσει, μέ μικρές φωνές! Μέ-
σα στό φεγγαρόφωτο, ό Νάσος
τόν είδε, σάν ένα χαρούμενο ίσκιο...

— Κατάργάρη, είπε μέσα του, μέ
κάποια πίκρα... Δέν ξέρεις πώς θά
φύγω; Έχουμε τόσον καιρό πού
τά λέμε, έγώ, ό γάϊδαρος καί σύ...
Σάς είπα τήν ιστορία μου, σά νά
είσαστε άνθρώποι! Κι' έλεγα πώς μέ
καταλαβαίνετε... Γιατί έκείνος
μού κουνούσε τ' αυτιά καί σύ μέ κοί-
τάζες στά μάτια... Χτες τ' άπόγευ-
μα μ' είδες δακρυσιμένο... Ήρτες
κοντά μου μού κούνησες τήν ουρά
σου, μέ ρώταγες: «Τί έχεις Νάσο;»
«Τί νά έχω, λέω! Μισεύω!» Σ' άγ-
κάλισα, έσύ έσκουζες, σά νά μ' έ-
νοιώθες... καί τώρα! Σάν νά μ' ή-
ξέρεις τίποτε... Μά έγνοια σου!
Έχω κι' άλλο φίλο...

Τράβηξε στ' άχούρι κι' άνοιξε
τήν πόρτα μέ μιά μικρή σπρωδιά...
Μιά λουρίδα φώς του φεγγαριού

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΑΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΤΗΣ ΠΑΡΕΑΣ

νατριχίλα έζωσε τό παιδί.

— Γεια σου, του λέει, γεια σου, γεια σου, Μένιο μου,
άδερφέ μου! Πάν' τά ψέματα! Αύριο πρωί πρωί, του
λές... Κόπηκε γιά λίγο, πέταξε ύστερα τή μεγάλη λέξι:

— Μισεύω! Ποιός ξέρει τώρα, άν θ' άνταμώνουμε
ποτέ...

Στάθηκε γιά λίγο, σά νά περίμενε μιά καλή κουδέντα.
Καί του άποκρίθηκε, πίσω του ένα κλάμα σιγανό. Ήταν
ό σκύλος. Είχε κάνει τά πηδήματά του κι' έτρεξε τώ-
ρα, νά τόν βρή.

— Νά, λέει στό γάϊδαρο, νά κι' ό τρίτος της παρέας...

«Α! Τί καλοί φίλοι ήμαστε έμείς οί τρεις! Οί δρόμοι
μάς ξέρανε καί τά μονοπάτια. Οί πέτρες καί τά δέν-
τρα! Οί βρύσες καί τά ποταμάκια! Πόσες φορές δέ μάς
πήρε από κοντά ό ήλιος, πού πηγαίναμε άσημέριωτα στή
δουλειά! Καί πόσες άλλες φορές δέ μάς άντάμωσαν τ' ά-
στέρια στό γυρισμό! Όταν δέν είχες φύρτωμα στή ρά-
χη, μέ κοίταες, κακομοίρη, σά νά λέγες: 'Ανέβα! Σέ ση-
κώνω! Μην κουράζεσαι όδिका!» Έτσι πηγαίναμε οί
τρεις μας μέ τόν Πασά πάντα κοντά στούς δυό μας καί
λέγαμε κι' οί τρεις τά βάσανά μας—Έ; Α! Ποτέ δέ θά
ξεχάσω...

Σάν κάτι νάθελε ό γάϊδαρος νά πη, φύσηξε τά χεί-
λια του καί τόν έκοίταζε στά μάτια. Τό παιδί κατάλαβε...

— Όχι! Δέ θά σ' αφήσω μοναχό, καημένο! Ό μού-
ρος πατέρας μου θά σέ κοιτά ήπως κι' έγώ! Γιατί σύ
θάσαι τώρα τό ξεβόητι του τό μοναχό! Ό! Ναί! Έσύ
είσαι καλά... Μά γώ, χωρίς πατρίδα, τί θά γίνω;

Λυγμοί τόν πνίξανε καί τού πλημ-
μύρισε τά μάτια μιά μπόρα από δά-
κρυα, πού άργούσανε ώρες τώρα μέ-
σα του... Καί παραπονιότανε:

— Γιατί, γιατί νά μάς διώχνουνε
τά χώματά μας—Έ; Γιατί δέ μάς κρα-
τάει ό τόπος πού μάς γέννησε; Έρμη πατρίδα μας, γιατί;

Πεσμένος μ' όλο τό κορμί του στή ράχη του ζωντανού
σπαρταρούσε από τούς άναστεναγμούς! Τά δάκρυα τού
βρέχανε τό ζώο. Κι' έκείνα, πού ήτανε συνειθισμένο σέ
φορτώματα τόσο βαρεία, τώρα, σά νά μ' ήν μπορούσε
νά κρατήσει τόν πόνο του, γονάτισε κάπου καί ξάπλωσε
στό χώμα! Κύλισε μαζί του τό παιδί κι' έγειρε στό πλευ-
ρό του μ' άναφυλλήτα. Ένας Θεός μονάχα τόδε αυτό κι' ό
σκύλος— πώς άγκάλιασε τό λαϊμό του ζώου, πώς τόν
άγκάλιασε σιχτά καί τρυφερά, σά μωρό, πού πλανιέται από
τό λαϊμό της μάνας, πώς φιλούσε τά όργα του χείλια...

Ό σκύλος τόδε κι' άναταράχτηκε! Πόσο πόνο καί τί ά-
γάπη κλείνουν έκείνα τά φιλά! Πάσκιζε νά δείξει στούς
δυό του φίλους πώς καί κεινού ή καρδιά του είχε ραγίσει...

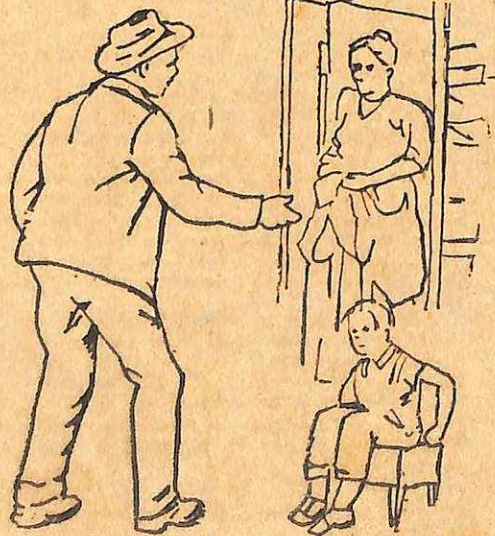
Έσκουζε αυτός σιγαλινά άπ' τά κατάβαστά του, έτριψε τή
μούρη του στό κορμί του Νάσου, μά κείνος δέν τόν πρόσε-
ξε— ή έτσι τού φάνηκε! Σέ μιά
στιγμή τό παιδί, έκεί πού κυλιότα-
νε χάμω, ξάφνου σηκώθηκε, άρπαξε
δυό άγκαλιές σανό καί τις έρριξε
μπροστά στό φτωχό του γάϊδαρο...

— Γεια σου, Μένιο...

Καί στρίβοντας άπότομα, βγήκε
γρήγορα καί χάθηκε πλάι, στή
κουζίνα του σπιτιού του...

Ό τρίτος της παρέας τόν πή-
ρε από πίσω... Μά δέν πρόλαβε νά
χωθή καί κείνος μέσα! Ή πόρτα
χτύπησε— μπάμ!—άπότομα. Έ-
να πνιχτό γρουζύμι βγήκε από τό
μέσα του! Άνθρωπος δέν ήταν γιά
νά νοιώση από τ' άνθρώπινα λόγια,
πού έκουσε ποιός μεγάλος χωρι-
σμός τόν περίμενε μέ τό φίλο του
τό Νάσο.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Τό τέλος.



φώτιζε τό γάϊδα-
ρο στό κούτελο.
άπ' τό φεγγίτη.
Κι' κείνος, πού
τόν είδε νά
μπάνει, έίκαμε
ένά χαρούμενο
τίναγμα του κε-
φαλιού! Μιά ά-

Θ ΑΧΕΤΕ, βέ-
βαια καταλά-
δει τώρα τ'

λευταία ότι συμβαίνει στόν κόσμο
κάτι τό άσυνηθιστό— γιά σας ά-
συνήθιστο έπειδή είσαστε άκόμη
παιδιά. Καί έπειδή μέ τό νά σκέ-
πτεσθε όπως όλα τά παιδιά καί μέ
τό νά ενδιαφέρεστε φυσικά γιά ό,τι
ένδιαφέρει τήν ήλικία σας, δέν έχε-
τε ζωηρή περιέργεια γιά τά πρά-
γματα πού ενδιαφέρουν τούς προγω-
ρημένους στά χρόνια. Όμως, αυτές
ειδικότερα τις ήμέρες, όσο καί νά
μην είναι ή περιέργειά σας ζωηρή,
όσο καί νά συγκεντρώνουν τήν προ-
σοχή σας τά μαθήματά σας καί τά
παιχνίδια σας, θά καταλάβετε ότι
κάτι τό άσυνηθιστό— γιά σας ά-
ναμεταξύ σας, όσοι έτυχε νά άπο-
κτήσετε από τώρα τή συνήθεια νά
ρίχνετε μιά ματιά στήν έφημερίδα
πού παίρνουν στό σπίτι, ή νά ακού-
τε τις ειδήσεις στό ραδιόφωνο, θά
τό έμάθατε από τό ραδιόφωνο καί
από τήν έφημερίδα. Οί άλλοι, οί
πιο μικροί, θά τ' ακούσατε από
τούς μεγάλους, θά τό προσέξατε
στις συνομιλίες πού γίνονται τριγύ-
ρω σας, παντού όπου περάσετε, ό-
που βρεθήτε. Έπί τέλους, θά τό εί-
δατε στά πρόσωπα τών γονιών σας,
στήν άνησυχία πού δείχνει ή έκφρα-
σί τους, ό τόπος της κουδέντας
τους. Μιλάνε γιά πόλεμο.

Τά παιδιά πού είχαν έλθει λίγο
πρωτίτερα από σας, τόν έγνωρίσα-
νε, τόν έξήσανε από κοντά τόν πό-
λεμο. Τόν έξούσανε, μάλιστα, πέντε
όλοκληρα χρόνια κι' έδώ στήν πρω-
τεύουσα καί στίς έπαρχίες καί στά

μακρινά χωριά. Καί ήτανε ένας
σκληρός πόλεμος, καθώς είναι σκλη-
ροί όλοι οί πόλεμοι— σκληρός καί
όδικος γιά τόν τόπο μας, πού δέν
είχε σέ τίποτα φταίξει. Έκείνο πού
πρέπει νά ξέρετε καί νά θυμάστε
πάντα, γιά νά τό έχετε όταν μεγα-
λώσετε παράδεγμα, είναι ότι όλοι
οί Έλληνες, άν καί άπομεινανε μό-
νοι καί άδοθητοί, έκαμαν τό καθή-
κον τους από τήν αρχή ως τό τέλος,
μ' ένα τρόπο πού έπροκάλεσε τόν
παγκόσμιο θαυμασμό. Καί πού ήρ-
θε νά άποδείξη άλλη μιά φορά πόσο
ό Έλληνικός λαός πιστεύει στήν
Έλευθερία, καί τή μεγάλες θυσίες
μπορεί νά κάνει γιά νά τήν προστα-
τέψη όταν βρίσκεται σέ κίνδυνο.

Στή σημερινή επιστολή μου μού
ήτανε εύκολο νά μιλήσω γιά ένα
άλλο θέμα, πού εύχαριστο καί γιά
σας καί γιά μένα. Άλλά έθεώρησα
άπαραίτητο νά σας πω λίγα λό-
για γιά ένα ζήτημα, πού κι' άν δέν
φέρη τόν πόλεμο— καθώς προβλέ-
πομε καί εύχόμαστε όλοι— άνησυ-
χει βαθεία τούς μεγάλους, όπως φο-
δίζει τούς λαούς. Καί τό έθεωρή-
σαμε άπαραίτητο γιατί έχομε τή
γνώμη, ότι μ' όλο πού είσαστε μι-
κροί, χρειάζεται νά άποκτήσετε σι-
γά-σιγά από τώρα μιά ιδέα γιά τις
μεγάλες άνθρώπινες πραγματικότη-
τες, άσχετα άν είναι καλές ή κακές,
δικαίες ή άδικες. Καί νομίζομε ότι
αυτό χρειάζεται, γιά νά μη τρομά-
ξετε, γιά νά ξαφνιασθήτε όταν με-
γαλώσετε, γιά νά μην πέσετε από

Γιά ν' άγωνισθήτε

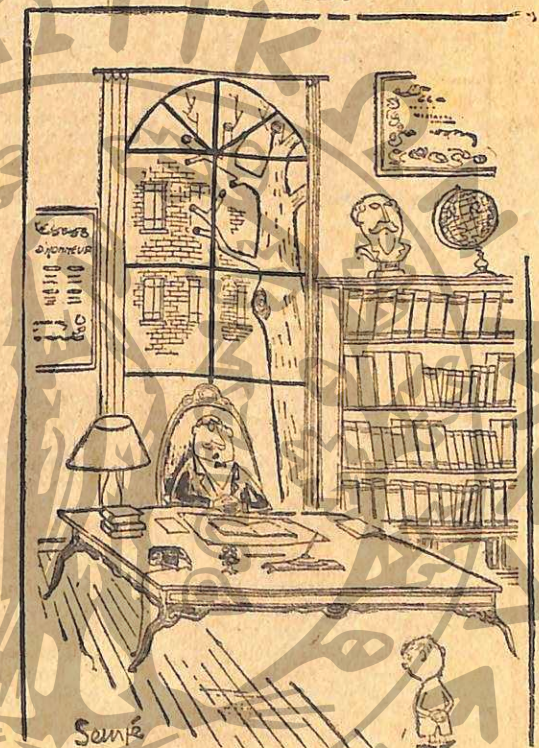
τομα από τήν παιδική άνυποψία
στήν τραχύτητα της άληθινής ζωής.
Τό παλιό παραμύθι, σάν κάτι πού
σας τοποθετεί μέσα στήν άτμόσφαι-
ρα της ζεστής παιδικής φαντασίας
σας, όσο καί νά μένη αξιοσέβαστο,
δέν φτάνει. Μού φαίνεται, μάλιστα,
έπικίνδυνο, από ένα σημείο καί πέ-
ρα, γιά τήν πνευματική σας άγωγή.

Ή εποχή πού εκλείναι τά παιδιά
μέσα σέ κρυσταλλένους πύργους,
γιά νά άναπτύξουν τήν εύαισθησία
τους, πιστεύομε πώς έχει περάσει.
Σάς τό λέμε μέ μιά ειλικρινή αίσθη-
σι ευθύνης γιά τό μέλλον σας. Δέν
πρόκειται νά σας μιλήσωμε τώρα
γιά τόν πόλεμο, γι' αυτό πού λέγε-
ται πόλεμος. Θέλομε νά σας προ-
ειδοποιήσωμε άπλώς. Γιά νά ξέρετε
ότι άνεξάρτητα μέ τή λαχτάρα της
ειρήνης πού άξίζει νάχετε σ' όλη
σας τή ζωή, πρέπει έπίσης νά υπο-
λογίζετε καί στήν περίπτωση τού
πολέμου, άκόμη καί τού πιο άδικου
— καθώς είναι ό πόλεμος πού άρ-
χισαν νά κάνουν στήν Αίγυπτο οί
Άγγλογάλλοι. Μόνον έτσι, άγαπη-
τοί μου μικροί φίλοι, θά μπήτε στή
νεανική σας ζωή ψυχικά έτοιμοι γιά
ν' άγωνισθήτε.

Γεια χαρά σας

I. Φίλιππος

Γελοιογραφία της εβδομάδος



Σεμρέ
«Έμαθα, νεαρέ κύριε, από τούς δασκάλους
σου, ότι λερώνεις τά ρούχα σου μέ τό με-
λάνι. Ξέρεις πόσο έχει τό κίλο τό μελάνι
σημερα;

Ό κόσμος έσείς κι' έμείς

Α π' ό,τι μάς γράφα-
νε πολλοί άναγνώ-
στες μας κι' άπ' ό,τι ά-
κούσαμε, τό δεύτερο τεύ-
χος της «Διαπλάσεως»
άρεσε περισσότερο από
τό πρώτο. Αυτό, δέν τό
κρύβουμε, μάς γεμίει
χαρά γιάτί όλες μας οί
προσπάθειες είναι πώς
θα πετύχωμε τό κάθε
τεύχος νά γίνεται καλύ-
τερο από τό προηγούμε-
νο. Κι' ένας τρόπος ύ-
πάρχει γιά νά τό κατα-
φέρουμε: Νά βλέπομε
τις έλλείψεις μας καί νά
τις διορθώωμε. Μά τις
έλλείψεις δύσκολα μπο-
ρούμε νά τις βλέπομε
μονάχα έμείς. Πρέπει κι'
εσείς νά μάς βοηθήσετε.
Καί πάλι σας παρακα-
λούμε νά μάς γράφετε
τακτικά τις έντυπώσεις
σας καί τις παρατηρή-
σεις σας.

Ο ΣΟ πάμε μπαίνουμε
γιά καλά στόν χει-
μώνα. Σχεδόν κάθε πρωί
ό ουρανός είναι συννε-
φισμένος, άπειλητικός.
Καί τό πουλόβερο μας δέν

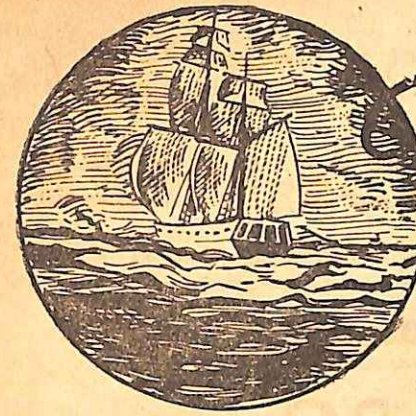
κρατάει πολύ ζέστη όπως
έδώ καί μερικές μέρες...
Άλήθεια, νοσταλγησάμε
καί λίγη... βαρυνειωμέ-
νια. Ή κάθε εποχή έχει
καί τήν όμορφιά της.
Τώρα μπορούμε νά μα-
ζεύωμαστε νωρίτερα στό
σπίτι, νά τελειώνουμε τά
διαβάσματά μας καί ύ-
στερα νά κουβεντιάσου-
με, ν' ακούμε τά παιδικά
προγράμματα τού ραδιο-
φώνου, νά πέφτουμε μέ
τά μούτρα σέ κανένα κα-
λό παραμύθι. Βέβαια έ-
χει καί τις άναποδιές του
ό χειμώνας (μήπως δέν
τις έχει καί τό καλοκαί-
ρι μέ τις ζέστες καί ή
άνοιξη μέ τήν άκατα-
στασία τού καιρού;).
Μά ή μεγαλύτερη χειμα-
νιάτικη άναποδιά είναι
τό ...πρωινό ξύπνημα.
Τί ψυχρολουσία αισθά-
νεται κανείς άφίνοντας
τή ζεστασιά τού κρεβα-
τιού του. Εύτυχώς, όμως,
γρήγορα συνήθίζει τήν
ψυχρολουσία. Όλα ει-
ναι μιά συνήθεια... καί
μιά άπόφασι!

Α ΥΤΗ τήν εβδομάδα
παίζεται στούς αθη-
ναϊκούς κινηματογράφους
μιά ταινία πού έχει πά-
ρει τό θέμα της από τό
γινώστο έργο τού Ίουλί-
ου Βέρν «20.000 λεύγες
υπό τήν θαλάσσαν». Τί
νά σας πώ; Σέ κάθε εύ-
καιρία πού μού δίνεται,
θαυμάζω τήν φαντασία
αυτού τού συγγραφέα.
Πραγματικά, ό Ίούλιος
Βέρν, δέν έγραψε τόσα
ώραία βιβλία μόνο καί
μόνο γιά νά κάνει έντύ-
πωσι στούς αναγνώστες
του εξιστορώντας άπίθα-
να πράγματα. Είχε τόση
εμπιστοσύνη στις άνθρώ-
πινες ικανότητες, ώστε
φανταζόταν τόν άνθρωπο
άξιο νά πετύχει ό,τι όητο-
τε γιά τήν προκοπή του.
Γι' αυτό πολλά του πα-
ραμύθια— όπως τό τα-
ξίδι στούς πλανήτες—
ύστερα από χρόνια κου-
τεύουν νά γίνουν πραγ-
ματικότητες.

Έχω όδικο πού τόν
θαυμάζω;

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΣΑΣ

Μ' ΑΥΤΑ ΓΕΛΟΥΝ ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΑΣ ΦΙΛΟΙ Η ΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΚΕΦΙΟΥ



Το μυθιστόριο του ΣΑΝ ΣΕΜΠΑΣΤΙΑΝ

— Βεβαίως είναι και δικόι σας, έφ' όσον μένετε μαζί μου. Δεν θα ήθελα ποτέ να βρουν την πόρτα μου κλειδωμένη αν ήθελαν να με επισκεφθούν τη νύχτα.

Το είπα βέβαια άσπεία γιατί κανένας γείτονας δεν έρχοταν να με ένοχλήση τη νύχτα. Ο Μανουέλ όμως νόμισε ότι μιλούσα σοβαρά.

— Όχι, όχι, φώναξε με άγωνία, δεν πρέπει κανείς να μπη στο σπίτι όταν θα κοιμόμαστε. Κλειδώστε καλά τις πόρτες.

Τού υποσχέθηκα να τις κλειδώσω και να κλείσω και το παράθυρο της κουζίνας μου. Έξέτασε με προσοχή την καμινάδα μου για να βεβαιωθεί ότι δεν ήταν δυνατόν να χωρέσει άνθρωπος.

Με είχε τόσο έμπρησσει ώστε έψαξα και κάτω από το κρεβάτι μου μήπως ήταν κανείς κρυμμένος.

Παρακολουθούσε όλες τις κινήσεις μου για να βεβαιωθεί ότι δεν είχα αφήσει τίποτα ανοιχτό.

Έπεσα τελικά να κοιμηθώ κατάκοπος από τις τλαιπωρίες της ημέρας. Ο ήλιος που έμπαινε από το παράθυρό μου με ξύπνησε την άλλη μέρα.

Βρήκα τον Μανουέλ όρθιο στην έξω πόρτα. Ο φόβος του της προηγούμενης νύχτας είχε διαλυθεί. Περιεργάζοταν με άγωνία τη θάλασσα με την ελπίδα ότι θα ανακαλύψει κανένα ίχνος του «Σαν Σεμπαστιαν».

Ετοιμάσα το πρωινό μας και αφού φάγαμε, σηκώθηκα να πλύνω τα φλυτζάνια μας.

— Δεν την κλειδώνω ποτέ τη νύχτα, το είπα. Όλοι οι γείτονες είναι φίλοι μου.

— Ναι, αλλά δεν είναι δικόι μου.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Πάτ Χέρντον ρυμουλκεί ένα άκυβερνητο «περγαντίνο» του παλιού καιρού, σε μία κρυφή σπηλιά, ως ότου ξεκαθαρίσει σε ποιόν ανήκει. Έπιστρέφοντας σπίτι του, βρίσκει στην παραλία μία βάρκα που φαίνεται ότι ανήκει στο «περγαντίνο». Μέσα είναι πεσμένος ένας αναισθητός ναυαγός. Τον μεταφέρει σπίτι του και τον περιποιείται. Όταν συνήλθε ο ναυαγός προσπάθησε να πείσει τον Πάτ ότι το «περγαντίνο» του ανήκει. Διάφορα όμως άνωπιστα περιστατικά που διηγείται δείχνουν ότι είναι ύπουλος και ψεύτης.

— Έρχονται νορδηγικά φαλινοθηρίκα στο λιμάνι σας; με ρώτησε με ύφος σκεπτικό.

— Όχι προτιμούν ένα μικρό νησάκι πιο πέρα. Δεν τους συναντούμε καθόλου γιατί τους φοβόμαστε κάπως.

— Αν συναντήσετε καθόλου ξένους στο λιμάνι, σας παρακαλώ να με ειδοποιήσετε.

— Θέλετε να τους δώτε;

— Όχι, αντίθετα δεν πρέπει να μάθουν ότι είμαι εδώ.

Φοβόταν λοιπόν τους Νορδηγούς. Αν το «περγαντίνο» ήταν πραγματικά κληρονομικό του, τι δουλειά είχαν οι Νορδηγοί φαλαίνοθηρες στην ύπθεση αυτή; Τού υποσχέθηκα να τον ειδοποιήσω.

Ετοιμάσθηκα να φύγω για το κτήμα μου όπου θα με περίμενε ο Μπράτλεϋ για να εργασθούμε. Ανησυχούσε όταν με είδε να βάζω στο σακούλι μου ψωμί με βούτυρο και με ρώτησε:

— Θα λείψεις όλη την ημέρα;

— Θα πηγαίνω να δουλέψω, αλλά παίρνω μαζί μου τρόφιμα στη περίπτωση που θα είμαστε πολύ μακριά από το σπίτι την ώρα του φαγητού. Μήπως θέλετε ναρθήτε μαζί μας;

— Δεν ξέρω. Είπες πως είναι μακριά.

— Θα σας βάλω μέσα στο καρότσι, του είπα για να τον πείραξω.

— Α, όχι, απάντησε χαμογελώντας. Ο γέρο Σίμων θα κουραζόταν πολύ.

— Ο Σίμων δεν πάει ως το κτήμα. Είναι πολύ γέρος. Θα πάμε το άλογο του Μπράτλεϋ.

Ξαφνικά σταμάτησε. Πως ήξερε ο Μανουέλ το γέρο Σίμο. Μήπως δεν ήταν απόλυτα αναισθητός όσον τον μετέφερα; Προσπάθησα να θυμηθώ αν είχαμε αναφέρει το γαϊδουράκι μου στη συζήτηση που κάναμε άργότερα με τον Μανουέλ και τον Μπράτλεϋ.

— Ημουν βέβαιος ότι όχι, αλλά θυμήθηκα τότε ότι μόλις είχε έρθει ο Μπράτλεϋ χθες το βράδυ και ενώ ο Μανουέλ ήταν ακόμα λιπόθυμος το διηγώθηκα πως τον βρήκα στη θάλασσα αναισθητό και τον μετέφερα στο σπίτι φορτωμένο στη πλάτη του γέρο Σίμων. Έπειτα μίλησα για το «περγαντίνο» και ο Μπράτλεϋ μου πρότεινε να οδηγήσω τη βάρκα του Μανουέλ στη σπηλιά που είχαμε κρύψει και το



— Είμαι βέβαιος ότι η εξόπορτά σου κλειδώνει; με ρώτησε με τρομαγμένη φωνή.

Τον κοίταξα κατάπληκτος. Τα χείλια του έτρεμαν και το μέτωπό του ήταν κατάρρωμένο.

— Δεν την κλειδώνω ποτέ τη νύχτα, το είπα. Όλοι οι γείτονες είναι φίλοι μου.

— Ναι, αλλά δεν είναι δικόι μου.

— Είμαι βέβαιος ότι η εξόπορτά σου κλειδώνει; με ρώτησε με τρομαγμένη φωνή.

Τον κοίταξα κατάπληκτος. Τα χείλια του έτρεμαν και το μέτωπό του ήταν κατάρρωμένο.

— Δεν την κλειδώνω ποτέ τη νύχτα, το είπα. Όλοι οι γείτονες είναι φίλοι μου.

— Ναι, αλλά δεν είναι δικόι μου.

Τά ...«καλά παιδιά»

Ο ΠΟΛΥΞΕΡΟΣ

Για όποιοδήποτε θέμα και να ρωτήση ο δάσκαλος τα παιδιά την ώρα του μαθήματος, ο Πολύξερος θα σηκώσει το χέρι του. Μόνο το χέρι του; Τινάζεται ολόκληρος απ' το θραγίο κι αναστατώνει

θαίνει. Νομίζει πως τα ξέρει όλα, πως αν δεν άπαντήσει αυτός σ' όποιο ζήτημα, θα τον πουνε... κουτό. Πραγματικά ο Πολύξερος έχει τη μαγία να κάνει τον έξυπνο. Βιάζεται μάλιστα τόσο πολύ ν' απαντήσει.



την τάξη με τις παρακλήσεις του.

— Κύριε! Κύριε! Έμένα ρωτήστε κύριε!

— Τι θέλεις παιδί μου;

— Να το πω εγώ;

— Κάτσε στη θέση σου.

— Μα το ξέρω...

— Καλά, κάτσε στη θέση σου!

— Να σας το πω εγώ μια στιγμή...

— Τέλος πάντων λέγε.

— Ορίστε;

Κατεβάζει το χέρι, μαζεύεται και πέφτει σε θάρους σκέψεις. Τι ν' απαντήσει; Δεν άκουσε καλά; Κουά ούτε την ερώτησή του; Πιασμένος τώρα στα πράσα παρακαλεί τον δάσκαλο να ξαναπεί την ερώτησή του.

— Εκείνος μαντεύει τι συμβαίνει και δεν του χολάει χατίρι. Κι ο Πολύξερος τότε και τότε μπερδεύεται. Κάτι πάει ν' αρχίσει, κόβεται, λέει «μάς», «μοιά», «τό», «τά» και στο τέλος πίνει... τ' αμίλητο νερό.

— Έτσι πάντα την πα-

— Όχι, πώς δεν το ξέρει. Τον έφαγε η βιασύνη να δώσει αυτός την απάντησή του. Πολύξερο τον λένε και δεν έμαθε το πρώτο και το σπουδαιότερο που πρέπει να μάθει κάθε άνθρωπος: Να σκέφεται πολύ πριν μιλήσει, να μην πετιέται σε ζητήματα που δεν τα μελέτησε καλά κι όταν του ζητούν την γνώμη του, όσο και να είναι βέβαιος, για την ορθότητά της, να την λέει σεμνά και μετρούμενα.

Γιατί φίλε μου Πολύξερε, όσα και να μάθεις στη ζωή σου, θα δεις πως όσα δεν ξέρεις, είναι χίλις άδες φορές περισσότερα...

Το ποντικάκι - Όδοντο γιατρός στον γάτο που έχει πονόδοντο;

— Νομίζω ότι θα έπρεπε να βγάλετε... όλα τα δόντια σας, μία και σας πονάει μόνο... το ένα!...

Το ποντικάκι - Όδοντο γιατρός στον γάτο που έχει πονόδοντο;

— Νομίζω ότι θα έπρεπε να βγάλετε... όλα τα δόντια σας, μία και σας πονάει μόνο... το ένα!...

Το ποντικάκι - Όδοντο γιατρός στον γάτο που έχει πονόδοντο;

— Νομίζω ότι θα έπρεπε να βγάλετε... όλα τα δόντια σας, μία και σας πονάει μόνο... το ένα!...

Το ποντικάκι - Όδοντο γιατρός στον γάτο που έχει πονόδοντο;

— Νομίζω ότι θα έπρεπε να βγάλετε... όλα τα δόντια σας, μία και σας πονάει μόνο... το ένα!...

Το ποντικάκι - Όδοντο γιατρός στον γάτο που έχει πονόδοντο;

— Νομίζω ότι θα έπρεπε να βγάλετε... όλα τα δόντια σας, μία και σας πονάει μόνο... το ένα!...

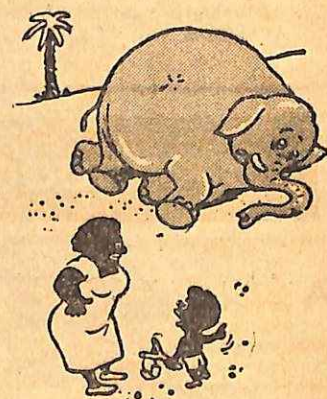
Το ποντικάκι - Όδοντο γιατρός στον γάτο που έχει πονόδοντο;

— Νομίζω ότι θα έπρεπε να βγάλετε... όλα τα δόντια σας, μία και σας πονάει μόνο... το ένα!...

Το ποντικάκι - Όδοντο γιατρός στον γάτο που έχει πονόδοντο;



Κι εγώ που νόμιζα ότι θα σωθούμε με την πηλίροια!...



Σου όρκίζομαι μαμά... τι... δεν το έχω ξανακάνει!



Το ποντικάκι - Όδοντο γιατρός στον γάτο που έχει πονόδοντο;

— Νομίζω ότι θα έπρεπε να βγάλετε... όλα τα δόντια σας, μία και σας πονάει μόνο... το ένα!...

Το ποντικάκι - Όδοντο γιατρός στον γάτο που έχει πονόδοντο;

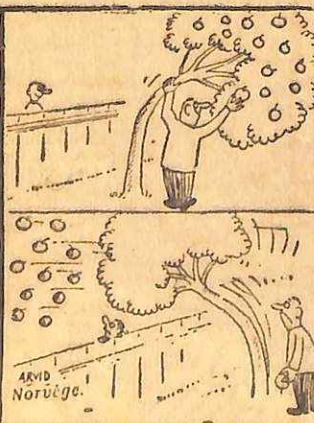
— Νομίζω ότι θα έπρεπε να βγάλετε... όλα τα δόντια σας, μία και σας πονάει μόνο... το ένα!...

Το ποντικάκι - Όδοντο γιατρός στον γάτο που έχει πονόδοντο;

— Νομίζω ότι θα έπρεπε να βγάλετε... όλα τα δόντια σας, μία και σας πονάει μόνο... το ένα!...



Ο τραγουδιστής και ο κουφός κύριος



ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

καράβι. Φαίνεται λοιπόν ότι ο ύπουλος φιλοξενούμενός μου είχε συνέλθει πολύ πριν και παρακολουθούσε χωρίς να το δείχνει τη συζήτησή μας.

Ήξερε επομένως ότι είχαμε βρή το «περγαντίνι». «Ας τώξερε. Θα προσπαθούσαμε να τον εμποδίσουμε να το βρή όσο δεν θάμασε ακόμα βέβαιον για τα δικαιώματά μου. Με κάθε τρόπο έπρεπε να τον αφήσω να πιστεύει ότι μάς ξεγέλασε.

Τον έπεισα τελικά να πάμε ως το σπίτι του Μπράτλεϋ. Ο φίλος μου έσέλωνε το αλγόμο μπρος στην πόρτα του σπιτιού του. Η κυρά - Φόλλαν έβαλε τον Μανουέλ να κάτση μπροστά στη φωτιά και έστησε αμέσως τη τσαγέρα για να μάς προσφέρει το πατροπαράδοτο τσάι. Έπωφελήθηκα από την ευκαιρία και ψιθύρισα δυο λόγια στο Μπράτλεϋ για την ανακάλυψή μου σχετικά με τον Μανουέλ.

— Σου τώπα ότι δεν είναι τίμιος άνθρωπος, μου είπε ο Μπράτλεϋ. Πάμε τώρα στη δουλειά μας και ας τον αφήσουμε με τη γυναίκα μου που θα τον περιποιηθεί και θα τον απασχολήσει.

Το αλγόμο ήταν έτοιμο δεμένο στο καρρότσι.

— Έμεις φεύγουμε, φώναξε ο Μπράτλεϋ στη γυναίκα του κοιτάζε να κάνει συντροφιά με τον Μανουέλ.

— Μείνετε ήσυχοι, απάντησε η κυρά - Φόλλαν βγαίνοντας στην πόρτα, δεν θα τον αφήσω να κάνει βήμα.

Ξεκινήσαμε ήσυχοι ότι ο Μανουέλ ήταν σε καλά χέρια. Η κυρά - Φόλλαν δεν θα τον άφηνε εύκολα να της ξεφύγει.

Από το κτήμα βλέπαμε ακόμα το σπίτι του Μπράτλεϋ και τη θάλασσα που ήταν ήρεμη σαν λάδι.

Ένα μικρό μαύρο σημάδι φαινόταν πάνω στην ήσυχη επιφάνειά της. Ήταν μια μικρή ψαρόδάρκα.

— Δεν μπορώ να καταλάβω ποιός είναι, είπε ο Μπράτλεϋ. «Ας ελπίζουμε πως δεν είναι κανένας ξένος.

Η ψαρόδάρκα όμως έμενε ακίνητη. Γεμίσαμε το καρρότσι μας και πήραμε το δρόμο του γυρισμού.

Αρκετά δουλέψαμε για σήμερα, μου είπε ο Μπράτλεϋ. Θα πάμε για ψάρεμα το απόγευμα και θα πάρουμε και τον Μανουέλ μαζί μας. «Ετσι θα μπορούμε να τον επιδέλωμε.

— Και γιατί δεν τον στέλνουμε στο Γκάλογαν;

— Ο φίλος μου ο κ. Νταίλυ λείπει σήμερα από το Δουβλίνο και δεν θα έπιδε πριν από το βράδυ. Θα πάρης αύριο το πρωί το αλγόμο και θα πιάς να τους διηγηθείς όλη την ιστορία. Θα σου δώσω και ένα συστατικό γράμμα για να μη νομίζει πως είσαι τρελλός. Θα έπιδε στρέψης το ίδιο βράδυ και θα κάνωμε δ,τι μάς συμβουλεύει ο κ. Νταίλυ. «Ετσι θα κρατήσουμε τον Μανουέλ μια μέρα ακόμα κι έπειτα θα τον ξεφορτωθούμε οριστικά.

— Κι αν οι Νορβηγοί φαλινοθήρες έρθουν ως εδώ;

— Δεν θα τον βρούν ποτέ γιατί δεν θα τους περάσει η ιδέα ότι θρίσκειται στο Φάρραν. Να είσαι βέβαιος άλλωστε ότι κανένας από τους βοηθούς. «Όσο για τον Μανουέλ αυτός προσπαθεί να τους αποφύγει με κάθε τρόπο.

— Όταν φτάσαμε στην αυλή του σπιτιού του Μπράτλεϋ βρήκαμε τον Μανουέλ να γνέθει μαλλί για την κυρά - Φόλλαν. Είχε ύφος δυστυχισμένο.

— Ό,τι μαθαίνει κανείς καλό είναι, μάς είπε χαμογελώντας καρτερικά. Τον παρηγορήσαμε λέγοντάς του ότι το απόγευμα θα πηγαίναμε για ψάρεμα. Φάνηκε ένθουσιασμένος με τη πρότασή μας.

Φάγαμε όλοι μαζί στη κουζίνα των Μπράτλεϋ. Η κυρά - Φόλλαν περιποιήθηκε ιδιαίτερα τον Μανουέλ που είχε ακόμα ανάγκη να τονωθεί.

Μετά το φαί καθήσαμε μπροστά στο τζάκι του Μπράτλεϋ για να χωνέψουμε. Ο Μανουέλ άνυπομονάσε να ξεκινήσουμε, αλλά η κυρά - Φόλλαν δεν μάς το επέτρεπε αν δεν ξεκουρηθούσε αρκετά.

Τελικά ο Μπράτλεϋ σπκόηκε. κατέβηκα

σε τις πετονιές του που ήταν κρεμασμένες πάνω από το τζάκι, τις εξέτασε μία προς μία, καθάρισε τα αγχίστρια και έβαλε τα δολώματα μέσα σ' ένα κουτί. «Όταν τελειώσαν οι προετοιμασίες αποφασίσαμε να ξεκινήσωμε.

— Όταν είδε την ψαρόδάρκά μας ο Μανουέλ φάνηκε απογοητευμένος. Τρατοχρό να είδε το μαύρο σημάδακι που είχαμε αντιληφθεί και μεις στη θάλασσα.

— Τι είναι αυτό; μάς ρώτησε τρομα-

γμένος.

— Κάποια ψαρόδάρκα.

Μπήκε τέλος στη βάρκα με μεγάλο κόπο και κάθισε στο βάθος βούδος από τον φόβο του.

Πιάσαμε τα κουτιά και σε λίγο βρισκόμαστε σ' ανοικτά. Ο Μπράτλεϋ αφήσε τα κουτιά και έρριξε τις πετονιές του.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχισα

Από τα καλύτερα ξένα ευθυμογραφήματα

ΤΟ ΚΑΔΡΟ

ΤΟΥ ΖΕΡΟΜ ΖΕΡΟΜ

ΟΤΑΝ Ο ΘΕΙΟΣ μου βάλει στο μυαλό του να κάνει κάτι, όλο το σπίτι γίνεται άνω κάτω.

Έφεραν ένα κάδρο. Το κάδρο βρίσκεται εκεί, στην τραπεζαρία. Η θεία μου έδειξε το μέρος όπου θα της έρεσε να κρεμαστεί.

— Α, σε παρακαλώ, απάντησε ο θείος, μην ανακατεύεσαι σ' αυτή την υπόθεση. «Εγώ θ' αναλάβω να το κρεμάσω στον τοίχο...

Και ο θείος Πότσερ βγάζει το σκακί του. Μετά στέλνει την υπηρέτρια να βρή καρφιά με γάντζο. Έπειτα στέλνει το γιού του να θυμίσει στην υπηρέτρια το μέγεθος των καρφιών. Και τότε αρχίζει το πανηγύρι...

— Μπρίλλυ, τρέχα να μου φέρης το σφυρί... Τόμ, φέρε μου το μέτρο! Φέρτε μου μια σκάλα! Φέρτε μου την καρφέλα της κουζίνας... Πώς; Δεν υπάρχει μέτρο; Λοιπόν έ- σου, Τζιμ, θα πεταχτής σου κ. Γκόγκλ, και θα του πής: «Κύριε, ο μπαμπάς μου σάς στέλνει την καλημέρα του και έλπίζει ότι το πόδι σας πηγαίνει καλύτερα... με την ευκαιρία, μήπως θα μπορούσατε να μου δανείσετε το μέτρο σας;».

— Έσύ Μαίρη, μείνε εκεί που είσαι, γιατί θα χρειαστώ κάποιον να μου κρατά τη λάμπα... Τώρα, μόλις γυρίση η υπηρέτρια, θα χρειαστή να ξαναβγής για ν' αγοράση λίγο κορδόνι... Τόμ!... Πού είναι αυτός ο Τόμ;... Έλα δώ μαρρέ παιδάκι μου, έσύ θα μου δώσης το κάδρο!

Ο θείος ανεβάζει το κάδρο, αλλά το κάδρο του πέφτει από τα χέρια. Η κορνίζα βγαίνει από τη θέσι της και ο θείος κόβει το δακτύλο του στο γυαλί. Τρέχει πάνω - κάτω στο σαλόνι να βρή το μαντήλι του. Δεν το βρίσκει γιατί το μαντήλι βρίσκεται μέσα στην τσέπη του σακακιού του. Όλη η οικογένεια μπαίνει σε κίνηση για να βρή το σακάκι. Ο θείος πηγαίνει να βρή το σακάκι, ψάχνει δεξιά, ψάχνει αριστερά και τελικά μη βρίσκοντας τίποτα πέφτει σε μια πολυθρόνα ανασηκωμένος.

— Λοιπόν! Τι γίνεται; Ποτέ δεν είδα τέτοιο τσορούμο από ανάκονα πλάσματα... Είσαστε έξι και δεν είστε άξιοι να... Α στο διάβολο...

Σηκώνεται. Είχε καθίσει πάνω στο σακάκι του. Ξεφανίζει:

— Έν τάξει! Πάλι εγώ το βρήκα... Πάντα εγώ είμαι εκείνος που βρίσκει όλα τα πράγματα που χάνονται εδώ μέσα!

Υστερα από μισή ώρα αφού έδεσαν το κομμένο το δακτύλο, αφού έφεραν το σφυρί, τη σκάλα, την καρφέλα της κουζίνας και τη λάμπα, &

λη ή οικογένεια μαζεύεται γύρω, συμπεριλαμβανομένης της υπηρέτριας και της παραδουλεύτρας. Η μία του κρατάει τη σκάλα, η άλλη τον βοηθάει ν' ανεβή άπάνω. Ο ένας του δίνει τα καρφιά, ο άλλος το σφυρί. Όλος ο κόσμος γονατίζει στο πει να ψάσουν να τα βρούν με το κερί. Όλος ο κόσμος γονατίζει στο πάτωμα...

— Νότα! — «Ρωσία! Πού είναι τώρα το σφυρί; Μά αυτό είναι φοβερό! Είστε έπτά άνθρωποι μαζεμένοι γύρω μου και χάσατε το σφυρί;

Το σφυρί ξαναβρέθηκε. Όμως ο θείος έχασε το σημάδι που είχε κάνει στον τοίχο με το μολύδι.

Επί τέλους ο θείος παίρνει τη μεγάλη απόφαση. Γέρνει προς τα αριστερά μ' έναν σπάγγο στο χέρι, πράγμα που διευκολύνει την κατάσταση. Γέρνει όσο μπορεί περισσότερο. Το κορμί του σχηματίζει γωνία 45 μοιρών με την σκάλα...

— Ακόμα τρεις πόντους και θα φτάση με το χέρι του το πρεβάζι... Όμως... Αχ Θεέ μου! Πόιν οι τρεις πόντοι καλυφθούν, ο θείος χάνει την ισορροπία του και γκρεμίζεται πάνω στα πλάκτρα του πιάνου, που βγάζουν μια πολύ παράξενη συγχορδία.

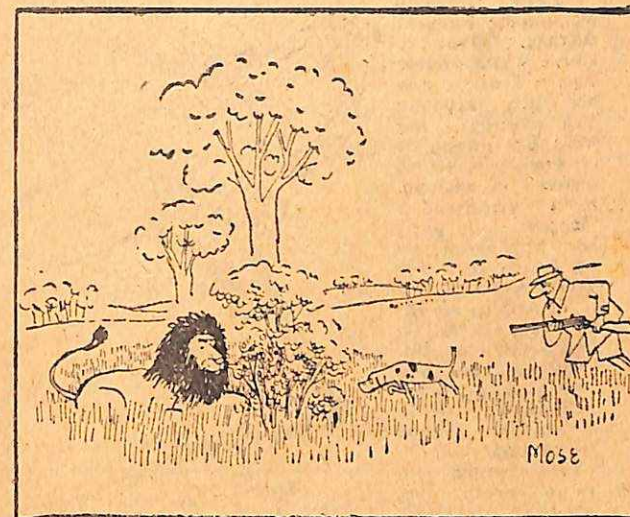
Επί τέλους ο θείος ξανασηκωφώνεται στη σκάλα του. Κρατάει το καρφί στο αριστερό του χέρι και το σφυρί στο δεξί. Με το πρώτο χτύπημα του δεξιού του χεριού συντρίβει τον αντίχειρα του αριστερού. Ξαναβρίζει και αφήνει το σφυρί να πέση οτά πόδια ενός από τους θεατές.

Το ξαναπαίρνει. Ξανακυττά προσεκτικώτερα, μά με δυοσπότερα. Αυτή τη φορά μπηκε στον τοίχο ολόκληρο το καρφί, μαζί με το κεφάλι. Για να βγή πρέπει να σκαφθεί ο τοίχος.

Τώρα πρέπει να βάλουν μπρος πάλι τα καινούργια μετρήματα για να βρεθί μια άλλη θέσι πιο ψηλά και λίγο αριστερότερα. Τα παιδιά αρχίζουν να ψάχνουν για το μέτρο, το μολύδι και τον σπάγγο. Κατά τις 11 το βράδυ, ο πίνακας βρίσκεται επί τέλους κρεμασμένος στον τοίχο. Είναι βαλμένος λιγάκι στραβά και δεν κρατιέται και πολύ καλά. Σε μια ακτίνα 50 πόντων γύρω από το καρφί, ο τοίχος μοιάζει σαν να τον έβυσαν με σκαλιστήρι. Όλα τα μέλη της οικογένειας έχουν ύφος πένθιμο και κουρασμένο. Όλα, εκτός από τον θείο Πότσερ.

— Ορίστε! Λέει με φανερό περηφάνεια πηδώντας από τη σκάλα του. Και ίνα σκεφθεί κανείς ότι υπάρχουν άνθρωποι που θα φώναζαν ταπεινότητα για μια τέτοια μικροδουλειά!...

ΖΕΡΟΜ ΖΕΡΟΜ



ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Απαντήσεις σε απορίες

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΡΟΛΟΓΙΟΥ

Αγαπητή «Διάπλασι», Σε παρακαλώ να με πληροφορήσεις ποιός και πότε ανακάλυψε ο πρώτο ρολόι;

Με πολλή αγάπη ΤΑΚΗΣ ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

Αγαπητέ μας φίλε,

Για ποιά ρολόι ρωτάς; Οι άνθρωποι έχουν επινοήσει πολλών ειδών ρολόγια. Τα πιο παλιά ήταν τα ήλιακα ρολόγια. Σ' αυτά ο χρόνος εξακριβώνεται από το μήκος της σκιάς που ρίχνει ένα ραβδί πάνω σε μια ειδικά αριθμημένη πλάκα. Ένα τέτοιο ρολόι μπορείς να δεις στον Έβνικ Κήπο. Φυσικά καταλαβαίνεις πως για να πεί ένα τέτοιο ρολόι την ώρα πρέπει να υπάρχει ήλιος. Τα ήλιακα ρολόγια είναι πάρα πολύ άρχαία. Βέβαια είναι αδύνατο να γνωρίζουμε ποιός είναι ο εφευρέτης τους. Φαίνεται όμως πως θα ήταν Αιγύπτιοι γιατί στη χώρα αυτή στα πολύ παλιά χρόνια νια μετρούσαν το χρ' ο με ήλιακα ρολόγια.

Ακόμη, έδω και πάρα πολλούς αιώνες, οι άνθρωποι χρησιμοποιούσαν ένα άλλο είδος ρολογιών με την ονομασία «κλεψύδρες». Η κατασκευή τους ήταν πολύ εύκολη. Παίρνουν δυο δοχεία και τα τοποθετούν έτσι που το νερό να μπορεί να στάζει από το ένα στο άλλο. Ο χρόνος μετριόταν με το νερό που έφευγε. «Όστόσο, τα ρολόγια αυτά δεν ήταν ικανοποιητικά. Γι' αυτό οι κλεψύδρες άντικαταστάθηκαν από άλλες ανάλογες συσκευές όπου αντί για νερό υπήρχε ψιλή - ψιλή άμμος. Τα ρολόγια της άμμου μπορούν να γίνουν ή πολύ μεγάλα ή πολύ μικρά. (Π. χ. ρολόγια που δα να πέσει η άμμος από το ένα δοχείο στο άλλο χρειάζεται να περάσει μια ώρα. Άλλα ήταν πιο μικρά. Η άμμος έφευγε από το ένα δοχείο στο άλλο σε μισή ώρα. Σ' άλλα έκανε ένα τέταρτο και σ' άλλα ένα λεπτό, ή μισό λεπτό).

Τώρα πρέπει να βάλουν μπρος πάλι τα καινούργια μετρήματα για να βρεθί μια άλλη θέσι πιο ψηλά και λίγο αριστερότερα. Τα παιδιά αρχίζουν να ψάχνουν για το μέτρο, το μολύδι και τον σπάγγο. Κατά τις 11 το βράδυ, ο πίνακας βρίσκεται επί τέλους κρεμασμένος στον τοίχο. Είναι βαλμένος λιγάκι στραβά και δεν κρατιέται και πολύ καλά. Σε μια ακτίνα 50 πόντων γύρω από το καρφί, ο τοίχος μοιάζει σαν να τον έβυσαν με σκαλιστήρι. Όλα τα μέλη της οικογένειας έχουν ύφος πένθιμο και κουρασμένο. Όλα, εκτός από τον θείο Πότσερ.

— Ορίστε! Λέει με φανερό περηφάνεια πηδώντας από τη σκάλα του. Και ίνα σκεφθεί κανείς ότι υπάρχουν άνθρωποι που θα φώναζαν ταπεινότητα για μια τέτοια μικροδουλειά!...

— Ορίστε! Λέει με φανερό περηφάνεια πηδώντας από τη σκάλα του. Και ίνα σκεφθεί κανείς ότι υπάρχουν άνθρωποι που θα φώναζαν ταπεινότητα για μια τέτοια μικροδουλειά!...

— Ορίστε! Λέει με φανερό περηφάνεια πηδώντας από τη σκάλα του. Και ίνα σκεφθεί κανείς ότι υπάρχουν άνθρωποι που θα φώναζαν ταπεινότητα για μια τέτοια μικροδουλειά!...

— Ορίστε! Λέει με φανερό περηφάνεια πηδώντας από τη σκάλα του. Και ίνα σκεφθεί κανείς ότι υπάρχουν άνθρωποι που θα φώναζαν ταπεινότητα για μια τέτοια μικροδουλειά!...

Το δρόμο μας

Φίλοι μου, ΕΙΝΑΙ μεγάλη χαρά να διαπιστώνω από την πρώτη έβδομάδα κιόλας πόσο αγαπήσατε την στήλη αυτή. Αυτό είναι φανερό από τα τόσα και τόσα σχέδια και γράμματα που παίρνω καθημερινά. Ένα μεγάλο ευχαριστώ σ' όλους και όλες. Από τη πηρά ξεχώρισα ένα σκίτσο ενός μαθητού από την Λαμία. Το βλέπετε σήμερα στη διπλανή στήλη δημοσιευμένο. Γράψτε μου πως σας φαίνεται;

Επειδή, όμως, πολλά παιδιά περιμένουν απαντήσεις, ας αρχίσωμε αμέσως για να μάς φθάσει ο χώρος:

«Ν υ χ τ ο λ ο υ λ ο υ λ ο υ δ ο ν, Β' Γυμν. Λαμίας: Όπως βλέπετε, κάνουμε την αρχή από σένα και δημοσιεύουμε το νόστιμο σκίτσο κι σου. Σ' ευχαριστώ για το κολακευτικό σου γράμμα και ελπίζω μια μέρα να σε γνωρίσω και να τα πούμε από κοντά. Πολύ θα ήθελα να έβλεπα και άλλα σου έργα. Βλέπω πως αρχίζεις καλά και αυτό έχει μεγάλη σημασία. Έν τω μεταξύ γράψε μου δ,τι απορία έχεις γύρω από τη δουλειά σου.

«Μικρή «Ερμιόνη», Κορυδαλλός: Πολύ μου άρεσε το σκίτσο το χρωματιστό που έκανες πάνω σ' ένα σκίτσο μου του περασμένου τεύχους. Έχεις πολύ φαντασία χρωματική. Στείλε μου κάτι δικό σου. Για το γράμμα σου σ' ευχαριστούμε όλοι και πολύ χαίρομαι που έχεις τόσο ωραία βιβλία. Περιμένω και άλλα σκίτσα σου.

Παναγιώτην Πρατή κ κ η ν. Αθήνας. Κρατώ τη «Μπιλίων» που μου έστειλες, καθώς και την «Κυρά Κατίνα». Ελπίζω άργότερα, όταν και η στήλη μας θα μπορεί να δημοσιεύει χρωματιστά σκίτσα να δημοσιεύσω ένα από τα σκίτσα σου. Η «Μπιλίων» μου άρεσε περισσότερο. Πολύ ζωντανή και πετυχημένη η έκφραση του προσώπου. Παρόλο που είσαι μόνο 7 χρόνων με χαρά βλέπω πως έχεις μεγάλη παρατηρητικότητα. Στείλε μου κι άλλα με σινηκή μελάνη.

Κωνσταντίνον Πετσοφύρα ν. Αμφισσας. Σ' ευχαριστώ για τα καλά σου λόγια για το πρώτο μου σκίτσο «ο Φρόνιμος». Πολύ ευχάριστο να διαπιστώνω πως σου έκανε εντύπωση που στο περιοδικό μας δεν βρήκες ούτε γκαγκστερ ούτε φαντάσματα. Επίσης χάρηκα που όπως γράφεις: «την περισσότερη εντύπωση σουκανε η στήλη «το σκίτσο ή άφορη» ν' αρχίζεις να ζωγραφίζεις. Πήρα και τα δυο σου σκίτσα. Ο «Αλήτης» έχει περισσότερο κέφι. Άλλα ακόμα νομίζω πως δεν είναι δημοσιεύσιμα. Στείλε μου κι άλλα.

— Ορίστε! Λέει με φανερό περηφάνεια πηδώντας από τη σκάλα του. Και ίνα σκεφθεί κανείς ότι υπάρχουν άνθρωποι που θα φώναζαν ταπεινότητα για μια τέτοια μικροδουλειά!...

— Ορίστε! Λέει με φανερό περηφάνεια πηδώντας από τη σκάλα του. Και ίνα σκεφθεί κανείς ότι υπάρχουν άνθρωποι που θα φώναζαν ταπεινότητα για μια τέτοια μικροδουλειά!...

— Ορίστε! Λέει με φανερό περηφάνεια πηδώντας από τη σκάλα του. Και ίνα σκεφθεί κανείς ότι υπάρχουν άνθρωποι που θα φώναζαν ταπεινότητα για μια τέτοια μικροδουλειά!...

— Ορίστε! Λέει με φανερό περηφάνεια πηδώντας από τη σκάλα του. Και ίνα σκεφθεί κανείς ότι υπάρχουν άνθρωποι που θα φώναζαν ταπεινότητα για μια τέτοια μικροδουλειά!...



Σαν τον έαυτούλη

(Νυχτοτράγουδο)

χειρίστηκες γραμμικά μέσα. Κάνε κάτι, όπως σου λέω, ε'λευθερα! και θα δής πόσο πιο φυσικά θα φαίνονται. Περιμένω λοιπόν καινούργια σου δουλειά γιατί εκτός από αυτή μου την παρατήρηση για τις γραμμές βρίσκω πως τα σκίτσα σου είναι καλά.

Νικήτα Χαρχάλα κ η. Πειραιά. Χαίρομαι που τη «Διάπλασι» την ήξερες κι' όλες από μικρές, όταν άκουγες τη μαμά σου να μιλάει γι' αυτήν, και τώρα βλέπω που ξαναβγήκε πόσο την αγαπάς. Ακόμη περισσότερο χαίρομαι που όπως λες «η προσοχή σου εστράφη εις το σκίτσο». Πήρα την «Γιαγιά» που μουστειλες. Για να σχηματίσω γνώμη, ήθελα ναδείτε ακόμη μερικά σου σκίτσα.

Α λ ε ε. Μου ζητάς να σου πω πως θα κάνεις την αρχή να ζωγραφίζεις.

Πάρε χαρτί και μολύβι βγες έξω στον κήπο σου και δ,τι μπορείς να απαντήσεις και σου κάνει περισσότερη εντύπωση στο μάτι προσπαθήσε να το αποτυπώσης στο χαρτί. Στείλε μου τα και πάνω και θα κάνουμε την πρώτη μας κουβέντα.

Μάρω Καρδαμίτση κ η. Χαριτωμένο το σκίτσο σου «Ο επιμελής».

Α θ α ν ά σ τ ι ο ν Κ α λ λ ι τ σ ά ρ η ν. Αλεξ/πολιν. Πολύ ευχάριστο να διαπιστώνω πως σου έκανε εντύπωση που στο περιοδικό μας δεν βρήκες ούτε γκαγκστερ ούτε φαντάσματα. Επίσης χάρηκα που όπως γράφεις: «την περισσότερη εντύπωση σουκανε η στήλη «το σκίτσο ή άφορη» ν' αρχίζεις να ζωγραφίζεις. Πήρα και τα δυο σου σκίτσα. Ο «Αλήτης» έχει περισσότερο κέφι. Άλλα ακόμα νομίζω πως δεν είναι δημοσιεύσιμα. Στείλε μου κι άλλα.

Γιό σας

ΜΙΝΩΣ

Το είκονογραφημένο παραμύδι



Τὰ φαντάσματα!

30Ν

Μετά την πρώτη του ψυχολογία, ο Μιχαλάκης ήθελε ν' αποδείξει σε φίλους και γνωστούς πως ήταν πραγματικά ένας «ήρωας», ένα «απληκάρκι», σαν εκείνα που διάβαζε στις τρομερές χρωματιστές φυλλάδες.

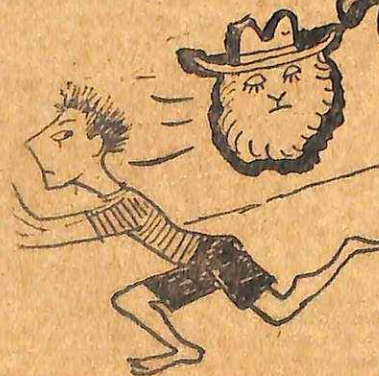
Θάρρος κι εγώ είμαι δά, έλεγε με καμάρι στον Κουδούνη για να τον κάνει να ξεχάσει την πρώτη ψυχολογία. Τὰ ίδια έπαθε κι ο μεγάλος σωτήρας των παιδιών, ο Τίγρης, όταν άρχισε τὰ σπουδαία κατορθωμά του!...

Ω, θαύμαζε πολύ ο Μιχαλάκης τον «Τίγρη» — έτσι λέγανε κάποιον κάου — μπόυ έακουστό απ' τὰ ψευτομυθιστορήματα. Και λαχταρούσε να του μοιάσει.

Και νά, δέν άργησε να του παρουσιαστή μια νέα ευκαιρία. Εκεί, στην γειτονιά του, από καιρό είχε άδειάσει ένα παλιό έρειπωμένο σπίτι με τρία πατώματα. Δέν έμενε κανείς μέσα και λέγανε πως θα το γκρεμίσουν για να χτιστή στην ίδια θέση μια μεγάλη πολυκατοικία. Του είχαν δώσει τις πόρτες και τὰ πατζούρια, μά τ' άφησαν έτσι, χωρίς να ρίξουν.

Ένα απόγευμα, λοιπόν, τ' άλλα παιδιά της γειτονιάς με τον Αντρίκο μπροστά (τί γέλια που έκανε αυτό το παιδί όταν την έπαθε ο Μιχαλάκης στην πρώτη του εξόρμησι) τρέξανε κατατρομαγμένα στους δυο φίλους μας.

Το καλό που σάς θέλουμε, μην περνάτε βράδυ απ' το παλιό σπίτι γιατί έχει μέσα φαντάσματα. Τ' ακούσαμε χθές έμεις καθώς περνούσαμε και μάς κόπηκε ή χολή. Νά δίτε πως σκούζανε! Είχαν δγή στα παράθυρα και μάς πέταναν πέτρες!



Στην άρχή ο Μιχαλάκης τὰ χρεώστηκε. Όταν άκουγε για φαντάσματα ένοιωθε πάντα μια λιγούρα στο στομάχι. Μά πάλι δέν μπορούσε να φανή πως τὰ φοβόταν κι εκείνος. Κάτι χειρότερο: Έπρεπε, σαν μεγάλος απληκάρκι, να τὰ διώξη από την γειτονιά του...

Τι άτυχία να τ' άχη τόσο κοντά. Όλος ο κόσμος έδω γύρω μιλούσε για τὰ φαντάσματα του παλιού σπιτιού κι οί γριούλες έκαναν τὸ σταυρό τους.

Τὸ σκέφτηκε μιά, τὸ σκέφτηκε δυό, τὸ σκέφτηκε τρεις ο Μιχαλάκης και πήρε την μεγάλη άπόφασι: Θα δινε στα φαντάσματα ένα καλό μάθημα. Τὸ εἶπε στον Κουδούνη πως θα τὸν πάρη μαζί του τὸ βράδυ, κι εκείνος κιτρίνισε.

Είσαι στα καλά σου Μιχαλάκη; τὸν έκοψε τρέμοντας. Με τὰ φαντάσματα θές να τὰ βάλης;

Γιατί όχι; Έγώ δέν φοβάμαι τίποτα. Και θέ σῶσω την γειτονιά μας!...

Όσο τῶλεγε, τόσο έπαίρνε θάρρος. Και νάτος τὸ ίδιο βράδυ με τὰ σπαθιά του και τις περικεφαλαίες, με τις μπιστόλες και μ' ένα κλεφτοφάνaro πλησίασε — ο Κουδούνης τὸν άκολουθούσε με την ψυχὴ στα δόντια. Ήσυχία. Οί δυο φίλοι έ-



θάρρεψαν και προχώρησαν μέσα. Τὰ τρύπια πατώματα τρίζανε σε κάθε τους βήμα κι αυτό τους ανατρίχιαζε. Τι σκοτάδι Θεέ μου!

Ξαφνικά άκούν ένα άγριο ούρλιαχτό και τὸς κόβουν τὰ γόνατα. Κοκκαλώνουν. Ένα δεύτερο ούρλιαχτό τὸς πηγαίνει την καρδιά στην Κούλουρη. Και στο τέλος μιά κάτασπρη σκιά ξεφυτρώνει κάτω από την βλινη σκάλα και πέφτει άπάνω τους.

Αυτό ήταν. Ο Μιχαλάκης κι ο Κουδούνης βάλανε τις θωές.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ή συνέχεια



Ο πιστός φίλος

Ο καμένος μας ο Τάκης είναι άρρωστος πολύ.

Κι' ο πιστός μέσα στα μά-

τις κοιτάει και του μιλεί...

Και του λέει με τὸ βλέμμα,

Πως βαθεία τὸν συγκινεί

Η άρρώστεια του, για

(τοῦτο

Και αὐτὸς μαζί πονεῖ...

Ας τοῦ πῇ λοιπόν: τ' εἶν'

(τάχα,

Πὸν μπορούσε να τὸν γιά-

(νῆ);

— Γιατ' αὐτὸς κάθε θυσία

Εἶναι πρόθυμος να κάνει...

ΔΑΦΝΗ ΚΛΩΝΗ

ΕΝΣΤΙΚΤΟ "Η ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ;

Θεραπευτική τῶν ζώων

ΘΑ ΕΧΕΤΕ παρατηρήσει ότι οί γάτες τρώνε ποσότητες άγριας όταν πονάει ή καρδιά τους και ο σκύλος τρώει μόνο ώρισμένα χορτά που διαλέγει με προσοχή όταν πονάει τὸ στομάχι του.

Εἶναι γνωστό ότι τὰ ζῶα δέν τρώνε ποτέ κάτι που θα βλάψῃ τὸν οργανισμό τους. Μόνο στην περίπτωση που θα μεταφερθουν ξαφνικά σε περιβάλλον εντελώς ξένο πρὸς εκείνο που έζησαν μέχρι τότε, τὰ ζῶα χάνουν προσωρινά τὸ ένστικτό τους και δέν ξέρουν να ξεχωρίσουν τὰ φυτά που θα τὰ βλάψουν.

Όταν ένα ζῶο πληγωθῇ, παρατηρούμε ότι γλείφει άκατάπαυστα την πληγή του. Γιατί άρα γε; Γιατί ξέρει οτι ή γλώσσα του θα παρσούρει σιγά-σιγά όλα τὰ μικρόδια και τις άσθαρσίες που έχει ή πληγή και τὸ σάλιο του να παίξει ρόλο αντισηπτικού και θα θεραπευθῇ.

Σε περίπτωση που τὰ άτομα του μέσας δέν είναι άρκετά για την θεραπεία του, τὸ ζῶο θα χρησιμοποιήσῃ μόνο του άλλα βοηθητικά φάρμακα. Θα άφήσῃ π. χ. τις μυίγες να κάσουν στην πληγή του και να άφήσουν εκεί τὰ αυγά τους. Όταν τὰ αυγά αυτά άνοιξουν, τὰ μικρά μυιγάρια, κατά κάποιο μυστηριώδη τρόπο, θα έχουν άπαλλάξει την πληγή απ' όλα τὰ μικρόδια. Τότε τὸ πληγωμένο ζῶο θα άπαλλαγῇ και από τὰ μυιγάρια τρώγοντάς τα.

Όλα αυτά είναι βέβαια άξια θαυμασμού, άλλα εκείνο που μάς κάνει κατάπληξη εἶναι όταν τὸ ζῶο κάνει χρέη χειρουργοῦ.

Ένα πουλάκι σπάει π. χ. τὸ ποδάκι του: Θα τὸ δῇτε άμέσως να τὸ βάλλῃ μόνο του σε ένα αὐτοσχέδιο λάσθηκα φτιαγμένον από ένα ξυλαράκι ή ένα γερό κλωνάρι και πὸν τοποθετεῖ στο σπασμένο μέλος του και τὸ δένει άπάνω με φυτικές ίνες ή τρίχες από την ούρα ενός ζῶου.

Η περιπέτεια τριῶν Γάλλων θαλασσοπόρων

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

Επέρασαν τὸν Ἀτλαντικό επάνω σε μιά πρόχειρη σχεδιά!

ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 15 ΙΟΥΛΙΟΥ

Εἶναι ή όγδόη Κυριακή που περνούμε μέσα στη θάλασσα. Ρίχνανε μηνύματα στη θάλασσα μέσα σε μπουκάλια, ελπίζοντας πως θα φτάσουμε πριν απ' αυτά.

ΤΡΙΤΗ 24 ΙΟΥΛΙΟΥ

Ο Μάρκος μάς λέει πως πρέπει να περιορίσῃ τις μερίδες φαγητού για να είναι σίγουρος πως θα έχουμε άρκετά τρόφιμα μέχρι τὸ τέλος. Όλο άσχημα νέα έχει να μάς πῇ αυτό τὸ παιδί.

Όρα 2 τὸ απόγευμα. Ένα υπερωκεάνιο έρχεται κατ' επάνω μας. Έχει δυό φουγάρα και είναι τὸ πρώτο που συναντούμε!... Με τὰ κυάλια διαβάζουμε τὸ όνόμα του: «Λιμπερτέ», είναι γαλλικό. Αφού μάς χαιρέτησε, συνεχίζει τὸν δρόμο του πρὸς την Γαλλία, πρὸς την Χάβρη. Εἶδαν πολὺ κόσμο στο κατάρωμα. Έδω συναντάει κανείς κάθε μέρα σχεδιά στον Ἀτλαντικό.

ΤΕΤΑΡΤΗ 25 ΙΟΥΛΙΟΥ

Όρα 5 τὸ απόγευμα. Οί πρώτοι ξιφίες κάνουν την εμφάνισή τους κοντά στο τιμόνι. Αφού παραφύλαξανε μιά ώρα, κατορθώσαμε να πιάσουμε πέντε με τη βοήθεια ενός καμακιού που τόχαμε φτιάξει από ένα σκουπόξυλο και τέσσερα άγκίστρια καρφωμένα στην άκρη. Απόψε θα φάμε φιλέτο ξιφιά.

ΚΥΡΙΑΚΗ 29 ΙΟΥΛΙΟΥ

Όρα 4 τὸ απόγευμα. Ένὸς φτιάχνανε τηγανίτες, ο Έρρικος βλέπει ένα θαυμάσιο γαλάζιο καρχαρία που βάταν τρία μέτρα μακρός. Εἶναι ο τρόπος που βλέπουμε. Πλησιάζει και άρχίζει να εξετάζῃ τὴ σχεδιά. Αυτὴ τὴ φορά ο Γκάστον θα τραβήξῃ ταινία γιατί ή θάλασσα είναι πολὺ ήσυχη και μπορεί, να παρακολουθῇ

τὸ ψάρι από τὰ διάφανα νερά.

Ο Μάρκος ρίχνει τὸ καμάκι του και τὸν πετυχαίνει άνάμεσα στο κεφάλι και τὰ δυό πτερύγια. Αμέσως ο καρχαρίας προβάλλει αντίστροφο και βουτάει στα βαθιά. Ο Μάρκος δέν μπορεί να συγκρατήσῃ τὸ σκονί, που ξετυλίγεται σαν τρελλό σφυρίζοντας. Φτάνει τὸ καμάκι να άνθῃ! Άντέχει. Θα προσπαθήσουμε τῶρα να άνεβάσουμε τὸν καρχαρία για να τὸν καρφώσουμε άκόμη ένα καμάκι κι έτσι να σιγουρέψουμε την λεία μας. Υστερα από ένα τέταρτο, ο Μάρκος κατορθώνει να τὸν φέρῃ μέχρι την επιφάνεια σχεδόν. Τὰ καμάκια έχουν περάσει τὸν καρχαρία πέρα από πέτρα. Μας έρχεται τώρα μιά άλλη ιδέα: Ἄν μπορούσαμε να τὸν περάσουμε ένα λάσσο στην ούρα θα είμαστε σίγουροι. Τὸν ξαναανεδάξουμε και ο Γκάστον με τὸ λάσσο στα χέρια, προσπαθεῖ να τὸν τὸν περάσῃ. Αφού δυσκολευτήκαμε, τὸ περάσαμε. Τὸ στερεώνουμε σε ένα ζύλο. Η μάχη κερδήθηκε. Τώρα πρέπει να περιμένουμε να εξαντληθῇ ο καρχαρίας για να τὸν άνεβάσουμε στη σχεδιά.

Όρα 7.30 τὸ απόγευμα. Τώρα πῶς μας εἰσφάνιζονται οί φάλαινες κατά δυάδες από ἔξω. Εἶναι πολὺ μακριά, άλλα διακρίνουμε τὴ ράχη τους, κάθε φορά που βγαίνουν στην επιφάνεια. Και λέγαμε πως μάς έλειπε τὸ ψάρι!

ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Δάσκαλος: Ἀπόδειξε! Μὲ δυό μὲ γράφεις τὸ άγονεῖν. Ο μθητής: Μά αφού κύριε έχουμε δυό γονεῖς;



Ο άνθρωπος που προφήτευσε το μέλλον...

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ

Η ζωή του, το έργο του, οι προφητείες του

Ο «ΝΑΥΤΙΛΟΣ»

Εδώ και κάμποση ώρα, στις ακτές του Γκρότον, στην Κοννέκτικουτ της Αμερικής ξέσπασε ξαφνικά μία φοβερή και τρομερή καταιγίδα. Η βροχή, κάβητη, κοφτή, ορμητική, σάρωνε τους δρόμους, τους έρμωμνε από διαβάτες, αναταράζει την θάλασσα από άκρη σε άκρη. Δύσκολα να σταθεί πλεύσμενο τέτοιαν ώρα στα νερά της. Η νύχτα, που έχει αρχίσει να απλώνει τα σκοτεινά της πέπλα πάνω από κείνη την μικρή θαλασσίνη πολιτεία του Γκρότον, κάνει ακόμα πιο τρομερή την καταιγίδα, πένθιμο το αντικείμενο της βροχής που βέρνει την πλακόστρωτη προκυμαία του λιμανιού. Πότε πότε μιάν αστραπή, που την ακολουθεί από κοντά μία τρομαχτική βροντή, χάραινε τα σκοτάδια του ουρανού, ρίχνει ένα γύρο το φως της στο έρμικο λιμάνι του Γκρότον. Ψυχρή δέ φαίνεται πουθενά, ολόγυρα. Ο καθένας έτρεξε να τρυπήσει στο σπίτι του, να γλυτώσει από την θύελλα, που σαρώνει έξω, στους δρόμους, στο λιμάνι και στη θάλασσα, τα πάντα.

Και όμως, νά, εκεί, στην προκυμαία του λιμανιού, δυο άνθρωποι, τυλιγμένοι στις γυαλιστέρες ντισεράδες τους, κολλημένοι ο ένας σχεδόν πάνω στον άλλον, κοιτάζουν σ' αψηφούν την καταιγίδα. Το νερό της βροχής τους δίνει κατακέφαλα, τους μουσκεύει τα πρόσωπα, αυτοί όμως δεν λεν να το κουνήσουν ούτε βήμα από κεί που έχουν σταθεί. Και όλη την ώρα βυθίζουν το βλέμμα τους στο σκοτάδι που απλώνεται μπροστά τους. Και μέσα σ' εκείνο το αδιανέστο σκοτάδι, που το φωτίζουν κάθε τόσο καινούρια ολόενα αστροπελέκια, μπορούν να ξεχωρίσουν, εκατό, διακόσιες όριγες μακρύτερα, ένα πελώριο κήτος, μία τεράστια φάλαγγα, που πλέει άργα και με προφύλαξη και έχει βάσει τη ρότα του γραμμή για το λιμάνι του Γκρότον. Τα κύματα, ίδια βουνά, ανορθώνονται στο διάβα του παράξενου εκείνου κήτους και ξεσπούν με κρόταφοι λίσσα άπ' άκρη σε άκρη. Μα όχι, δεν είναι κήτος αυτό το γενναίο πλεύσμενο που άψηφάει την καταιγίδα και την τρικυμία. Είναι ένα παράξενο βαπόρι, ένα ύ-

ποβρύχιο, που πλέει στην επιφάνεια της θάλασσας. Στην ράχη του ξετρέχει απάνω κάτω το πληρώμα του, ναύτες τυλιγμένοι στις ντισεράδες τους, μαύρα σημάδια κι' αὐτοί μέσα στο σκοτάδι της νύχτας. Που από στιγμή σε στιγμή, όσο το κήτος σιμώνει ολόενα και πιο πολύ στο λιμάνι, μεγαλώνουν.

Τώρα ή καταιγίδα σ' αὐτὸν άρχισε να κοπάει. Η βροχή λιγώσθηκε, τὰ αστροπελέκια άραίσωσαν. Ὡστόσο τὸ ὑποβρύχιο προχωρεῖ ἀσταμάτητα, περήφανο καὶ ἀγέρωχο, σάν τιποτα νὰ μὴν εἶναι σὲ θέσι νὰ ἀνακόπη τὴ σίγουρη, τὴν καλὰ μελετημένη πορεία του. Πενήντα ὀριγες ἀκόμα... Τριάντα... εἴκοσι... δέκα... Τώρα, οἱ πρῶτοι ναῦτες — φαντάσματα μέσα στὴ νύχτα — πηδούν ἀπὸ τὸ ὑποβρύχιο στὴν προκυμαία.

— Ἐπὶ τέλους! μουρμουρίζει ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ παράξενους ἐκείνους ἀνθρώπους πού περίμεναν στὴν προκυμαία ὁ ναύαρχος Ρικόντερ, καὶ ἀναστενάζει μὲ ἀνακούφιση.

— Ὁ «Ναυτίλος»! μουρμουρίζει ἀπὸ δίπλα του ἑκστατικός καὶ ὁ συντροφός του.

— Ἄν ἐκείνη τὴ στιγμή χάραζε τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας μιά ἀστραπή, θὰ μπορούσες νὰ δῆς τὰ μάτια αὐτῶν τῶν δυὸ ἀνθρώπων ν' ἀστράφουν καὶ νὰ φεγγοβολοῦν μέσ' στὰ σκοτάδια...

Ἐπὶ τέλους, ὁ «Ναυτίλος»... Τὸ πρῶτο ἄτομο ὑποβρύχιο τοῦ κόσμου — πού κινεῖται ἀποκλειστικά μὲ τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια — ἔχει τελειώσει τὶς δοκιμὲς του. Τὸ ὄνειρο ἔχει γίνῃ πραγματικότητα! Ἀπὸ δῶ καὶ μπρός, ὅλα θὰ εἶναι εὐκόλα. Ἀσυνάσθητα ἡ σκέψις τοῦ Ρικόντερ τρέχει σ' ἐκείνον τὸν ἄλλον, τὸν μακρυνὸ «Ναυτίλον», τὸν πρόγονο αὐτοῦ ἐδῶ, πού δὲν σκαρώθηκε σὲ κανένα ναυπηγεῖο, ἀλλὰ ἐξεπήδησε ἐδῶ καὶ ὀγδόντα χρόνια, ἀπὸ τὴν φαντασία ἑνὸς μικροῦ ὑπάλληλου τοῦ Χρηματιστηρίου τοῦ Παρισιῦ καὶ πού ἐμελλε νὰ γίνῃ μέσα σὲ λίγα χρόνια ὁ μεγαλύτερος προφήτης τοῦ καιροῦ του.

— Σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἐργασίας μου, δήλωσε μιά μερὰ ὁ ἀρχηγός τοῦ Τμήματος Ἀτομικῆς Ἐνεργείας τοῦ ἀμερικανικοῦ ναυτικοῦ, ἦμου-



να συνεπαρμένος ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Ἰουλίου Βέρν!

Ὁ Ἰούλιος Βέρν ἔχει πεθάνει ἐδῶ καὶ πενήντα χρόνια. Μόνο σήμερα θὰ μπορούσαν νὰ κρίνουν πόσο δικίο εἶχε ὅταν ξεστόμιζε τὰ προφητικά αὐτὰ λόγια:

— Ἐκείνο πού μπόρεσε νὰ φαντάσθῃ κάποτε ἕνας ἄνθρωπος, ἄλλοι ἄνθρωποι θὰ δρεθοῦν μιά μερὰ νὰ τὸ πραγματοποιήσουν...

Καὶ δὲν ἄργησε νάρθῃ ἡ μερὰ, πού ἕνα πλήθος ἀνθρώπων ἔδινε σάρκα καὶ ὀστά στὰ ὄνειρα τοῦ Ἰουλίου Βέρν — καὶ κανένας ποτέ δὲν ἀνῆλθε τὸ σεβασμὸ πού χρῶστούσε σὲ κείνον, πού τοῦ εἶχε ἀνοίξει διὰπλατα τὶς πύλες τῆς πρὸ ἀχολίνωτης φαντασίας...

Ὁ Ἰούλιος Βέρν μού χάραξε τὸ δρόμο μου! γράφει ὁ Γάλλος ἐξερευνητὴς Ζαν Σαρκό.

ΤΟ ΦΙΛΜ ΤΟΥ ΝΤΙΣΝΕΪ

Ὁ Ἰούλιος Βέρν! Ὁ μάγος συγγραφέας, πού τὰ βιβλία του ἔχουν συνεπάρει μικρούς καὶ μεγάλους, στὰ τέσσερα ἄκρα τοῦ κόσμου, ἐδῶ καὶ ἑκατὸ σχεδόν χρόνια... Πάντοτε νέος, φρέσκος, ἀγέρastos, καταπληκτικός, δὲν παύει ποτέ νὰ εἶναι ἐπικαιρός. Ξαναμπαίνει ἀκόμα μιά φορά στὴν ἐπικαιρότητα μὲ τὸ φιλμ «Εἴκοσι χιλιάδες λέγες κάτω ἀπὸ τὴν θάλασσα», πού παίζεται αὐτὴ τὴν ἑβδο-

— Ὁ Ἰούλιος Βέρν μὲ ἔφερε στὸν Πόλο! ἐξομολογεῖται ὁ Ἀμερικανὸς ναύαρχος Μπέρντ, διόσμηος ἀπὸ τὰ ξίδια του στὴν Ἀνταρκτική.

— Ὁ Ἰούλιος Βέρν μού ἔδωσε τὴν ἰδέα νὰ χρησιμοποίσω τὴν θαλάσσια θερμικὴ ἐνέργεια! προσθέτει μὲ τὴν σειρά του ὁ σοφὸς φυσικὸς Ζώρς Κλόντ.

Ὁ καθένας χρωστάει καὶ κάτι — τί καὶ; τὸ πᾶν! — στὸν ὀθᾶνατο μυθιστοριογράφου. Καὶ ἡ φήμη του, ἀντὶ μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου νὰ ξεθωριάσῃ, ἀντίθετα μεγαλώνει κι ἀπλώνεται ολόενα μεγαλύτερη. Σήμερα τὰ μυθιστορήματα τοῦ Ἰουλίου Βέρν ἔχουν μεταφραστῇ σὲ ὅλες τὰς γλώσσες τοῦ κόσμου. Ἐχουν μεταφραστῇ ἀκόμα καὶ στὴ γλώσσα τῶν Μαλαισίων, στὴν Ἑσπεράντο ἀκόμα καὶ στὴ γλώσσα τῶν τυφλῶν!

μάδα ἀπὸ τέσσερις κινηματογράφους τῆς Ἀθήνας καὶ βασίζεται στὸ ὀνόμαυο μυθιστορήμα του, πού ἔχει μαγεψτεῖ ἑκατομμύρια ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού πρωτοεῖδε τὸ φῶς (1868) ἕως σήμερα. Ὁ πλοίαρχος Νέμος καὶ τὸ καταπληκτικὸ ὑποβρύχιο του «Ναυτίλος» εἶναι οἱ δυὸ κύριοι πρωταγωνιστές του. Ὁ Γουόλτ Ντίσνεϋ, ὁ πατέρας τοῦ Μίκυ Μάους, κατέφερε νὰ πραγματοποιήσει στὶς ἡμέρες

μᾶς αὐτὸν τὸν τεράστιο κινῆματογραφικὸ ἄθλο. Πόσες τεχνικὲς δυσκολίες δὲν εἶχε νὰ ἀντιμετωπίσῃ ὁ Ντίσνεϋ, γυρίζοντας τὶς ὑποβρύχιες σκηνὲς τῆς ταινίας του, χωρὶς νὰ ἀσεβῇ στὸ ἱστορικὸ κείμενο τοῦ βιβλίου... Καὶ ὅλο αὐτὸ τὸ φιλμ ἀποτελεῖ τὸ κα-

ΤΑΞΙΔΙΑ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ...

Ἄς ξεναγυρίσουμε ὅμως στὸν Ἰούλιο Βέρν.

Γεννήθηκε στὴ Νάντη τῆς Γαλλίας στὰ 1828. Ἀπὸ μικρὸς ἀκόμα, ἦταν ἕνα παιδί μὲ ἀνήσυχο πνεῦμα καὶ ὀνειροπόλα μάτια, πού ὅλη τὴν ὥρα ὠνειρευόταν ταξίδια, περιπλανήσεις, περιπέτειες. Δώδεκα χρόνων ἐπιχειρεῖ τὸ πρῶτο του ταξίδι. Κρυφὰ ἀπ' τοὺς γονεῖς του, μπαρκάει σ' αὐτὸς στὸ καράβι «Κοραλία», πού ξεκινάει γιὰ ἕνα μακρυνὸ ταξίδι στὶς Ἰνδίες. Γιὰ καλὴ του τύχη τὸ μαθαίνει ὁ πατέρας του, ἀεὶ οσέβαστος δικηγόρος στὴ Νάντη, πού καμρώνει ἀπὸ τῶρα τὸ γυιὸ του δικηγόρο. καὶ μὲ τὸ βαπόρι τῆς γραμμῆς προφταίνει τὸ «Κοραλία», ἀρπάζει τὸ νεαρὸ φυγάδα ἀπὸ τὸ αὐτὸ καὶ τὸν ξεναγυρίζει ντροπισμένον στὸ σπίτι. Ἐπακολουθεῖ τὸ σχετικὸ

λύτερο στεφάνι τῆς καὶ δόξας, στὴ μνήμη τοῦ καταπληκτικοῦ δημιουργοῦ τοῦ μυθιστορήματος, τοῦ περιφημοῦ αὐτοῦ βιβλίου πού ἔχει τὸν ὑποβλητικὸ τίτλο «Εἴκοσι χιλιάδες λέγες κάτω ἀπὸ τὴν θάλασσα».

Ἐυλοκόπημα, τὸ κλείσιμο στὸ ὑπόγειο μὲ ξερὸ ψωμί καὶ νερό καὶ ὁ μικρὸς Βέρν ἀναγκάζεται νὰ ὑποσχεθῇ πὼς δὲν θὰ τὸ... ξενακάνη.

— Ἀπὸ δῶ καὶ μπρός, δὲ θὰ ταξιδεύω παρὰ μόνο στὰ ὄνειρά μου, ὀρκίζεται ὁ μικρὸς ἀντάρτης.

Ἄμα τελείωσε τὶς γυμνασιακὲς σπουδὲς στὴ Νάντη, ὁ πατέρας του τὸν ἐστειλε, εἰκοσάχρονο πιά παλληκάρι, νὰ σπουδάσῃ Νομικὰ στὸ Παρίσι. Μὰ ὁ δρόμος τοῦ Βέρν δὲν ἦταν οἱ νόμοι τοῦ δικαίου. Οἱ νόμοι τῆς φύσεως, τὰ φυσικὰ φαινόμενα, τὸ ἀντίκρουσμά τους καὶ ἡ μελέτη τους κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἐπιστῆς, μαγνήτιζαν καὶ ἐπύρωναν τὸ ἀνήσυχο μυαλό του. Μὰ θὰ περάσουν ἀρκετὰ ἀκόμα χρόνια, ὥσπου νὰ βρῇ τὸν πραγματικὸν του δρόμο ὁ δημιουργὸς τοῦ «Ναυτίλου».

ΠΕΝΤΕ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΣΕ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟ

Γιὰ ἕνα μεγάλο χρονικὸ διάστημα βρίσκουμε τὸν Βέρν γραμματέα τοῦ Λυρικοῦ θεάτρου στὸ Παρίσι. Μὲ τὴν δουλειὰ τοῦ Ἀλέξανδρου Δουμά (πατέρα) — πού πρὶν ἀνακαλύψῃ τὸ συγγραφικὸ ταλέντο τοῦ προστατευομένου του, ἀνακάλυψε, σάν ὄνομα, στὸς... καλοφαγάς πού ἦταν ὁ συγγραφέας τῶν «Τριῶν σωματοφυλάκων», ἕνα ἄλλο του ξεχωριστὸ ταλέντο, τὸ ταλέντο τοῦ... μαγεῖρου (ὁ Βέρν ἦξε νὰ φτιάχνῃ θαυμάσιες ὀμελέττες!) — μὲ τὴ βοήθεια, λοιπόν, τοῦ Δουμά, ἀνέβηκαν στὸ θεάτρο διάφορα ἔργα του μὲ σχετικὴ ἐπιτυχία.

Ὡστόσο ὁ Βέρν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα σίγουρο ἐπιτεύγμα. Τὰ χρόνια περνοῦσαν, ὁ γυιὸς τοῦ δικηγόρου τῆς Νάντης παντρεμένος καὶ πατέρας παιδιῶν. Ἀνακατέυθηκε μὲ χρηματιστηριακὲς δουλειές. Στὴν ἀρχὴ πῆγαινε καλὰ, ὁ πατέρας του τὸν βοηθοῦσε οικονομικὰ στὶς ἐπιχειρήσεις του, ὥσπου μιά μερὰ οἱ χρηματιστηριακὲς ἐπιχειρήσεις ναυάγησαν, τὰ κεφάλαιά του νινάχησαν στὸν ἀέρα...

Στὸν ἀέρα... πιάστηκε ὁ πού τὸν ἀέρα... πιάστηκε ὁ Ἰούλιος Βέρν καὶ σάθηκε. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς εἶχε γνωρίστῃ μὲ τὸν ἐφευρέτη Ναντάρ, πού εἶχε σκαρώσει ἕνα ἀερόστατο, σπουδαῖο γιὰ τὸν καιρὸ του, τὸ «Γίγαντα». Τὸ ἀερόστατο πετοῦσε καὶ στεκόταν στὸν ἀέρα. Ὁ ἀέρας! Νά ἕνα θέμα πού κεντούσε γιὰ πρώτη φορά τὸ ἀνήσυχο πνεῦμα τοῦ Βέρν. Ἐκαστὸ καὶ ἔγραψε ἕνα διήγημα μὲ θέμα τὴν ἀερόστατική, μὰ ὁ ἐκδότης Ἐτσελ τοῦ τοῦ νύσισε πίσω. Ἀν' ἀπογοητεύ-

τηκε μὲ τὴν πρώτη του αὐτὴ ἀποτυχία ὁ Ἰούλιος Βέρν. Καὶ σὲ δεκαπέντε μονάχα μέρες ἕνα καινούριο μυθιστόρημα ἦταν κι ὅλας ἑτοιμο. «Πεντε βδομάδες σὲ ἀερόστατο», ἦταν ὁ τίτλος του. Ὁ Ἐτσελ αὐτὴ τὴ φορά ἐνθουσιώστηκε, καὶ τὸ τύπωσε. Τὸ βιβλίο σημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία. Ἐμεῖς καινούργιος συγγραφῆς νὰς καινούργιος ἀερόστατος γεννιόταν, πού τὸ ἀνέβασμά του ἀπὸ ἐπιτυχία σὲ ἐπιτυχία στὴ στρατόσφαιρα τοῦ συγγραφικοῦ θριάμβου προδιαγράφον ἤδη τεράστια, καταπληκτικά, ἀσύλληπτα.

ΜΙΑ ΑΛΥΣΙΔΑ ΑΠΟ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ

Μπορεῖτε τάχα νὰ φαντασθῆτε ἕναν ἄνθρωπο, πού μέσα σὲ τριάντα — σαράντα χρόνια μπόρεσε νὰ προβλεπῇ, νὰ προφητέψῃ ἕνα σωρὸ ἐφευρέσεις, πού τὸν καιρὸ πού ἐκείνος τις προφήτευε, ἄγγιζαν τὰ ὅρια τῆς φαντασίας καὶ τοῦ ὄνειρου; Αὐτὸς ὁ παράξενος ἄνθρωπος ἦταν ὁ Ἰούλιος Βέρν. Στὰ πρῶτα μὲν ἔργα τοῦ ἐγγραψε στὴ ζωὴ του, βρίσκειται τὸ πρῶτο πρῶξίμι ἀπὸ αὐτὲς τὶς καταπληκτικὲς ἐφευρέσεις τοῦ οἱ ἀνα μᾶς. Τὸ ὑποβρύχιο τοῦ «Ναυτίλου» στὶς «Εἴκοσι χιλιάδες λέγες κάτω ἀπὸ τὴν θάλασσα», τὸ κατευθυνόμενον βλήμα στὸ «Ἀπὸ τὴ νῆ στὴν σελήνη», τὸ ἀερόπλανο στὴν εἰκόνα τοῦ τεράστιου ἐλικόπτερου, μὲ τὶς 37 ἑλικες πού μπορούσε νὰ κινή τὸ γύρο τοῦ κόσμου χωρὶς σταθμὸν στὸν «Ροβόρο τὸν Κατακτῆ»

τῆς, τὸ φοβερὸ μὴχάνημα πού εἶχε τὴν δύναμι νὰ νινάξῃ στὸν ἀέρα ἀπὸ μακρυνὴ ἀπόστασι ὀλόκληρα νησιά μὲ καράβια στὸ «Ἀντίκρου στὴ σημάς»... Καὶ ἄλλες ἀκόμα ἐφευρέσεις. Μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε ἀκόμα πὼς ὁ Βέρν προμάντευσε, δεκάδες ὀλόκληρα χρόνια πρὶν, τὸν γερμανικὸ φασισμό; Διαβάστε γιὰ νὰ πεισθῆτε τὰ «500 ἐκατομμύρια τῆς Βεγούμ». Σ' αὐτὸ τὸ ὠραῖο βιβλίο, δυὸ ἄνθρωποι, ἕνας Γάλλος καὶ ἕνας Γερμανός, δημιουργοὺν ὁ καθένας ἀπὸ μιά φανταστικὴ πολιτεία.

Ὁ πρῶτος μιά πολιτεία τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εἰρήνης — μιά πολιτεία χαλυδώνι, τὸ πᾶν λέμε καὶ τοῦ ὀλέθρου ὁ δεύτερος. Καὶ ὁ Γερμανὸς συλλαμβάνει τὸ ἐγκληματικὸ σχέδιο νὰ καταστρέψῃ μὲ μιά φοβερὴ βόμβα τὴν πολιτεία τῆς χαρᾶς τοῦ ἀντιπάλου του. Στὸ τέλος ὅμως ὁ Γερμανὸς ἐφευρέτης θὰ πέσῃ θύμα τῆς ἰδίας του καταστροφικῆς βόμβας του. Ὅπως βρῆκε οἱκτρό τέλος στὸν τελευταῖο παγκόσμιον πόλεμο καὶ ὁ Χίτλερ, πού εἶχε συλλάβει καὶ αὐτὸς τὸ ἐγκληματικὸ σχέδιο νὰ καταστρέψῃ τὸν κόσμον.

ΤΑ ΤΑΞΙΔΙΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Θυμάστε πὼς ὁ Ἰούλιος Βέρν, ὅταν ἐπιχειροῦσε, παιδί ἀκόμα, τὸ πρῶτο ἀποτυχῆμένο ταξίδι του μὲ τὴν «Κοραλία» εἶχε ὀρκιστῇ νὰ μὴν ξεναταξιδεύῃ πιά σὲ ὅλη τὴν ζωὴ, παρὰ μοναχὰ στὸ ὄνειρό του. Δὲν τῆρσε πιστὰ τὸν ὄρκον. Γιατί ἔκανε πολλὰ ταξίδια στὴ ζωὴ του ὁ Βέρν. Εἶχε ἀγοράσει μάλιστα καὶ ἕνα μικρὸ ἱστιοφόρο, τὸν «Ἅγιο Μιχαὴλ» καὶ μ' αὐτὸν ἀλώνισε τὴν Μεσόγειο, ἔφτασε ἀκόμα καὶ ὡς τὰ ἐλληνικὰ παράλια καὶ αὐτὸ τοῦ ἔδωσε τὸ ὑλικὸ γιὰ ἕνα μυθιστόρημα, τὸ «Ἀρχιπέλαγος σὲ φλόγες». Ταξίδεψε ἀκόμα στὴ Σκωτία, στὴν Ἰρλανδία, στὴ Δανία καὶ στὶς Σκανδιναυικὲς χώρες. Ἐπεχείρησε ἀκόμα νὰ φτάσῃ καὶ στὴν Ἀμερική, μὰ λίγο ἔλειψε νὰ νουσηγήσῃ, ἀπὸ μιά τρομερὴ θύελλα, στὶς ἀκτὲς τῆς Νέας Γῆς.

Μ' ὅλο ὅμως πού ὁ Βέρν ταξίδεψε μὲ καράβι, τὰ πρῶτα μὲ

γάλα ταξίδια του, τὰ ἔκανε μὲ τὸ ἄλλο, τὸ μεγάλο, τὸ ἀπαράμιλλο καράβι τῆς φαντασίας του. Μ' αὐτὸ ἀνέβηκε στοὺς οὐρανούς, μ' αὐτὸ ἔσκιε τὶς θάλασσες, μὲ τὸ ἴδιο κατέβηκε κάτω ἀπὸ τὴν θάλασσα, σεργιάνισε τοὺς πρῶτους φαντοὺς βυθούς τῆς βρῆθης «Εἴκοσι χιλιάδες λέγες κάτω ἀπὸ τὴν θάλασσα». Ἡ ἐπιστήμη τὸν τραβούσε, στὰ δικά της πορίσματα βασίζε τὰ ἔργα του, πού τὰ πλοῦτιζε ὅμως μὲ τὴν ἀχαλίνωτη φαντασία του, τὰ μεταμόρφωνε σὲ μυθιστορήματα μὲ καταπληκτικὸς ἥρωες πού μπλέκονταν πάντοτε μὲ τὶς πρὸ ἀφαντοῦς στὲς περιπέτειες. Ὁ πλοῖαρχος Νέμος τοῦ «Ναυτίλου», ὁ Ροβόρος ὁ Κατακτητῆς, ὁ Μιχαὴλ Στρογγύφ, ὁ ἐφευρέτης Ρόσσ, κέρδισαν τὴν αἰωνιότητα, γιατί ἔψαψαν νὰ εἶναι φανταστικά πρότυπα μυθιστορημάτων, ἔχιναν ἄνθρωποι μὲ σάρκα καὶ ὀστά, ἀληθινοὶ πέρα γιὰ πέρα...

Ο ΒΕΡΝ...ΜΥΘΙΚΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Ὁ Ἰούλιος Βέρν εἶναι πιά ἕνας φθασμένος συγγραφέας. Ὅπου πᾶει, τὸν συνοδεύει ἡ δόξα. Στὸ Ἀλγερὶ τὸν ὑποδέχονται σάν βασιλιά. Ὁ μῆπες τῆς Τύνιδας τὸν καλοσωρίζει κάτω ἀπ' τὸν ἐκκοφαντικὸ κρότο χιλιάδων ταμπουριλῶν. Ὁ Πάπας στὴ Ρώμη τὸν παρὰχρῆ ἰδιωτικὴ ἀκρόασι.

Καὶ ὅμως ὑπάρχει κόσμος ἀμέτρητος, αὐτοὶ πού διαβάζουν τὰ μυθιστορήματά του,

καὶ ὥστόσο δὲν τὸν ἔχουν ἀντικρύσει μὲ τὰ ἴδια τους τα μάτια. Καὶ νὰ εἶναι τάχα ἀληθινὸ, ὑπάρχει πρόσωπο αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Διαδίδεται ὅτι εἶναι... Πολωνὸς καὶ... μυστικοσύμβουλος τοῦ Βατικανοῦ! Ἐνας Ἰταλὸς ξεκίνησε καὶ πῆγε νὰ τὸν συναντήσῃ στὸ Κροτουά, κοντὰ στὴν Ἀμιένη, ὅπου εἶχε ἔγκαστα σταθῇ ἀπὸ χρόνια ὁ Βέρν.

ΟΛΑ ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΘΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΟΥΝ...

Ὅταν διαβάσετε τὰ μυθιστορήματά τοῦ Ἰουλίου Βέρν — καὶ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι οἱ θαυμάσιες «Δοκίμοι Ὁέ», πού δημοσιεύει σὲ συνεχεῖς ἡ «Διάπλασι» — πού δὲν τὰ διαβάζουν μόνο τὰ παιδιά, ἀλλὰ καὶ οἱ μεγάλοι, νὰ ἔχετε πάντοτε ὑπ' ὄψει σας πὼς ὁ Ἰούλιος Βέρν δὲν ἦταν μόνον ἕνας ἀσύγκριτος στὸ εἶδος τοῦ μυθιστοριογράφου. Νὰ ἔρετε πὼς ἔχετε νὰ κινεῖτε μὲ ἕνα... μαγιο. Πού ἔχουνε στὶς σελίδες του τὴν ἀνεξαντλητὴ μαγεῖα τῆς φαντασίας του. Καὶ ἀκόμα ἕναν προφήτη! Ἐτσι ὅταν ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ μάτια του στὰ 1905, ὅλος

ὁ κόσμος θρόνησε τὸν θάνατό του. Καὶ ξεναυμάστασε σὴν μερὰ τὰ προφητικὰ λόγια πού ὤφισαν σάν κληρονομία, ὅταν δημοσιεύονταν ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα περιφημα μυθιστορηματά του — οἱ «Εἴκοσι χιλιάδες λέγες κάτω ἀπὸ τὴν θάλασσα».

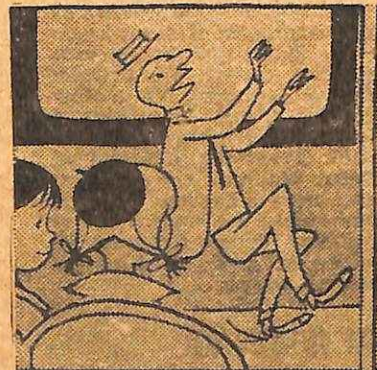
Μ' ὅλο πού αὐτὸ τὸ βιβλίο του — ἔγραψε ὁ Ἰούλιος Βέρν — εἶναι ὀλοτελὰ ἕνα ἔργο φαντασίας, εἶμαι σίγουρος πὼς ὅσα ἔχω γράψῃ σ' αὐτὸ, θάρθῃ μιά μερὰ πού θὰ πραγματοποιηθοῦν ὅλα πέρα γιὰ πέρα... Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο. Ἡ προφητεία του βγήκε πέρα γιὰ πέρα ἀληθινά.

ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ



1) Ἡ νονὰ τῆς μικρῆς Ἀννας τῆς χάρισε δύο εἰσιτήρια γιὰ τὸν κινηματογράφο. Ἡ Ἀννούλα κάλεσε τὴ φίλη τῆς Μάρω νὰ τὴ συνοδεύσει. «Μὴ διαστούμε, εἶπε ἡ Ἀννούλα. Ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔργου εἶναι θαρετὴ».

2) Οἱ δύο φίλες φτάνουν ὅταν τὸ ἔργο ἔχει ἀρχίσει καὶ ὑποχρεώνουν ἑστὶ πέντε ἀνθρώπους νὰ σηκωθοῦν γιὰ νὰ περάσουν στὰ καθίσματα τους. Ἡ Μάρω ἔφερε μαζί της καραμέλλες. Σὲ λίγο ἀρχίζει, μέσα στὴν ἡσυχία τῆς αἰθούσας, ν' ἀκούγεται ὁ θόρυβος τοῦ χαρτιοῦ καθὼς ξετυλίγουν τὶς καραμέλλες γιὰ νὰ τὶς φάνε.



3) Ἡ Ἀννα προσφέρει μὲ τὴ σειρά τῆς ἑνὸς πορτοκάλι. Ἡ μυρωδιά του γεμίζει τὴν αἰθούσασα καὶ τὰ φλουδία ποὺ πετᾶνε στὸ πάτωμα οἱ δύο ἀπρόσεκτες, εἶναι κίνδυνος-θανάτος γιὰ τοὺς ἐπομένους θεατές.

4) Οἱ δύο κακομαθημένες μικροῦλες ἤρθαν γιὰ νὰ δουν τὸ ἔργο ἢ γιὰ νὰ φάνε λιχουδιές; Ἡ καλὴ συμπεριφορὰ μᾶς ἐπιβάλλει νὰ σεβόμαστε τοὺς ἄλλους σὲ κάθε περίπτωσι καὶ νὰ μὴ τοὺς ἐνοχλοῦμε, ὅπως ἔχουμε τὴν ἀπαίτησι νὰ μὴ μᾶς ἐνοχλοῦν.

ΣΧΟΛΗ ΜΠΑΛΛΕΤΟΥ ΚΑΙ ΡΥΘΜΙΚΗΣ
(ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ)

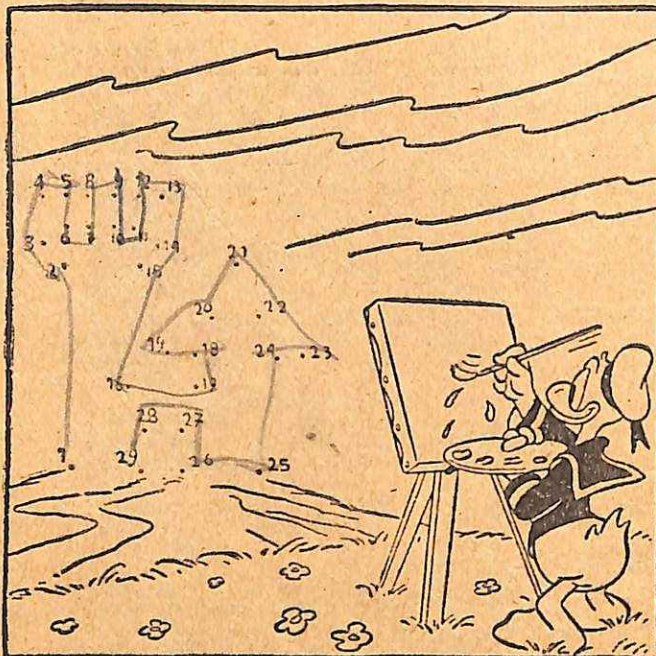
ΔΕΣΠΟΙΝΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ

ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΡΟΪΣΑΝ ΤΗΝ 1ην ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Ἐγγραφὴ διὰ Κυρίας, Δεσποινίδας καὶ παιδάκια, ἀπὸ 4. ἐτῶν καὶ ἄνω, καθημερινῶς εἰς τὴν σχολήν, 5—7 μ. μ.

ΤΜΗΜΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΝ

ΔΙΔΟΤΟΥ 45. Τηλέφ. 610.185

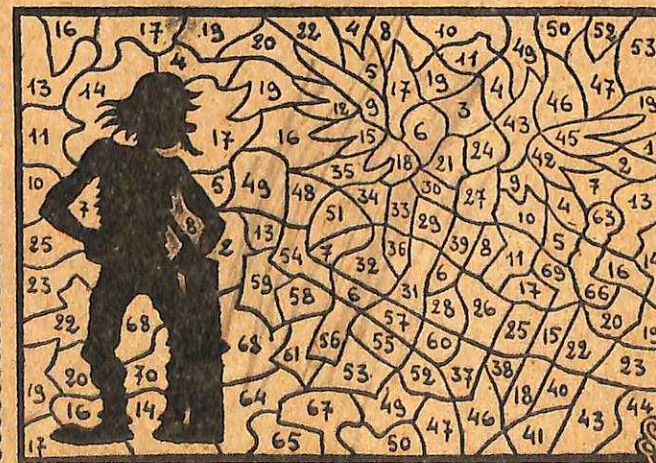


Τι ζωγραφίζει;

Ὁ Ντόναλντ ζωγραφίζει. Ἄρα γε τί εἶναι αὐτὸ ποὺ φτιάχνει; Πορτραῖτο ἢ τοπίο; Θὰ τὸ πληροφορηθῇτε ἐὰν ἐνῶστε τοὺς ἀριθμοὺς ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ 1 ἕως τὸ 29



Τὸ γοῦδουράκι τοῦ μπάρμπα—Θωμὰ χάθηκε κι' ὁ γεροντάκος ξεκίνησε νὰ τὸ βρῇ. Μπορεῖτε νὰ τὸν βοηθήσετε; Προσέξτε μόνο τὰ κακὰ συναπαντήματα!



Πῶς νὰ πολεμήσω τώρα ποὺ ἔχασα τὸν μισό μου ὄπλι-σμο; λέει αὐτὸς ὁ γέρο πολεμιστής. Γιὰ νὰ τὸν βοηθή-σετε πάρτε ἕνα μαῦρο μολύβι καὶ μαυρίστε ὅλες τὶς ἐπιφάνειες ποὺ ἔχουν ἀριθμοὺς ποὺ διακρίνονται διὰ τοῦ 3

Εὐθύμο διήγημα τοῦ πα-
τέρου τῆς «Διαπλάσεως»

ΧΙΟΝΙΑ

Ἡ ἱστορία μιᾶς ὑ-
περφυσικῆς γάτας

Τοῦ Γρηγορίου Ξενοπούλου

30Ν

Εἰς ὅμως εἶχα δίκιο. Κι' αὐτὸ ἀποδείχθηκε ἀργό-τερα, ὅταν ἡ Χιονία, ποὺ ἦταν τότε ἕνα μικρὸ γα-τάκι, ἕνα νήπιο, μεγάλωσε, ἔγινε γατούλα· κι' ἔμα-θε νὰ μοῦ μιλή, νὰ συνεννοῖται μαζί μου στὴν ἐν-τέλεια, νὰ μοῦ δίνει εἰδήσεις καὶ πληροφορίες, νὰ μοῦ ἐκ-φράζῃ αἰσθήματα καὶ συναισθήματα, καὶ μὲ τὴν οὐρά, καὶ μὲ τὰ μάτια καὶ μὲ τὴν φωνή! Ἀλλ' αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλ-λα καταπληκτικά, θὰ τὰ ἰδοῦμε παρακατιόντες...

Β'

Ἡ ζωὴ αὐτὴ ἐξακολουθοῦσε.

Ἡ Χιονία στὸ σπίτι μας μεγάλωνε, ὁμορφαινε, ἔμπνο-σε, μάθαινε καὶ μᾶς ἀγαποῦσε. Περισσότερο ἴσως τὴν ἀ-γαποῦσαμε μεῖς, κι' ἐγὼ περισσότερο ἀπ' ὅλους. Εἶχε γί-νει μία ἀπὸ τὶς πιὸ ἀγαπητὲς μου ἀσχολίες καὶ μὲ δια-σκέδαζε πολὺ ἡ «ἀνατροπὴ» τῆς ποὺ τὴν παρακολουθοῦσα βῆμα πρὸς βῆμα.

Θυμοῦμαι τὴν πρώτην φορὰ ποὺ τὴν ἔκαμα νὰ ἰδῇ τὸ δρόμο ἀπὸ τὸ ψηλὸ παράθυρο τοῦ γραφείου μου. Φαίνε-ται πῶς τὸ θέαμα ἦταν γι' αὐτὴν πρωτογνώριστο, γιατί στὸ σπίτι ποὺ εἶχε γεννηθῇ τὴν περιώριζαν στὶς κάμαρες ποὺ ἐ-δλεπαν πρὸς τὴν αὐλὴ καὶ τὴν ταράτσα. Μὲ πόση προσοχὴ καὶ περιέργεια—καθ' αὐτὸ ὅσον ἕνα μικρὸ παιδάκι—κοίταζε τὴν κίνησι, ποὺ στὸ δρόμο μας εἶναι πάντα μεγάλη, τοὺς διαβάτες, τὰ καρροτσάκια, τὰ κάρρα, τὰ λογά, τοὺς πῶλους... Πέρασε καὶ μὴ γάτα, ποὺ αὐτὴν ὅμως δὲν τὴν πρόσεξε καὶ πολὺ. Πέ-ρασε κι' ἕνα μεγάλο αὐτοκίνητο. Αὐτὸ σὰ νὰ τὸ φοβήθηκε κι' ἔκαμε νὰ τραδηγήναι πρὸς τὰ μέσα, νὰ ἐξασφαλισθῇ.

Ἀλλὰ τὴν κράτησα ἀπὸ τὰ δυὸ μπροστινὰ πόδια καί, σκυμ-μένος ἀπὸ πάνω της, τὴν ἔκαμα νὰ αἰσθανθῇ τὴν προστασία μου καὶ νὰ μείνῃ ἀφοδῇ. Ὑστερὰ πέρασε καὶ τὸ τράμ. Αὐτὸ τὸ φοβήθηκε περισσότερο καὶ χρειάστηκε νὰ τὴν κρατήσω πο-λὺ δυνατὰ γιὰ νὰ μὴ φύγῃ... Ἐξαφνὰ ἀπὸ τὸ ἀντικρινὸ στε-νὸ, ξεπρόδωσε ἕν' ἄλλο, πελώριο αὐτοκίνητο, φορτηγὸ. Ἐ, αὐ-τὸ στάθηκε ἀδύνατο νὰ ἀψηφήσῃ! Τὴν τρώμαξαν πολὺ τὰ φα-νάκια του ποὺ, ἂν καὶ σβυστὰ—ἦσαν ἡμέρα—θὰ τῆς φάνη-καν σὰ μάτια θηρίου. Καὶ πρὶν προφτάσω νὰ τὴν κρατήσω κα-λὰ, ἐσκίρτησε, μοῦ ἔφυγε, πήδησε κι' ἔτρεξε νὰ ἐξασφαλισθῇ ὅσο μποροῦσε μακρύτερα ἀπ' τὸ παράθυρο.

Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ καταλάβῃ πῶς κανένα κίνδυνο δὲν διέ-τρεχε κει πάνω, στὰ χέρια μου, καὶ τὴ δεύτερη φορὰ ποὺ τὴν ἔβγαλα, δὲν εἶδε τὸν παραμικρὸ φόβο. Ἀπὸ τότε, ἀπὸ μ' ἔ-δλεπε στὸ παράθυρο, πηδούσε κι' ἐκεῖνη καὶ στεκόταν κοντὰ μου, καὶ λίγο ἀργότερα ἔμαθε νὰ προβαίνει καὶ μονάχη της

γιὰ νὰ βλέπῃ τὸν ἔξω κόσμο ποὺ τόσο εἶχε ἀρχίσει νὰ τὴν πόσο εἶχε ἀρπάξει. Ἐστὶ ἕνα πρῶτ' εἰ-δὸς θέαμα ἔξωχο: Τὸ τζάμι τοῦ παραθύρου ἦταν κλειστὸ κι' ἡ Χιονία, ἀνεβασμένη στὸ περδάζι, καθιστῇ, κρατοῦσε σηκωμένο μὲ τὸ ποδαράκι της τὸ μπτερυτάκι γιὰ νὰ βλέπῃ τὸ τράμ ποὺ περνοῦσε!

Περίεργη ἦταν κι' ἡ πρώτη γνωριμία της μὲ τὸν καθρέ-φτη ποὺ τὸν ἀνακάλυψε μό η της, μὴ μέρη ποὺ σκορφα-λῶσε στὴν ῥάχη μιᾶς πολυθρό-νας ἀντικρὺ στὴν ντουλάπα.

Δὲν ἐπίστευε στὰ μάτια της ὅταν εἶδε κει μέσα ἕν' ἄσπρ-γατάκι νὰ τὴν κοιτᾷ μὲ ἔ-πληξι καὶ μὲ περιέργεια! Π-ῆσε σὲ μὴ καρέκλα γιὰ νὰ τὸ πλησιάσῃ περισσότερο, καὶ κόλλησε τὴ μουρτίτσα της στὸ γυαλί, ἀμφιβάλλω ὅμως ἂν κα-τάλαβε καὶ τότε πῶς δὲν ἔ-δλεπε παρὰ τὸ εἶδωλό της.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἐνα γατάκι, θαύμα ὁμορφίᾳς καὶ χάριος, ἡ Χιονία, ξεπρόδωσε μὲ τὰ παιγνίδια της τὸ σπίτι τοῦ Ξενοπούλου. Ἰδὸ γατάκι δὲν ἄργησε νὰ γνωρίσῃ μὲ τὸ κανούργιο, τοῦ περιβάλλον, ποὺ τοῦ ἔδειχνε τόσο ἀ-γάπη καὶ ἀδυναμία. Ἰδιαίτερος ὅμως τὸ ἀγαποῦσε ὁ Ξενοπούλος, ποὺ τὸ περιποιεῖτο μοναχὸς του. Κι' ἡ Χιονία, μὲ τὴν διαίσθησι ποὺ ἔχουν τὰ ζῶα, τοῦ ἔδειχνε μὴ ἰδιαίτερη ἀγάπη. Κάθε φορὰ ποὺ θὰ γύριζε στὸ σπίτι τοῦ ἔτρεχε νὰ τὸν προῦπαντῇ στὴν σκάλα καὶ σκορφαλά-νε στὸν ὄμο του. Ἐστὶ ἔγινε κι' αὐτὴ τὴ μέρα. Μπήκαν μαζί στὴν τραπέζια καὶ ἔμεινε μέχρι ἄργα τὸ βράδυ παίζοντας μὲ μερικὸς γνωστούς τοῦ κυρίου της, ποὺ εἶχαν ἔλθει γιὰ νὰ βεγγερίσουν. Ὅταν ὁ συγγραφεὺς ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ ἡ Χιονία δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸν ἐγκα-ταλείψῃ οὔτε καὶ στὸ κρεβάτι του.

Κοιμήθηκαν μαζί ὁ ἕνας πλάι στὸν ἄλλο, ἀλλὰ δυστυχῶς γιὰ τὴν γατούλα μας γιὰ πρώτη καὶ τελευταία φορὰ. Ἀπὸ τότε ἔμαθε νὰ κοιμάται μόνη της στὸ πανεράκι της, παρ' ὅλες τὶς... ἀντιρρήσεις ποὺ εἶχε...

Αὐτὸ τὸ κατάλαβε μόνο ἀφοῦ ἐπλησίασα στὸν καθρέφτη κι' εἶδε καὶ μένα κει μέσα κοντὰ στὸ ἄσπρ-γατάκι. Γιατὶ σὲ λίγο ἔπα-ψε ἡ μεγάλη ἐκπληξι, ἡ ἀνησυχία, κι' ἡ Χιονία κοίταζε τὸ εἶδω-λό της σὰν κάτι ἀπλό, φυσικὸ καὶ διασκεδαστικόν. Ἀπὸ τότε τὴν ἔδλεπα καμμιὰ φορὰ καθισμένη μὲ νοχέλια στὴν ῥάχη τῆς πολυθρόνας, νὰ κοιτάζῃ. Κι' ἀφοῦ ἤξερε πῶς κει ἦταν ὁ ἑαυ-τὸς της, δὲν κρυβόταν σ' αὐτὸ τὸ κοίταγμα καὶ κάποιο καμάρω-μα καὶ κάποια φιλαρέσκεια.

Λιγάκι τολμηρὰ νὰ τὸ ὑποθέσουμε, γιατί οἱ γάτες δὲν εἶναι φιλάρεσκες σὰν τοὺς σκύλους ποὺ πᾶν σχεδὸν καμάρωνουν ὅ-ταν τοὺς φοροῦν στολίδια. Ἡ Χιονία, μ' ὅλη της τὴ νοημοσύνη, δὲν ἐδέχθηκε στολίδι ποτέ. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ δοκιμάσαμε νὰ τῆς δέσουμε μὴ κόκκινη ἢ γαλάζια κορδέλλα στὸ λαιμό, χαλοῦ-σε τὸν κόσμο νὰ τὴ βγάλῃ ἀπὸ πάνω της, νὰ τὴν κἀνὴν παχνί-δι, καὶ δὲν ἡσυχάζε παρ' ἀφοῦ τὸ κατάρθωνε. Ἡ ἀλήθεια εἶναι δι-κάς ἡ ὁμορφία της δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ κορδέλλες. Στὴ χιονά-τη γούνα ποὺ τὴν τύλιγε ὁλόκληρη, χωρὶς τὴν παραμικρὴ κηλίδα, τὰ καθαρὰ γαλάζια μάτια της καὶ τὰ διάφανα ρόδινα αὐτιάκια της ἦταν πολὺ ἀρκετὰ στολίδια.

Ἡ παιδικὴ ἡλικία μιᾶς γάτας εἶναι γεμάτη κινδύνους. Πόσες φορὲς δὲν ἀκούγα τὴ μικρὴ Χιονία νὰ τσιρίζῃ σπαρακτικὰ, ἔ-πειδὴ δὲν ἀπόσεχτος τῆς πάτησε τὸ πόδι ἢ τὴν οὐρά! Μιὰ μέρα ὁ μικρὸς ὑπηρετὴς τὴν πάτησε (τὸ κτήνος!) καὶ στὴν ῥά-χη, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τὴ λυώσῃ. Εὐτυχῶς δὲν τῆς ἔσκα-σε κανένα κόκκαλο κι' ὕστερα ἀπὸ ἀδιαθεσίαν λίγων ἡμερῶν, ἡ γατίτσα ἐανάρχησε τὰ παι-χνίδια της σὰν πρῶτα.

Σοβαρότερο ἦταν ἕν' ἄλλο πάθημα. Ἡ κόρη μου ἡ Κά-κια ζωγράφισε τότε, καί, κα-τὰ τὴν συνήθειαν τῶν ζωγρά-φων, σκούπισε τὶς μπονιές της μὲ ψυχρὴ ψωμί. Ἡ Χιονία πρῶτος κατόπτε στὸ ἀτελιέ, βρῆκε πάνω σ' ἕνα σκαμνίκι αὐτὲς τὶς λερωμένες ψυχρὲς, τῆς μύρισε τὸ λάδι, τὶς βρῆ-κε τοῦ γούστου της καί...

...τὶς μοσχοφάγε. Σὲ λίγο φάνη-καν ὅλα τὰ συμπτώματα τῆς δηλητηρίασεως. Τὸ σπίτι ἀνα-στατώθηκε, κράχθηκε ὁ γιὰ-τρός, ἄρχισαν τὰ ἀντίδοτα. Δυὸ μέρες χαροπώθηκε ἡ δύ-στυχη, κι' ἐκεῖνο ποὺ μὴ πτ'-κρανε ἀκόμα περισσότερο, ἦ-τον ποὺ δὲν μὲ ἤθελε κοντὰ τῆς γλυκαίνω τοὺς πόνοους.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συ-νέχεια...

Ψιλικατζήδες...

Στὸ ξενοδοχεῖο:

— Ἐνας ἀπὸ τοὺς πελάτες φωνάζει στὸν ὑπηρετὴ: — Δίνετέ με παρακαλῶ τὸ παπούτσι μου στὸν ἀπέναντι ὁ-ποδηματοποιὸ γιατί ἔχει σχιστὴ λιγὰκι ἀπὸ ἕνα κορφαί.

— Ἀμέσως κύριε. Μετὰ ἀπὸ μισὴ ὥρα, λέει τὸ παιδί τοῦ ὁποδηματοποιείου στὸν θυρωρὸ τοῦ ξενοδοχείου: — Πάρτε τὸ παπούτσι... ράφτηκε... κάνει 3 δραχμές.

— Ὁ θυρωρὸς πληρώνει κι' ἔπειτα φέρνει τὸ παπούτσι στὸν συνοδὸ τοῦ ἀστυνόμου: — Νὰ τὸ παπούτσι, τὸ ἔφερε τὸ παιδί... Τοῦ ἔβωσα... 5 δραχμές.

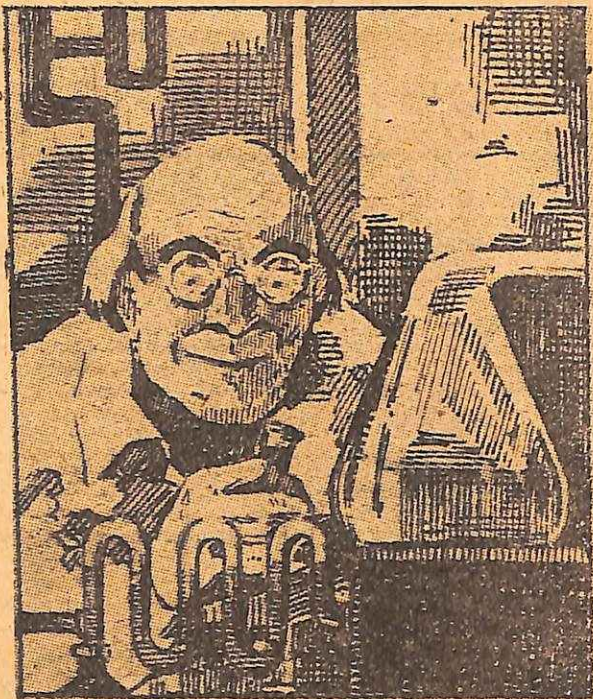
— Ὁ συνοδὸς ὕστερα δίνει τὸ παπούτσι στὴν καμαριέρα καὶ τῆς λέει: — Δώσε μου 7 δραχμές, τόσο ἐπληρώσα γιὰ ραφτικά.

— Ἡ καμαριέρα ὕστερα πρὸς τὸν πελάτη: — Ὅριστε τὸ παπούτσι. Στοιχίσε 10 δρχ. Τὸ ράφανε πολὺ καλά.

— Ὁ ξένος μας πληρώνει ἀδιαμαρτυρητὰ καὶ περιώντως σὲ λίγο ἀπὸ τὸν ὁποδηματοποιὸ, τὸν ρωτᾷ ἀπὸ περιέργεια: — Πόσο στοιχίσαν τὰ ραφτικά;

— Τίποτα(!) κύριε, ἀπαντᾷ ὁ κατ'οχρῆμα ἀντιρρητικὸς... τίποτα...

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ



ΔΟΚΤΩΡ ΟΞ

ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΣ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

30Ν

—Μάλιστα, κύριε σύμβουλε, αλλά οι εκφράσεις που ανταλλάχθηκαν δεν είχαν τίποτε σοβαρό.

—Τίποτε σοβαρό! φώναξε ο δήμαρχος, τίποτε σοβαρό όταν ένας άνθρωπος λέει σ' έναν άλλον πως δε μετράει τα λόγια του; Απορώ με την άταραξία σας κύριε! Δεν ξέρετε πως στο Κικεντόν μονάχα αυτό φτάνει να οδηγήσει σε πολύ δυσάρεστα επακόλουθα, αν σεις ή άλλος κανείς είχε το θράσος να μιλήσει έτσι σε μένα...

—Καί σε μένα!... πρόσθεσε ο Νικλώς.

Και λέγοντας αυτό μ' απειλητικό ύφος, οι δύο επίσημοι, με σταυρωμένα τα χέρια, τα μαλλιά ώρωμένα, κοιτούσαν κατά πρόσωπον τον δόκτορα ΟΞ, έτοιμοι να του δώσουν ένα γερό μάθημα αν απορριπτόμενοι έστω και με μία χειρονομία ή μία ματιά να δείξει πως είχε αντίρρηση.

—Όμως ο δόκτωρ δε σάλεψε. —Όπως και νάχει, κύριε, ε' εφηκολούθησε ο δήμαρχος, ένωσ' να σας καταστήσω υπεύθυνο για ό,τι συμβαίνει στο σπίτι σας. Έχω εύθυμη για την ήσυχία αυτής της πόλης και δε θέλω να διαταραχθεί με κανένα τρόπο. Τα γεγονότα που έγιναν χτές δε θα ξανασημειούν, αλλιώς θα κάνω το καθήκον μου κύριε. Μ' ακούσατε; Μά άπαντήστε λοιπόν κύριε!

Ο δήμαρχος, παρασυρμένος από μια αλλόκοτη υπερδιέγερση ώρουταν χωρίς να μπορεί να συγκρατηθεί. Ήταν μανιασμένος ο έντιμος Βάν Τρικας κι' ασφαλώς θα τον άκουγαν απ' έξω. Στο τέλος, έκτος έαυτού, βλέποντας πως ε

—Όπως όλοι οι κάτοικοι του Κικεντόν, μιάς μικρής ήσυχης επαρχιακής πόλεως της φλαμανδίας, ήσαν το ίδιο άταραχοι και «φλεγματικοί» και ο δήμαρχος Βάν Τρικας και ο σύμβουλος Νικλώς. Ένα βράδυ όμως, που είχαν μιά πολύωρη και χωρίς αποτέλεσμα συζήτηση για τον δόκτορα ΟΞ —ένα παράξενο πρόσωπο, που ανέλαβε να φωτίσει μ' ένα μυστηριώδες αέριο τον Κικεντόν— διαταράσσεται για πρώτη φορά ύστερα από πολλά χρόνια η πόλις. Ο δόκτωρ ΟΞ και ο βοηθός του Υγ'έν είναι ένθουσιασμένοι που το πείραμά τους πετυχαίνει και οι Κικεντονέζοι αρχίζουν να ζωηρεύουν. Ο δήμαρχος όμως κι' ο σύμβουλος νομίζουν πως οι εργασίες του φωτισμού καθυστερούν και πηγαίνουν και διαμαρτύρονται με πρωτοφανή για τους ίδιους και τους συμπολίτες τους δέσφητα στον δόκτορα ΟΞ. Ορθοί και οι δύο του φωνάζουν, ότι δεν ανέχονται να μένουν πίσω απ' τον άλλο κόσμο, πράγμα που θα κάνει τους Κικεντονέζους να ξεγερωθούν, γιατί είναι φλαμανδοί, κι' οι φλαμανδοί ανήκουν με μιά σπίθα (!) Άρχιαν κίβλας στην πόλι να γίνονται συζητήσεις και λογομαχίες.

δόκτωρ δεν άπαντούσε στις προκλήσεις του.

—Έλα Νικλώς, φώναξε.

Και κλείνοντας την πόρτα με τέτοια δύναμη που το έργοστάσιο σείστηκε δολόκληρο, τράβηξε τον σύμβουλο πίσω του.

Λίγο - λίγο, άφου έκαναν καμμία είκοσιάρια βήματα στο ύπαιθρο, οι δύο έντιμοί κυριοί ήρεμσαν. Το βήμα τους έγινε αργό, το βάδισμά τους άλλαξε. Η λάμψη που ζωήρευε

την όψη τους σβύστηκε: από κόκκινοι ξαναγίναν ρόδινοι.

Και είκοσι λεπτά αργότερα, μετά την έξοδό τους από το έργοστάσιο, ο Βάν Τρικας έλεγε ήσυχα - ήσυχα στον Νικλώς:

—Θαυμάσιος άνθρωπος αυτός ο δόκτωρ ΟΞ! Μου κάνει πάντα πολλή ευχαρίστηση να τον βλέπω.

Η συγκίνηση που είχε δημιουργήσει το έπαισόδιο του δικηγόρου Σουτ και του γιατρού Κονστάς είχε καταπέσει. Το πράγμα δεν είχε συνέχεια. Μπορούσε λοιπόν κανείς να ελπίζει πως το Κικεντόν θα ξαναγύριζε στην συνηθισμένη του άπαθεία που ένα ανέξηγγο γεγονός την είχε διακόψει για λίγο.

Στο μεταξύ οι άγωγοι που προορίζονταν να μεταφέρουν το όξυ - υδρικό αέριο στα δημόσια κτίρια τοποθετούνταν γοργά. Οι διακλαδώσεις τους γλυστρούσαν λίγο - λίγο κάτω από τα λιθόστρωτα του Κικεντόν. Όμως τα μπέκ έλειπαν ακόμη γιατί η κατασκευή τους ήταν πολύ λεπτεπίλεπτη και έπρεπε να τα παραγγείλουν στο εξωτερικό. Ο δόκτωρ ΟΞ βρισκόταν παντού. Μαζί, με τον παρασκευαστή του Υγ'έν έβιαν τους εργάτες, χάραζαν σχέδια, σημειώναν στους δρόμους τα μέρη που έπρεπε να σκαφτούν και τροφοδοτούν μερόνυχτα τα πελάρια καζάνια όπου ένα ισχυρό ηλεκτρικό ρεύμα άποσυνθέτει το νερό. Μάλιστα! ο δόκτωρ ΟΞ παρασκεύαζε από τώρα το αέριο παρ' όλο που δεν είχε συμπληρωθεί ακόμη η τοποθέτηση των άγωγών του: πράγμα που μεταξύ μας, θάπρεπε να φανή πολύ παράξενο.

Σε λίγο όμως — τουλάχιστο μπορούσε κανείς να το ελπίζει — σε λίγο στο θέατρο της πόλης ο δόκτωρ ΟΞ θα έγκαι

νιάζε με λαμπρότητα τον καινούργιο του φωτισμό.

Γιατί το Κικεντόν είχε θέατρο! Ένα ωραίο κτίριο, μ' την πίστι μου, που η εσωτερική κι' η εξωτερική του διαρρύθμιση θύμιζαν όλες τις αρχιτεκτονικές. Ήταν ταυτόχρονα βυζαντινό, ρομανικό, γοτθικό, πράγμα που δεν πρέπει να φανή παράξενο γιατί αρχινισμένο στην εποχή του δημάρχου Λουνβίχ Βάν Τρικας το 1175 είχε τελειώσει μόλις το 1837, με τον δήμαρχο Νατόλις Βάν Τρικας. Είχαν χρειαστεί 700 χρόνια για να το χτίσουν και σε κάθε εποχή συμμορφώνονταν με την αρχιτεκτονική του καιρού τους. Δεν έχει σημασία. Ήταν ένα πολύ ωραίο κτίριο.

Έπαιζαν απ' όλα στη σκηνή του θεάτρου του Κικεντόν, μ' περισσότερο όπερα. Πρέπει όμως να πούμε πως οι συνθέτες ποτέ δεν έ' αναγνώριζαν τα έργα τους, τόσο πολύ τ' άλλαξαν στην έκτεσιν.

Πραγματικά όμως τίποτε δε γινόταν γρήγορα στο Κικεντόν, τα δραματικά έργα έπρεπε να προσαρμοστούν στο φυσικό των Κικεντονέζων. Οι παραστάσεις διαρκούσαν έξη ώρες και σ' αυτές τις έξη ώρες καμμία φορά δεν παίζονταν ούτε δυο πράξεις. Ο «Ροβέρτος Διάβολος», οι «Ουγενότοι», ο «Γουλιέλμος Τέλλος» έπαιναν τρεις παραστάσεις συνέχεια, τόσον απελπιστικά ναδρή ήσαν η έκτεσιν τους. Εκεί που η πριμαντόνα έπρεπε να τραγουδήσει μιά γρήγορη και χαρωπή άρια την έκτελούσε τόσο αργά που έμοιαζε σαν μοιρολόι, κι' εκεί που ο πρωταγωνιστής έπρεπε να ορμήσει με το σπαθί του καταπάνω στους συνωμότες άργούσε τόσο που νόμιζε κανείς πως γίγαινε σε περίπατο. Όμως τους Κικεντονέζους καθόλου δεν τους πείραζε. Τόβρισκαν φυσικό. Και παίνευαν το «υπέροχο παίξιμο» της σοπράνο που έκανε ένα τέταρτο για να λιποθυμήσει και την «άπαράμιλλη εκφραστικότητα» του τενόρου που για να σκύψει και να τη σηκώσει στα χέρια του έπρεπε πρώτα να θυλάει τουλάχιστον δέκα ατέλειωτες κορώνες.

Οι ήθοιοι, που συνήθως ήταν ξένοι περιοδεύοντες θίαιοι, ήξεραν τα γούστα των Κικεντονέζων και συμμορφώνονταν μ' αυτά. Όταν ήθελαν να ξεκουραστούν έκλειναν συμβόλαιο με το θέατρο του Κικεντόν. Φυσικά οι καλοί θεαταί δεν παρέλειπαν να ανταμείψουν τις φιλότιμες προσπάθειές τους. Κάθε τόσο, όταν ευχάριστοί από το παίξιμο, χειροκροτούσαν. Ναί, ναί, οι Κικεντονέζοι χειροκροτούσαν. Σήκωναν άργα το ένα χέρι τους και το άφηναν να πέση πάνω στο άλλο, πλαδαρά και ξεψυχισμένα, όλοι μαζί, με τέτοιο τρόπο που νόμιζε κανείς πως άκουγε να περνά στρωτός

με ρήμα κηρείας. Την άλλη μέρα οι έφημερίδες έγραφαν πως «φρενιτώση χειροκροτήματα έκαλυψαν το τέλος της παραστάσεως».

Όμως, εκείνο το βράδυ παρ' όσα βήματα έγιναν στο θέατρο. Οι Κικεντονέζοι που συνήθιζαν ναρχωνται τουλάχιστο τρεις ώρες προτού αρχίσει η παράσταση, έδειξαν για πρώτη φορά σημεία ανυπομονησίας. Άλλες φορές διάβάζαν ήσυχα την εφημερίδα τους ή μιμοκρινόντουσαν στις πολυθρόνες τους. Σήμερα ήταν ανησυχίοι. Ανακάθιζαν κάθε τόσο στις θέσεις τους, έπαιρναν βαθείς άνασες, έριχναν απότομες ματιες γύρω τους και τσα λάκωναν νευρικά, ο,τι χαρτί κρατούσαν. Τέλος, πράγμα πρωτοφανές, μισή ώρα προτού ανοίξει η αλυαία, ξεσποσαν σε χειροκροτήματα για ν' αρχίσει η παράσταση. Και κάτι άλλο ακόμα. Τα κεριά στους μεγάλους πολυθρόνους που συνήθως τρεμόφεγγαν σκορπώντας ένα θαμπό μισόφως στην αίθουσα, σήμερα φωτίζαν με μιά άσυνθηστή λάμψη σαν κι' εκείνα νάχαν πάρει σφρίγος και ζωή.

Μπροστά στην άπαιτήση των θεατών, η αλυαία σηκώθηκε πριν από την κανονική ώρα. Ο μαστρούς υψωσε τη μπαγκέτα του και... πριν καλά - καλά την κατέβασε η ορχήστρα είχε αρχίσει να παίζει. Έπαιζαν μ' ένα δαιμονισμένο ρυθμό, τόσο γρήγορα που τα τρουμπόνα, οι τρουμπέτες, τα φλάουτα, τα κόρνα μόλις προφαιναν να πάρουν ανάσα, τα βιολιά και τα βιολοντσέλλα έσπαιναν τις χορδές τους και τα τύμπανα άσκαγαν. Η πριμαντόνα ώρησε στη σκηνή βγαίνοντας κάτι φορτικά ξεφωνητά, ο τενόρος μπηκε τρέχοντας πίσω της, κουτρουβάλησε μπροστά στα πόδια της, αντί να γονατίσει, έβγαλε κι' αυτός κάτι άναρθρες κραυγές, ύστερα η πριμαντόνα έτρεξε έξω και τσεσερς συνομιώντας πήδησαν στη σκηνή. Φορούσαν μάσκες, στα μάτια και κρατούσαν σπαθιά στα χέρια τους. Ο τενόρος τράβηξε κι' αυτός το σπαθί που του πέταξε σπάθες καθώς τόυρε απ' τη θήκη του, ρίχτηκε ο ένας πάνω στον άλλον, δυο πέσανε χάμα ανάσκελα κι' οι άλλοι δυο το βάλανε στα πόδια: και πριν καλά - καλά ο τενόρος ανοίξει το στόμα του για να τραγουδήσει τη θριαμβευτική άρια του, η αλυαία έκλεισε. Δεν είχαν περάσει ούτε πέντε λεπτά από τη στιγμή που άρχισε η παράσταση. Σ' ένα λεπτό μέσα η αλυαία ξανάνοιξε, τα πρεχαλήτα, τα πηδήματα, τα ξεφωνητά, συνεχίστηκαν, ακολούθησε η τρίτη πράξη κι' η παράσταση είχε τελειώσει με σ' έκοις μόλις λεπτά. Οι θεαταί, που συνήθως ήταν ξένοι περιοδεύοντες θίαιοι, ήξεραν τα γούστα των Κικεντονέζων και συμμορφώνονταν μ' αυτά. Όταν ήθελαν να ξεκουραστούν έκλειναν συμβόλαιο με το θέατρο του Κικεντόν. Φυσικά οι καλοί θεαταί δεν παρέλειπαν να ανταμείψουν τις φιλότιμες προσπάθειές τους. Κάθε τόσο, όταν ευχάριστοί από το παίξιμο, χειροκροτούσαν. Ναί, ναί, οι Κικεντονέζοι χειροκροτούσαν. Σήκωναν άργα το ένα χέρι τους και το άφηναν να πέση πάνω στο άλλο, πλαδαρά και ξεψυχισμένα, όλοι μαζί, με τέτοιο τρόπο που νόμιζε κανείς πως άκουγε να περνά στρωτός

τακκόκινο, ξεχνώντας κάθε ευγένεια και καλούς τρόπους και μαζί και τα γάντια τους: τα κατέλλα τους, τα παλτά τους κι' ό,τι άλλο κρατούσαν όταν ήρθαν.

Όταν βγήκαν στο δρόμο και περπάτησαν λίγο στο ύπαιθρο, άσπου να φτάσουν στα σπίτια τους, όλοι τους ξαναβρήκαν τη συνηθισμένη ήρεμία τους, την άμετάβλητη απάθειά τους, το φλεγματικό φυσικό τους. Κρατούσαν μόνο μιά μπερδεμένη και βολή άναμνησι απ' όσα είχαν συμβεί.

ΥΠ

ΕΝΑ ΠΑΛΙΟ ΑΡΓΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΒΑΛΣ, ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ ΑΡΓΟ.

—Αν όμως οι θεαταί φεύγοντας από το θέατρο ξαναβρήκαν τη συνηθισμένη τους ήρεμία, αν ξαναγύρισαν ήσυχα, ήσυχα στα σπίτια τους, αυτό δεν σημαίνει πως δεν είχαν περάσει μιά έξαψη, μιά αλλόκοτη διέγερση και εκμυθισμένοι τσακισμένοι, σ' νάχαν κάνει ένα βαρύ μεθύσι έπεσαν στα κρεβάτια τους και θυβίστηκαν σε βαθύ ύπνο.

Την άλλη μέρα ο καθένας τους θυμήθηκε τα χθεσινά γεγονότα. Πραγματικά στον έναν έλειπε το καπέλο του, στον άλλο ένα πέτο απ' το παλτό του πουχε ξεσκιόη μες στο συνωστισμό. Στη μιά έλειπε το γοβάκι της, στην άλλη η γούνα της. Η μνήμη ξανάρε στους αγαθότατους αυτούς άστους και μαζί με τη μνήμη κάποια ντροπή για την τόσο άγενή συμπεριφορά τους. Όλ' αυτά τους φαίνονταν σ' α μιά τρέλλα όπου είχαν άποσυρθεί χωρίς να το θέλουν και ζητούσαν να τα ξεχάσουν, γι' αυτό δε μιλούσαν για ό,τι είχε συμβεί.

Άλλά ο πιο κατάπληκτος άνθρωπος της πόλης ήταν και πάλι ο δήμαρχος Βάν Τρικας. Το πρωί σαν ξύπνησε δε μπόρεσε να βρή την περρούκα του. Η Λότσε έψαξε παντού. Τίποτα. Η περρούκα είχε μείνει στο παιδία της μάχης. Ο νοσογιάς της ζήτησε από τον Ζάν Μιστρόλ τον διευθυντή του θεάτρου, ούτε λόγος να γίνεται. Καλύτερα να τη χάσει παρά να έκτεθ στα σχολία των συμπολιτών του. Τί θα λέγαμε αν μάθαίαν πως αυτός, ο πρώτος άρχοντας του Κικεντόν, είχε σπρωχτή και στριμωχτή σαν ένας κοινός άμαξας;

Αυτά συλλογιόταν ο άξιώτατος Βάν Τρικας έσπλωμένος κάτω από τα παπλώματα, με το κορμί τσακισμένο, στο φάλη βαρύ και τη γλώσσα στυφή. Δεν ένοιωσε καμμία όρεξη να σηκωθεί, το αντίθετο μάλιστα, και το μυαλό του δουλέψα τώρα στα πνήματα χρόνιας της ζωής του. Ο έντιμος άρχοντας άρχισε να σκεφτεί την μαρρχος ξαναπερνούσε απ' τη μνήμη του όλα τα περιστατικά εκείνης της ανέξηγτης παράστασης. Τα συνδυάζει με τα γεγονότα που είχαν συμβεί στη δεξίωση του δόκτορος ΟΞ. Άναζητούσε τις αιτίες του αλλόκοτου αυτού έρεθισμού που είχε παρουσιάσει δυο φορές και μάλιστα στον πιο εύυπόληπτος συμπολίτες του.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: η συνέχεια.



Η Άθλητική Σελίδα

Από τη ζωή του στίβου

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΑΘΛΗΤΗΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ;

Ποιος είναι ο καλύτερος αθλητής του κόσμου; Νά ένα έρώτημα, στο οποίο δύσκολα μπορεί να άπαντήσει κανείς. Τελευταία ο Άμερικανός αθλητής Ο' Μπράιεν έριξε την σφαίρα πάνω από 19 μέτρα. Καταπληκτικό είναι το κατορθώμα του, αν αναλογιστή κανείς ότι πριν 20 χρόνια το παγκόσμιο ρεκόρ μόλις περνούσε τα 16 μέτρα. Μπορεί όμως να μη θαυμάσουμε το παγκόσμιο ρεκόρ που σημείωσε ο νεογροαμερικανός Τσάρλς Ντούμας πηδώντας στο ύψος 2 μ. 14; Έρετε άγαπητοί μας άναγνώστες πόση δύναμη έκτιναξεως χρειάζεται, για να νικήσει κανείς τον νομο της βαρύτητας που έλκει όλα τα σώματα προς την γη, για να ανέβαση το σώμα του στο ύψος 2 μ. 14;

Κι' όμως άλλοι αθληταί έχουν σημειώσει εξ ίσου καταπληκτικά κατορθώματα. Ο Ρώσος αθλητής Κούτς π.χ. έτρεξε τα 10.000 μέτρα σε 28' 30" 4. Έρετε την αξία της επιδόσεως αυτής; Για να σχηματίσετε μια ιδέα, αρκεί να σας αναφέρουμε ότι ο Κούτς πηδώντας τα 10 χιλιόμετρα, πέρασε, τα πρώτα 5.000 μέτρα με τον ίδιο περίπου χρόνο, που τερμάτισε ο δεύτερος Ο' Λυμπιονίκης στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Έλσίνκι, το 1952. Θα σας αναφέρουμε και ένα άλλο παράδειγμα για να αντιληφθήτε ως που μπορεί να φθάσει η ανθρώπινη άντοχη. Αν ο δεύτερος Ολυμπιονίκης του Έλσίνκι και ο πρώτος Ολυμπιονίκης του Βερολίνου (1936) έτρεχαν μαζί σε μιά σκυταλοδρομία 2 χι 5.000 μ. από την μιά μεριά και από την άλλη ο Κούτς έτρεχε μόνος του, 10.000 μέτρα νικήτης από την κούρσα αυτή θα έβγαίνε ο Κούτς.

Ο Άμερικανός Γουώμερ νταμ κατέχει από το 1942 το παγκόσμιο ρεκόρ του άλματος επί κοντώ με 4 μ. 77. Έρετε πόση δύναμη, ταχύτητα και τέχνη χρειάζονται για να ανέβαση ένας αθλητής, με την βοήθεια του κονταριού το σώμα του σε ύψος 4 μ. 77;

Το καλοκαίρι που πέρασε δυο νεογροαμερικανοί, ο Ουίλλιαμς και ο Μάρτισον κατέρριψαν το παγκόσμιο ρεκόρ των 100 μ. με 10" 1. Πριν λίγες μέρες ένας άλλος Άμερικανός νεγρός, ο Άλμον Κίγκ έτρεξε και αυτός τα 100 μ. σε 10" 1. Για να σχηματίσετε μια ιδέα για την αξία του ρεκόρ, σας αναφέρουμε ότι επί 20 χρόνια οι μεγαλύτεροι αθληταί του κόσμου, μάταια προσπάθησαν να καταρρίψουν έστω και με ένα δέκατο του δευτερολέπτου το ρεκόρ που κατείχε ο Άμερικανός μαύρος Τζέσσο

Όουενς. Έφέτος τρεις αθληταί σημείωσαν 10" 1. Αυτό σημαίνει ότι τρεις αθληταί άνέπτυξαν τρέχοντας ταχύτητα 35 χιλιομ. 350 την ώρα! Αυτό σημαίνει ακόμη ότι οι τρεις μαύροι αθληταί θα νικούσαν έναν ποδηλατιστή που θα ξεκινούσε μαζί τους τρέχοντας τα 100 μέτρα...

Και το ρεκόρ του άλματος εις μήκος; Επί 20 χρόνια κανένας αθλητής δεν κατώρθωσε να φθάσει το ρεκόρ που κατείχε ο Τζέσσο Όουενς με 8 μ. 13. Φέτος μόνο ο Άμερικανός ερυθρόδερμος Μπέλλ έπέτυχε 8 μ. 08. Για να αντιληφθήτε καλύτερα την αξία αυτού του κατορθώματος, χαράξτε στην αλή του σχολείου σας δυο γραμμές, που να απέχουν ή μιά από την άλλη 8 μέτρα. Και φαντασθήτε έναν αθλητή να παίρνει τη φορά του, να πατά στην μιά γραμμή και να πέφτη, ή πιο σωστά να προσγειώνεται στην άλλη.

Σε ποιόν λοιπόν από τους άστους αυτούς του παγκόσμιου αθλητισμού πρέπει να άπονεμηθί ο τίτλος του καλύτερου αθλητή του κόσμου; Ο' Ο' Μπράιεν μπορεί να ρίχνη την σφαίρα 19 μ., αλλά θα ήττηθί με μεγάλη διαφορά από τον Μάρτισον αν τρέξί 100 μέτρα. Ο Κούτς παρ' όλη την τρομερή άντοχή του είναι ένας πολύ μέτριος σφαιροβόλος. Ο Ντούμας είναι ο καλύτερος αθλητής εις ύψος στον κόσμο, αλλά θα λαχανιάσει, μόλις τρέξί ένα χιλιόμετρο. Ποιος λοιπόν απ' όλους είναι ο καλύτερος αθλητής του κόσμου;

Υπάρχει βέβαια ένας διεθνής βαθμολογικός πίνακας, που συγκρίνει την αξία των επιδόσεων. Όμως και αυτός ο πίνακας δεν μπορεί να άναδείξει τον καλύτερο αθλητή του κόσμου. Γιατί ο τέλειος αθλητής δεν είναι αυτός που διαπρέπει σε ένα άγώνισμα και ύστερα σε όλα τα άλλα. Τέλειος είναι ο αθλητής, που είναι σε θέση, να σημειώσει καλά ρεκόρ στους δρόμους ταχύτητας και στους δρόμους άντοχης, να ρίχνη μακριά την σφαίρα και το άκόντιο. Γενικά να είναι σε θέση, ώστε να μπορεί να διακριθί σε όποιον δήποτε άθλημα. Θα μπορούσαμε άραγε να βρούμε σημεία τέτοιους, άναμεσα στους παγκόσμιους αθληταί; Ασφαλώς θα μπορούσαμε. Άλλά γι' αυτούς, έπειδή δεν μας παίρνει ο χρόνος, θα μιλήσουμε σε άλλο άρθρο.

Η ΑΛΛΗΛΑΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Στο έρχόμενο φύλλο θα άπαντήσω στα γράμματα που έφτασαν στο γραφείο μου.

Ο ρέπορτερ

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

*Ελληνόπουλα κ. (Α Α) Κύ-
πριος α. (Α Ε) Μακιστράλι α.
(Κ Ρ) Στρατόδουλο α. (Κ Δ)
Γαζία κ. (Μ Κ) Ξενοκλας
κ. (Ο Θ) Καρυάτις κ. (Γ Δ)
*Αρης α. (Α Ν) *Ολυμπιονί-
κης α. (Ε Α) Φρού - φρού κ.
(Μ Κ) Νυχτοτράγουδο α. (Χ
Κ) *Αλκαίος α. (Σ Π) Παπά-
κι κ. (Α Μ) *Ηρώς α. (Ε Π)
Τοζότης α. (Χ Δ) Ουράνιο Τό-
ξο α. (Γ Χ) Λέων α. (Γ Κ)
Ραέβας α. (Φ Γ) *Ακρίτας α.
(Ν Β) Τέντες κ. (Ε Κ) *Αλ-
αύη κ. (Ε Κ Θ)

ΜΙΚΡΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

— 1 —
Σ' όλα τα Διαπλάσματα, μι-
(κρά με και μεγάλα
καλώς ανταμώθηκαν τους λέγον
(χαρωπά
κι' ερχομαι να πηγαίνουμε τα πάν-
(τα μέλι - γάλα
στον κύκλο που μας ένωσε η «Διά-
πλαση» ξανά.
ΦΑΘΩΝ

— 2 —
Μπαίνοντας από τους πρώτους
στον αγωνιστικό στίβο των ψευδο-
νομάχων χαιρετώ όλους τους καλούς
στον κύκλο που μας ένωσε η «Διά-
πλαση» ξανά.
ΦΑΘΩΝ

ΕΞΥΠΝΑΚΙΑΣ
— 3 —

*Αγαπητοί ψευδονομάχοι έπειδή
είμαι εκ γενετής Ξενοκλας και προ-
μερά ανοικτομάτης, θερμώς παρα-
καλώ αυτούς που θα άσχοληθούν
μαζί μου να προσπαθήσουν να στα-
θούν στο ύψος της δικής μου Ξε-
πνάδας (*Ηδη έχετε πρό των ο-
φθαλμών σας τα πρώτα δείγματα).
Τίποτ' άλλο!

ΕΞΥΠΝΑΚΙΑΣ
— 4 —

Ψευδονομάχοι καλόν είναι να
επιδηλώσετε φίλιαν και ύποταχην
όσοι θέλετε να έχετε την προστασί-
αν και ευνόειαν μου. *Όσοι δεν
ύποταχθούν στον φυσικό άρχηγό
της στήλης αυτής, δηλαδή εμένα!!!
ούτε φύλος τον κορφο τους που
λέει κι' η παροιμία. Τίποτ' άλ-
λο!!!

ΕΞΥΠΝΑΚΙΑΣ
— 5 —

Τελειώνοντας τις σημερινές Ξε-
πνοουβέντες μου σας πληροφορώ
ότι ένεκα ο καιρός είμαι άρκετά
κρυμμένος γιαυτό φροντίστε να
μην με πλεονεργάσετε με τίποτα Ξε-
πνές άγγελίες σαν τις . . . δι-
κές μου. Τίποτ' άλλο!!!

ΕΞΥΠΝΑΚΙΑΣ
— 6 —

Είμαι μικρό και κουτό.
Φοβούμαι τον καιρό.
Ζητώ την προστασία όλων σας.
ΠΑΠΑΚΙ

— 7 —
*Ελάτε μαζί μου να κάνουμε
σάλλογο. Σκοπός η καυστική σά-
τιρα των άνοήτων.

ΠΑΠΑΚΙ
— 8 —

Προτομπαίνοντας στην κίνησι
που άργάνασε η άσπρη μας
«Διάπλαση», χαιρετώ με άγάπη
όλους και όλες που λαμβάνουν
μέρος στις μικρές άγγελίες.
ΑΛΚΑΙΟΣ

Ο πρώτος μας διαγωνισμός

Χαρές εύαγγέλια, παιδιά μου.
Σήμερα προκηρύσσω τον πρώτο
μεγάλο διαγωνισμό μου, από σας
το είχα ήδη άναγγελλει από τα
προηγούμενα φύλλα μου. Τό τι
τράβηξα αυτές τις δυο έβδομάδες
που πέρασαν, ένας θεός το ξέρει.
Έφταναν σωρό τα γράμματα από
την Άθίνα και από τις επαρχίες,
έσπαζαν τα τηλέφωνα να με ρω-
τούν όλοι το ίδιο. Μά ποιος είναι,
λοιπόν, αυτός ο διαγωνισμός σου;
Ποιά θα είναι τα θέματα του, πό-
σο θα κρατήσει, ποιά θα είναι τα
δώρα του;

Ανυπόμονα παιδιά.... Φαντάζο-
μαι το καρδιοχτύπι σας. Οι μόνοι
που θα σας δικαιολογήσαν γι' αυ-
τή την άγωνία σας, θα ήταν χω-
ρίς άλλο οι γονείς σας, όσοι τύ-
χαιναν να είναι παλιά Διαπλάσ-
ματα. Το ίδιο καρδιοχτύπι θα εί-
χαν και εκείνοι όταν η παλιά «Δι-
άπλαση» — ο σεβαστός μου πρό-
γονος — προκήρυσε τους διαγω-
νισμούς της.

Και να που έφτασε η ώρα να
σταματήσει το καρδιοχτύπι σας. *Α
πό σήμερα άρχίζει ο διαγωνισμός
μου. Μόνο που είμαι λίγο στενοχο-
ρημένη γιατί δεν θα έρθω άπό-
λυτα συνεπής στο λόγο μου. Σας
είχα προαναγγείλει ένα μεγάλο

διαγωνισμό. *Ε, λοιπόν, εδώ θα
σας γελάσω. Δεν πρόκειται για
ένα μεγάλο διαγωνισμό, αλλά
για... τρεις μεγάλους διαγω-
νισμούς. *Ένας καλός μου φίλος τον
έβαψε: «Διαγωνισμός... τρι-
πλεξ 1». Πές τε τον όπως θέλετε.
*Εγώ, πάντως, είμαι ένθουσιασμέ-
νη που δέν έτήρησα τον λόγο μου
και σας γελάσα! Θα μου πείτε,
έβραια, τέτοια ξεγελάσματα να
μιας κάνεις συχνά, κυρά Διάπλαση.
*Όσο γι' αυτό να είσαστε σίγου-
ροι. *Όταν θα λάς γελώ καμιά
φορά στις ύποσχέσεις μου, θα
φροντίζω να σας ξεγελάω πάντοτε
με τον ίδιο τρόπο.

Σας έλεγα παραπάνω ότι φαν-
ταζόμουν το καρδιοχτύπι σας αυ-
τών των δυο εβδομάδων που πέρα-
σαν. Σκέφτηκα, λοιπόν, να μην
σταματήσω με μιάς αυτό το καρ-
διοχτύπι. Θα προκηρύξω αντί ένα,
τρεις μεγάλους διαγωνισμούς. *Α-
λλά όχι όλους μαζί. Σήμερα θα
προκηρύξω τον πρώτο, στο έπομέ-
νο φύλλο (40) τον δεύτερο και
στο μεθεπόμενο (50 φύλλο) τον
τρίτο και τελευταίο. Καινούργια
καρδιοχτύπια θα μου πείτε... *Ο-
πως τα πάρα κανέναν. Γιατί άν
ρωτούσατε και μένα, θα σας έλε-
γα πως ήταν άπαραίτητη αυτή η

«Τριχοτόμηση» του διαγωνισμού
μας. Γιατί, για φανταστή να σας
έπεφταν μαζεμένοι και οι τρεις
διαγωνισμοί... *Έτσι που τους προ-
κηρύσσω, από ένα σε κάθε φύλλο,
θα έχετε όλο τον καιρό να τους
αντιμετωπίσετε τον καθένα χωρι-
στά. *Ως να προκηρυχθή ο δεύτε-
ρος διαγωνισμός την άλλη Παρα-
σκευή, θα έχετε όλο τον καιρό να
άσχοληθήτε με τον πρώτο, και ο-
ταν θα φτάση η σειρά του τρίτου,
θα τάχετε ήδη βγάλει πέρα και
με τον δεύτερο. Πιο άποτελεσμα-
τικά και με πιο πολλές έλλειδες νί-
κης αντιμετώπιζετε πάντοτε ο έ-
νας έχθρος, παρά τρεις έχθροι μα-
ζί. *Έχθροι, θα μου πείτε, είναι οι
διαγωνισμοί μου; Κάθε άλλο. *Ι-
σο ίσα που σας δίνεται η ευκαιρία
να άκονισετε το μυαλό σας, να
φρεσκάρτε τις γνώσεις σας, να
δείξετε την έξυπνάδα σας. Και αυ-
τό το σκοπό έχουν οι διαγωνισμοί.
Νά δοκιμάζονται οι πνευματικές
δυνάμεις και ικανότητες. Νά δου-
λεύει το μυαλό μας, να δύνεται η
παρατηρητικότητα μας, να πλου-
τίζεται η φαντασία μας.

*Ο πρώτος διαγωνισμός μου,
λοιπόν, θα είναι ένας

Διαγωνισμός έξυπνάδας

που θα έφταναν σωρό στο «γρα-
φείο» μου, με έπαινε... ποικίφα-
λος. *Ο άρχισυντάκτης μου δε θα
μυροβόλη να με βοηθήσει, γιατί έ-
χει πνιγί, ο κοιμμένος, από την
πολλή δουλειά, που ξεχνάει συχνά
να... κοιμηθώ. *Όλες τις ώρες βρί-
σκεται στο τυπογραφείο, που φο-
βάμαι μήπως καμιά μέρα πέση
και ο ίδιος μέσα στο ταχυμεστέ-
ριο κι' από άρχισυντάκτης γγί
...πολύχρωμο φυλλάδιο.

*Ας αφήσουμε όμως τα άστεία
και άς έρθουμε στην περίπτωση
μου. Πως θα τα βγάλω πέρα με
τις άπαντήσεις που θα μου στεί-
λετε; *Από τώρα, θα μου πείτε,
άνησυχώ! Δεν ξέρω, προτιμώ να
είμαι Προμηθέας, παρά *Επιμηθέ-
ας, να προνοώ, αντί να πνιγομαι
την τελευταία στιγμή. *Εκεί, λοι-
πόν, που δέν τον περιμένα, παρου-
σιάστηκε σαν από μηχανής θεός ο
άσπρητός μου *Ανανίας. Σεις, βέ-
βαια, δέν τον ξέρετε τον *Ανανία.
Οι γονείς σας, τα παλιά «Διαπλά-
σματα» θα τον θυμούνται. Είναι
έναν άσπρητός μου συγγενής και
έχει—κρατήσει την άναπνοή σας—
δώδεκα άδελφές! Είναι καλός,
τίμιος και εύγενικός συγγενής,
άλλά — μεταξύ μας — και λίγο
γκρινιάρης... Με βοηθούσε από
πολλά πάντοτε, με είναι κάμποσα
χρόνια που τον είχα χάσει. *Όστε,
όπως στην ώρα, έκανε την εμφά-
νισή του. Ψηλός, ξεραγγιανός, μα-
κρομούρης, ίδιος όπως τον ήξερα,
λίγο γερασμένος. Με συάρεκε
για την επανέκδοσή μου και μου
έδωλε πως είμαι στην άπόλυτη
διάθεσή μου. Και αυτός κι' οι δώ-
δεκα άδελφές του—άλλη φορά θα
σας πω τα δονώτά τους, γιατί
όμας σας τα πω σήμερα, φοβάμαι
πως δέν θα μου φτάσουν οι 24
σελίδες μου. Τον καλό μου τον

φιλήσω από την χαρά μου. Λοιπόν
φίλοι μου, τώρα που έχω πάλι
κοντά μου τον *Ανανία, δε φοβό-
μαι πια τίποτα. *Ας μου άπαντή-
σουν όλα τα ελληνόπουλα στον
διαγωνισμό μου, θα τα βγάλω
πέρα.

Τό μόνο που σκέφθηκα, ήταν να
παρακαλώ τον *Ανανία να μη
μου τις φέρη μαζί και τις δώδε-
κα άδελφές του, γιατί υπάρχει
φύθος να πλημμυρίση ξαφνικά το
γραφείο. *Ασε που έχουν παντρευ-
τή και οι δώδεκα, έχουν κάνει
παιδιά και οι δώδεκα, έχει παιδιά
κι' ο ίδιος ο *Ανανίας. *Ξέρεις,
κυρά Διάπλαση μου είπε στο τέ-
λος γελώντας, μόνο έμεις θα φτά-
ναμε για να διαβάσουμε το φύλ-
λο. *Έτσι που έχουμε πληθύνει...
Και γελάγαμε με τον καλό μου
τον *Ανανία. Μου έφερε ένα σωρό
νέα από τα παλιά μας χρόνια. *Η
κυρά Διάπλαση μου είπε στο τέ-
λος γελώντας, να μην φέρω στην
γιορούλα βέβαια άλλα κοτσάντη.
Θάρρη κι' αυτή να με δει και να
με βοηθή, μ' έλας της τα γράμα-
τα. Λυπήθηκα μόνο που φοβίσε η
γαστρίτσα μας η Πίσσα. *Άρhes ο-
μως πίσω της άπογόνους ένα
σωρό.

*Ας είναι όμως. *Αμα άρχισά
να σας μιλώ για τα οικογενειακά
μου, δε θα τελειώσουμε. Και τό-
ρα βιάζομαι να σας πω ότι έχω
να σας πω για το διαγωνισμό μου.
*Ο άρχισυντάκτης μου με κινηγεί
να μου παραδώση τα σχετικά με
τους όρους της συμμετοχής σας
στο διαγωνισμό, γιατί θυμήθηκε
να πω να... κοιμηθώ. *Εγώ λοιπόν
τώρα σας άφήνω να σας τα πω
και έκείνος με τη σειρά του. Σας φι-
λώ και σας εύχομαι καλή δύση
μη. Γεια σας.

Η ΚΥΡΑ ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

1) Μπορούν να πάρουν μέ-
ρος όλοι οι άναγνώστες και οι
άναγνώστρες, ακόμα και αν
δέν είναι συνδρομητά και δέν
έχουν ψευδώνυμο.

2) *Η συμμετοχή είναι άπο-
λύτως δωρεάν για τους συν-
δρομητάς. Οι άναγνώστες θα
πρέπει να μου στείλουν, μέσα
στο φάκελλο, άσφράγιστα και
καθαρά γραμματόσημα αξίας
5 δραχμών.

3) Για κάθε έρώτηση, θα
στείλετε μόνο μιά άπάντησι.

4) *Η άπάντησι πρέπει να
γράφεται με μελάνι, καθαρά
και ευανάγνωστα, σε χωριστή
κόλλα χαρτού και πάντοτε ά-
πό τη μιά όψη της κόλλας.
Πριν από τη λύσι, θα σημειώ-
νετε ά π α ρ α ι τ η τ α και
ευνάγνωση τα παρακάτω
στοιχεία: α) *Αν είσαστε ά-
ναγνώστης ή συνδρομη-
τής, β) το όνομά σας, γ) το
έπώνυμό σας και το όνομα
του πατέρα σας, δ) τη διεύ-
θυνσή σας (πόλις, όδός, αριθ-
μός), ε) την ηλικία σας, ε)
το σχολείο και την τάξη που
πηγαίνετε, στ) το ψευδώνυμό
σας, αν έχετε.

5) Τόσο μέσα στην έπιστολή
σας, όσο και άπένω στο φά-
κελλο θα σημειώσετε: «Για το
διαγωνισμό Ξεπνάδας».

6) Λύσεις μπορείτε να στεί-
λετε από σήμερα ως τις 23
Γενεθρίου.

7) Σε περίπτωση που οι σω-
στές λύσεις θα είναι πολλές,
τα δονώματα έκείνων που θα έ-
χουν άπαντήσει σωστά, θα
μυροβόλη σε κληρωτέα και η τύ-
χη θα διαλέξη πιά τους τυχε-
ρούς της.

8) *Απαντήσεις που δέν θα
τηρούν έστω και έναν από τους
παραπάνω όρους, δέν θα λαμ-
βάνονται ύπ' όψη.

Υ.Γ. Σας έπιφυλάσσω ακόμα
μιάν έκπληξη, που θα σας την
άναγγελλω στο 50 φύλλο, όταν
θα έχω προκηρύξει και τον
τρίτο και τελευταίο από τους
διαγωνισμούς μου. Κάτι που
δέν μπορείτε να το φανταστή-
τε...

Δ.

Ο διαγωνισμός «Ξεπαθώματος»

Προκηρύσσω σήμερα τον πρώ-
το διαγωνισμό «ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ-
ΤΟ Σ». Αυτός είναι ένας ξεχωρί-
στος διαγωνισμός, που θα προκη-
ρύσσεται κάθε τρεις μήνες και δέν
θα έχω καμιά σχέση με τους άλ-
λους μεγάλους διαγωνισμούς που
θα προκηρύσσω μέσα στο χρόνο.
*Αλλά θα με ρωτήσετε άμέσως τι
είναι αυτός ο διαγωνισμός, τι ση-
μαίνει «Ξεπαθώμα»; Κάποτε, πάλι
πολλά χρόνια από τότε, ένας
παλιός μου φίλος, μου είχε γρά-
ψει γεμάτος ένθουσιασμό: «*Αγα-
πημένη μου «Διάπλαση», θα ξέ-
σ π α θ ώ σ ω και θα σου γρά-
ψω τότε ο όρος καθιερώθηκε και έδω-
σε το όνομα του στο διαγωνισμό.
Ξεπαθώμα λοιπόν στη διαπλάση
ακή γλώσσα είναι οι ένέργειες
που καταβάλλουν οι φίλοι μου για
να μου γράψουν νέους συνδρομη-
τάς. (Σε ένα από τα προσηγή
φύλλα θα σας δώσουμε ένα πλήρη
«Οδηγό Συνδρομητών», που θα
περιέχει χρήσιμες και άπαραίτητες
δδηγίες, μαζί με ώρισιμένα προ-
νόμια του συνδρομητή».)

Τό Ξεπαθώμα έχει διπλό σκο-
πό. Την εξέλιξη του περιοδικού
σε όσο το δυνατό μεγαλύτερο ά-
ριθμό παιδιών και κατά συνέπεια
τη μόρφωσι και τη διαπαιδαγω-
γησή τους. Παράλληλα όμως άπο-
βλέπει και στην ένίσχυσι των πό-
ρων του και θα έχω για συνέπεια
τη βελτίωσι της έκδόσεώς του,
την αύξησι των σελίδων του κλπ.

Γι' αυτό καλώ σήμερα όλα τα
παιδιά που με διαβάσουν σε συνα-
γερό. *Όπως έλεγε ο Γρηγόριος
Ξενοπούλος, ο άξέχαστος «φαι-
δων»: «*Ισχύς μου η άγάπη του
κοινού», έτσι θα μπορούσα να πω
κι' εγώ: «*Ισχύς μου η άγάπη
των παιδιών». Οι πρώτες ένδει-
ξεις για την άγάπη σας είναι τα
γράμματά σας που καταφθάνουν
πλήθος στο γραφείο μου, είναι πα-
ράλληλα και οι πληροφορίες που
έχω από το Πρακτορείο έφημερί-
δων που κυκλοφορώ, ότι τα δύο
πρώτα φύλλα έχουν άνάπα-
στα. Τα περιττερα ζητούν διπλά-
σιο αριθμό στο δεύτερο φύλλο και
μαζί με το δεύτερο αντίτυπο από
το πρώτο. *Όλα αυτά είναι καλά
και σίγουρα σημάδια, αυτό όμως
δέν σημαίνει πως δέν πρέπει να
φροντίσουμε για την εξέλιξη του
περιοδικού ως την πιο άπομερη
γωνιά της Ελλάδας. *Η «Διάπλα-
σις των Παιδιών» θα πρέπει να δια-

τάζεται από όλα τα *Ελληνόπουλα,
να μη σε κάθε ελληνικό σπίτι, να
γίνη ο άχώριστος φίλος μικρών
και μεγάλων. Νά γιατί προκηρύ-
σσω σήμερα τον πρώτο διαγωνισμό
Ξεπαθώματος. Διαβάστε τους ό-
ρους του διαγωνισμού και... δι-
φουκλήστε. Ξεπαθώστε. Για ό-
σους πιά πολλούς συνδρομητές, για
όσους πιά πολλούς άναγνώστες.

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Α'.— *Ο Διαγωνισμός του Ξε-
παθώματος είναι τρίμηνος. Θα
άρχιση από αυτό το φύλλο και θα
τελειώση στις 9 Φεβρουαρίου 1957
και θα περιλάβη όλους όσοι και
όσες ως την ημέρα εκείνη — 9 Φε-
βρουαρίου — θα έχουν πωλήσει
φύλλα ή θα έχουν έγγραφει νέ-
ους συνδρομητάς (έφησιους, εξα-
μηνους ή τρίμηνους).

Β'.— *Όσοι έγγράφουν νέους
συνδρομητάς, θα λογαριάζονται
ότι έχουν πωλήσει τόσα φύλλα,
όσα άναλογούν στους συνδρομητάς
που θα έχουν έγγράψει. (Δηλαδή,
έκείνοι που έγγραψε έναν έπίσημο
συνδρομητή υποτίθεται ότι πωλή-
σε 52 φύλλα, έναν εξαμήνο 26
και έναν τρίμηνο 13. Δύο συνδρο-
μητά έπίσημοι, 104 φύλλα τρεις,
156 κ.ο.κ.). Με αυτή τη βάση θα
άπονεμηθούν και τα σχετικά βρα-
βεία.

ΠΡΩΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ

Θα τό πάρουν οι πρώτοι δεκα-
πέντε από *έκείνους που στο διά-
στημα του τριμήνου θα έχουν
διαθέσει τα περισσότερα φύλ-
λα (όχι όμως λιγότερα από
520 φύλλα). *Αν δέν υπάρχουν και
άλλοι, που θα έχουν διαθέσει τον
ίδιο αριθμό φύλλων με τον τελευ-
ταίο, τον δέκατο πέμπτο, θα βρα-
βεύονται και αυτοί. *Εκείνος που
θα έχω διαθέσει τα περισσότερα
φύλλα, αυτός θα άνακηρυχθή Κο-
ρυφαίος. *Όλοι θα πάρουν για
δώρο βιβλία παιδικά της έ-
κδόσεώς των, με τον έξηξ υπολογι-
σμός: *Ο Κορυφαίος θα υπολογί-
ζε 30 λεπτά σε κάθε φύλλο, οι δέ άλ-
λοι 25 λεπτά. Παράδειγμα: *Ο
Κορυφαίος διαθέσει 2.000 φύλλα;
θα πάρη βιβλία αξίας 600 δρα-
χμών (2.000Χ0,30). *Αν δέν
είναι Κορυφαίος, θα τα λογα-
ριάσει με 25 λεπτά κατά φύλλο
και θα πάρη βιβλία αξίας 500
δραχμών (2.000Χ0,25). *Εκτός
από τα βιβλία θα δημοσιευθούν
και οι φωτογραφίες τους στο
περιοδικό, τόσο του Κορυφαίου,

όσο και των άλλων βραβευμέ-
νων.

ΔΕΥΤΕΡΟ ΒΡΑΒΕΙΟ

Τό 2ο βραβείο θα άπονεμηθή
σε όσους θα έχουν διαθέσει στο
διάστημα του τριμήνου το ύψος
χί στο τά μισά ο καθένας ά-
πό όσα θα έχω διαθέσει ο τε-
λευταίος της προηγούμενης κα-
τηγορίας. *Από αυτούς θα βρα-
βευθούν οι πρώτοι έκείνοι που
*Αν συμπίσει ο είκοστός πέμπτος
να έχω διαθέσει ίσο αριθμό φύλ-
λων με άλλους, θα βραβευθούν
και αυτοί, όσοι και αν είναι. *Ε-
κείνος που θα έχω διαθέσει τα
περισσότερα φύλλα από όλους
σ' αυτή την κατηγορία, θα άνα-
κηρυχθή Κορυφαίος. Και
θα υπολογίση 25 λεπτά σε ιά-
θε φύλλο που θα έχω διαθέσει,
ένώ οι άλλοι θα υπολογίουν 20
λεπτά. Παράδειγμα: *Ο Κορυ-
φαίος διαθέσει 1.000 φύλλα; θα
πάρη για βραβείο βιβλία αξίας
250 δραχμών (1.000Χ0,25). *Α-
πό τους άλλους ένας θα έχω δια-
θέσει 500 φύλλα; θα πάρη βι-
βλία αξίας 100 δραχμών (500Χ
0,20). Και όπως και στήν πρώτη
κατηγορία, εκτός από τα βιβλία
που θα πάρουν, θα δημοσιευθούν
και οι δικές τους φωτογραφίες
στο περιοδικό.

ΓΕΝΙΚΕΣ ΟΔΗΓΙΕΣ

1. Μπορείτε να γράφετε έτή-
σιους, εξαμήνους ή τρίμηνους
συνδρομητάς. Κάθε παραγγελία
θα πρέπει να συνοδεύεται άπ α-
ραίτητα από τό αντίτιμό
της.
2. Δέν πρέπει να περιμένετε
να γράφετε πολλούς συνδρομη-
τάς για να μας στείλανε τις
συνδρομές τους. Κάθε καινούρ-
γιο συνδρομητή που θα γράφετε
να στέλνετε άμέσως τό δονώ-
μα, τη διεύθυνσή του (μαζί, φυ-
σικά, με τό αντίτιμο της συν-
δρομής του).
Αυτός, λοιπόν, είναι ο Διαγω-
νισμός Ξεπαθώματος που προ-
κηρύσσω σήμερα. Είμαι σίγου-
ρη πως θα τον βρήτε ένδιαφέ-
ροντα και θα... άνακουμωθή-
τε για να μου γράψετε όσους
πολλούς συνδρομητάς μπο-
ρούμε ποιος άπ' ό-
λους σας θα τα καταφέρει καλύ-
τερα. Ποιος θα είναι ο Κορυ-
φαίος των Κορυφαίων... *Εκεί-
νος που θα μου γράψη τους πιά
πολλούς συνδρομητάς άπ' όλους
σας.
Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

Σύντομη ιστορία



Χωρίς λόγια

• Ησελίδατῶν συνδρομητῶν μας •

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΘΥΕΛΛΑ

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

« ΠΟΘΟΣ »

Πικνά καὶ μαύρα σύννεφα σκεπάζουν τὸν οὐρανὸ. Τὸ χαλάζι πέφτει μὲ ὀρμή καὶ κάνει ἕναν φρικτὸ κρότο πάνω στοὺς βράχους τῆς ἀκρογιαλίας. Ἡ μαύρη σκοτεινὴ θάλασσα μὲ κατὶ κύματα σὰν βουνὰ φαίνεται σὰν θηρίο ποὺ εἶναι ἐτοιμὸ νὰ καταπαρήξει τὸ πᾶν σ' αὐτὸν τὸν κόσμον. Ὅλη ἡ φύσις μαίνεται. Ὁ ἄνεμος κάνει τὶς πολύχρονες ἐλιές νὰ προσκυνῶν... ἔδαφος ἀκουμπώντας τὰ μεγάλα τους κλαδιά στὰ βράχια. Μόνον μιά σκοτεινὴ μορφή ἀνηφορίζει μὲ μεγάλη δυσκολία τὸ βράχο τοῦ Σουνίου. Ἐχει τὸν γιαντὸ σηκωμένο ψηλά καὶ τὸ καπέλο κατεβασμένο ὡς τ' αὐτί. Μὲ πολὺ κόπο προχωρεῖ πάνω στὰ γλυτοτέρὰ ὄρη.

...Καὶ ἡ θύελλα συνεχίζεται!... Ποῦ νὰ πηγαίνει τάχα; Πηγαίνει στὴ συνάντησι μὲ τοὺς φίλους του.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχε συναντήσει τὸν ἀρχηγὸ μιάς παρέας ἡ μάλλον σπείρας καὶ κύλησε στὸν ἀσχημο δρόμο. Τώρα πηγαίνει γιὰ νὰ τοῦ δώσουν ὁδηγίες, οἱ φίλοι του, γιὰ μιά κακὴ πράξι ποὺ ἐτοιμάζουν.

...Καὶ ἡ θύελλα συνεχίζεται!... Τώρα φθάνει ἐμπρὸς σ' ἕναν μεγάλον βράχο. Εἶναι ὁ τελευταίος. Λίγο πῶ περὰ μέσα στὸν θόρυβό τῶν μακρινῶν στοιχείων τῆς φύσεως ἀκούει σιγανὲς ὁμιλίες. Εἶναι οἱ σύντροφοί του! Τὸν περιμένουν! Ἐμφανικά μιά ἀστραπή μισοφωτίζει τὴν ἀγρία πλάση. Καὶ ὁ νέος ἀντικρύζει τὰ κλειστὰ σπιτάκια τοῦ Σουνίου. Κάτι γλυκὸ καὶ ἡρεμὸ λάμπει στὴν ψυχὴ του. Καταλαβαίνει ὅτι αὐτὸ ποὺ κάνει εἶναι ἀληθινὰ ἐπιβίωση. Ποιῶθει τὴν ψυχὴ του νὰ κομμάτιαζε. Βλέπει τὰ σπιτὰ τοῦ Σουνίου κ' ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ τοὺς κακοὺς συντρόφους του!...

Ἀλλά νά! Τὴν ἀπόφασί του τὴν πῆρε! Ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει σιγά - σιγά τὸ βράχο ποὺ τόσο κοπίασε νὰ ἀνεβῇ. Πάει πίσω στὴν ἡσυχία καὶ τίμια ζωὴ τοῦ Σουνίου.

...Καὶ ἡ θύελλα συνεχίζεται!...

ΚΥΠΡΙΟΣ

ΕΦΥΓΕ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ἐφυγε τὸ καλοκαίρι
Ἡρθε τὸ φθινόπωρο
Εἶναι ἄδεια τὰ λουλούδια
ἀπὸ πεταλούδες
καὶ τ' ἀφρόνια πιά δὲν κελαῖδουν
στὶς ροδόχρως τριανταφυλίες.

Ἀρχισαν οἱ βροχὲς
Σ' ἕνα ὅθ' ἀρχίσουν καὶ τὰ
χιόνια
Τὰ χελιδόνια ἔχουν φύγει πιά
μακριὰ

Πηγαίνουν σὲ μέρη ζεστά.
ΑΓΓ. Ν. ΑΝΔΡΟΥΑΙΔΑΚΗΣ
Ἐτῶν 5½

ῶ! Μέρα Ἐσὺ τῆς Ἐνώσεως, Μέρα γεμάτη πόθους,
ἐσὺ ποὺ μὲς τὴ σκέψη μου «ΦΑΡΟΣ» εἶσαι στημένη,
στεῖλε τὸ φῶς σου τ' ἄδολο στὸ φάσμα αὐτὸ τοῦ σκότους
ποὺ μένω σκιάδα κ' ἔρημη πάντ' ἀλυσσοδεμένη.

ῶ! Μέρα λαμπροστόλιστη μὲ μύρια δῶρα ἀγάπης
ξεπρόβαλε γοργόσταλη ἀπ' τοῦ Θεοῦ τὰ χέρια
καὶ δῶσε με στῆς μάνας μου τὴ γιορτινὴ ἀγκαλιά τῆς
ποῦν' Λευτεριάς ἀνθόσπαρα κ' ὀλοένα καλοκαίρια.

Ἀχ! μὴν ἀργεῖς, σὲ καρτερῶ, βάλ' τὰ γοργόφτερά σο'
ῶ! Μέρα ἐσὺ τῆς Ἐνώσεως, κ' ἔλα σὰν περιστέρι
φωτῶλουστη, ἀπρωγιάστη, ἐδῶ οἰκία μου στάσου
καὶ δρόσιζε τὸ σῶμα μου μὲ Λευτεριάς ἀγέρι.

ΦΑΕΘΩΝ

Ἕνας πρωῒνός περίπατος

Σηκώθηκα πολὺ νωρὶς ἐκεῖνη τὴν Κυριακὴ. Ἦταν πράγματι ἕνα ὥραῖο πρωῒνὸ καὶ γεμάτος χαρὰ ξεκίνησα γιὰ τὴν μικρὴ ἐκκλήσιά τοῦ «Αἱ - Δημήτρια», ποὺ εἶναι κτισμένη στὴν πλαγιά τοῦ ἀντικρινοῦ λόφου.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, περνοῦσα μέσα ἀπ' τὸ δάσος, ὅταν ἐνοιῶσα νὰ μὲ μαγεύτῃ τὸ γλυκὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν ποὺ κ' ὁ καλύτερος ἀκόμη μουσουργὸς θὰ ἔμενε ἐκπληκτὸς ἀπ' τὸ τρελλὸ τους μοτίβο, καὶ τὸ μυρωμένο ἀνοιξιὰτικο ἀγέρι ποὺ σκορποῖσε ὅλο του τὸ μῦρο στὸ διάβα μου.

Μέσα σὲ λίγα λεπτά, ἄφηνα κ' ὅλας τὴν μαγευτικὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ δάσους καὶ σὰν ζωγραφιά, ἔδελαν ν' ἀπλώνεται ἐμπρὸς μου ἡ ὁλόασπρη ἐκκλήσις ἔξω τὸ ψηλὸ καμπαναριὸ τῆς,

ποὺ τὴν ἔβουζαν στὸ χρυσάφι οἱ πρῶτες ἡλιακτίδες.

Δὲν ἀργησα νὰ βρεθῶ κ' ἐγὼ μέσα σ' αὐτὴ τὴν ὥραία ζωγραφιά τῆς φύσεως καὶ σὲ λίγο, μὲ μεγάλο σεβασμὸ καὶ εὐλάβεια, περνοῦσα τὸ κατῶφλι τῆς μικρῆς ἐκκλήσεως.

Ἐκίνα τὴν προσευχὴ μου καὶ τότε ἐνοιῶσα περισσότερο κοντὰ μου τὸν Πανάγαθο.

Ὅταν ἡ θεία λειτουργία τελείωσε, βγήκα καὶ κάθησα κάτω ἀπὸ τὸν ἱστικὸ ἐνὸς γέρικου πλατάνου. Ὅλα μοῦ φαινόταν σὰν ὄνειρο. Τὰ πουλιὰ κελαῖδουσιν γλυκὰ ἅλα μαζί. Ἐστειλῶν μιά ἀπὸ τὶς ὥραιότερες προσευχὰς τους στὸν Ὑψιστο, ἐνῶ τὸ δροσερὸ ἀεράκι μοῦ χαίδευε τὸ πρόσωπο.

ΚΩΝ. ΤΙΝΟΣ Σ. ΝΟΤΑΡΑΣ

Κοιμοῦμαι μ' ἕνα ὄνειρο
ξυπνῶ μὲ μιά ἐλπίδα
νὰ ἰδῶ τὴν Κύπρο λεύτερη
μαζὶ μὲ τὴν Πατρίδα.

Χτύπα Κύπρο μου γλυκεῖα
χτύπα νὰ ἰδῆς ἐλευθερία.

Διψῶν οἱ κάμποι γιὰ νερὸ
καὶ τὰ βουνὰ γιὰ χιόνια
διψαίει καὶ γιὰ λευτεριά
ἡ Κύπρος τόσα χρόνια.

Χτύπα Κύπρο μου γλυκεῖα
χτύπα νὰ ἰδῆς ἐλευθερία.

Νάμουν ποὺ νὰ πέταγα
νάμουν νὰ χελιδόνι
νὰ πάω στὴν Κύπρο ἄνοιξη
νὰ τῆς διαδῶν οἱ πόνοι.

Χτύπα Κύπρο μου γλυκεῖα
χτύπα νὰ ἰδῆς ἐλευθερία.

ΜΑ.Ι.ΣΤΡΑΛΙ

ΣΗΜΑΙΑ

Ποῖος εἶδε τέτοια χρώματα;
Ποῖος εἶδε τέτοια χάρη;
Ποῖος εἶδε τέτοια ἀπλότητα;
σ' ἄλλο ἀπ' αὐτὸ πανί;
Τὴν ἐνδοξη Ἑλλάδα μας
τρανότερη τὴν κάνει
σημαία γαλανόλευκη
σημαία ἑξακουστή.

Δακρύζω, εἰς τὰ μάτια μας
ὅταν θεωρῶν μπροστά του
τὴν θεῖα σου ἐμφάνισι
τὸ θεῖο σου πανί.
Δακρύζουμε τὰ μάτια μας
καὶ λαχταρᾷ ἡ καρδιά μας
γιατὶ ἡ δημοφύστη
Σημαία εἶσαι Ἐσὺ.

ΚΑΡΥΑΤΙΣ

Ο ΟΥΓΚΩ
ΣΤΗΝ ΚΟΡΗ ΤΟΥ

Ἐτάμπο 19)8)1834

Καλημέρα κούκλα μου, καλημέρα μικρὴ μου ἀγαπημένη ἀγγελε. Σοῦ ὑποσχέθηκα νὰ σοῦ γράψω καὶ κρατῶ τὸ λόγο μου. Εἶδα τὴ θάλασσα, εἶδα τὶς ὁμορφες ἐκκλησίες, εἶδα τὶς ὠραίες ἐξοχές.

Ἡ θάλασσα εἶναι μεγάλη, οἱ ἐκκλησίες εἶναι ὁμορφες, οἱ ἐξοχές εἶναι ὠραίες.

Μὰ οἱ ἐξοχές εἶναι λιγότερο ὠραίες ἀπὸ σένα, οἱ ἐκκλησίες εἶναι λιγότερο ὁμορφες ἀπὸ τὴ μαμά σου. Ἡ θάλασσα εἶναι λιγότερο μεγάλη ἀπὸ τὴν ἀγάπη μου γιὰ σὰς.

Κούκλα μου, ἔδωσα πολλές φορές -σκεπτόμενος ἑσᾶς, μικρά μου- δεκάρες στὰ πτωχὰ παιδιὰ ποὺ πηγαίνουν ξυπόλητα στὶς ἄκρες τῶν δρόμων. Σὰς ἀγαπῶ πολὺ.

Ἀκόμη λίγες ὥρες καὶ θὰ σὲ φιλήσω στὰ δύο σου μαγουλάκια, καθὼς καὶ τὴν μεγάλη μου Σαρλότα καὶ τὴν μικρὴ μου Ντεντέ ποὺ μοῦ χαμογελά, ὅπως καὶ τὸν ἀγαπητὸ μου Τοτό. Σὲ λίγο Ντιντίν μου.

Κράτα πάντα αὐτὸ τὸ γράμμα. Ἀμα θὰ μεγαλώσης θὰ εἶμαι γέρος, θὰ μοῦ τὸ δείχνεις καὶ θ' ἀγαπῶμαστε πολὺ. Ἀμα θὰ εἶσαι γριὰ, δὲν θὰ ὑπάρχω πιά μὰ θὰ τὸ δείχνεις στὰ παιδιά σου, καὶ αὐτὰ θὰ σ' ἀγαπήσουν, ὅπως σ' ἀγαπῶ. Σὲ λίγο.

Ὁ μικρὸς σου μπαμπᾶς.
(Μετὰφρασι ΠΡΟΥ-ΠΡΟΥ)

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΗΣ ΠΟΡΤΑΣ

Εἶναι νύχτα!
Ψηλά στὸν οὐρανὸ τ' ἀστέρια ἀναψαν τ' ἀσημένια καντηλάκια τους καὶ μᾶς φέγγουν τρεμουλιαστά σὰ νὰ φοβοῦνται μὴν πέσουν. Τὸ ἀπαλὸ ἀεράκι χαίδευε τὰ μαλλιά μου καὶ κάνει τὴ μύτη μου νὰ παγώνη, γιατί δσο κ' ἂν εἶναι ἀπαλὸ εἶναι χειμωνιτικὸ.

Ἐξαφνα ἐκεῖ ποὺ περπατῶ πηγαίνοντας πρὸς τὸ σπίτι μου, ἀκούω μιά ψιλὴ φωνή νὰ μὲ καλῇ.

Γυρίζω, δὲν βλέπω κανέναν καὶ συνεχίζω τὸ δρόμο μου. Ἀλλά πάλι μοῦ φωνάζει αὐτὴ ἡ φωνή.

—Ἐλα, καλὲ κοριτσάκι, ἔλ. Στέκομαι. Ἦταν ἡ παλιὰ πόρτα ἐνὸς σπιτιοῦ ποὺ μὲ φώναζε. Τῆς λέω τότε δειλά - δειλά:

—Τί θέλεις;

—Ἐλα νὰ σοῦ πῶ τὰ βάσανά μου, καλὸ μου κοριτσάκι.

Καὶ τί νομίζετε πῶς μοῦ εἶπε;

«Οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ πάντα με κλωστούν γιὰ νὰ κλείσω, γιατί!»

Λυπᾶμαι στ' ἀλήθ νὰ τὴν κοῦμένη τὴν πόρτα. Ὑπομονὴ καλὴ μου πόρτα κ' ὅλα θὰ διορθωθοῦν.

«Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καλωσύνη σου, καλὸ μου κοριτσάκι», μοῦ ἀποκρίθηκε ἡ πόρτα. Κι' ἐγὼ ξεκίνησα πάλι σιγά - σιγά μέσα στὴ νύχτα.

ΑΝΝΗ ΧΟΛΕΒΑ

ΤΗΣ ΞΕΝΗΤΕΙΑΣ

Δημοτικό

Ξενητεμένο μου πουλί καὶ παραπονεμένο, ἡ ξενιτεία σὲ χαίρεται κ' ἐγὼ ἔχω τὸν καῦμό σου. Τί νὰ σοῦ στείλω, ξέने μου, τί νὰ σοῦ προβοδίσω; Μῆλο ἂν σοῦ στείλω σέπεται, τριαντάφυλλο μαδιέται, σταφύλι ξερογιάζεται, κυδώνι μαραγκιάζει. Νὰ στείλω μὲ τὰ δάκρυα μου μαντῆλι μουσκεμένο, τὰ δάκρυα μου εἶναι καυτερά καὶ καίνε τὸ μαντῆλι. Τί νὰ σοῦ στείλω, ξέने μου, τί νὰ σοῦ προβοδίσω;

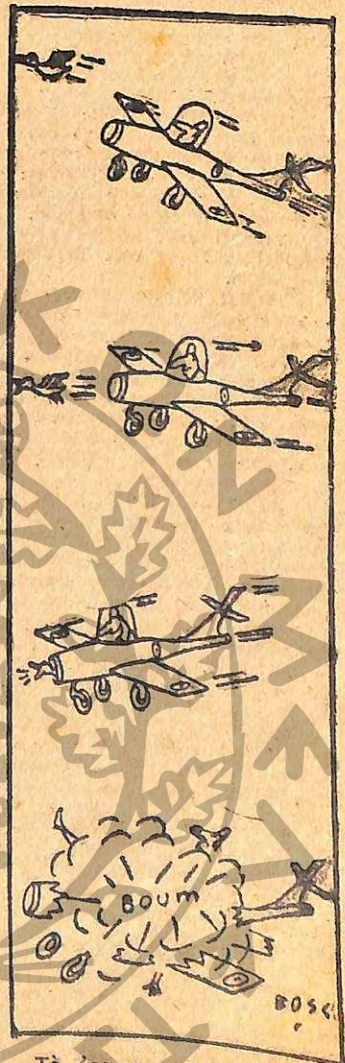
Σηκώνομαι τὴν χαυραγὴ γιὰτ' ὕπνο δὲν εὐρίσκω, ἀνοίγω τὸ παράθυρο, κοιτάζω τοὺς διαβάτες, κοιτάζω τὶς γειτονίσσες καὶ τὶς καλοτυχίω, πῶς ταχταρίζουν τὰ μικρά καὶ τὰ γλυκοβυζαίνουν. Μὲ παίρνει τὸ παράπονο, τὸ παραθύρι ἀφήνω, καὶ μπαίνω μέσα, κάθομαι, καὶ μαύρα δάκρυα χύνω.

ΒΡΑΔΥ
ΧΙΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΟ

Ἀργά, νοσταλγικά, σέρνω τὰ βήματά μου σ' ἕνα ὁμορφὸ στρατί. Βράδυ χινοπωριατικὸ. Τῆς καρδιάς, τῆς μυγαλιάς καὶ τῆς σκυιάς τὰ φύλλα πέφτουν σιγά - σιγά, ἕνα - ἕνα μὲ τὴ σειρὰ τους, σπρωγμένα ἀπὸ κάποιο χέρι ἀόρατο. Μόνο τῆς Ἀθήνας τὸ λερὸ δειντρί ἡ ἐλιά δὲν κτρινοφυλλιάζει, μόν' εἶναι καταπράσινο. Ὁ φοῖβος εἶναι στὸ ἀκρο τῆς τροχιάς του. Καὶ τὰ οὐρανοθέμελα εἶναι θαμμένα μὲ μιά πορφύρα ἰδανικὴ ἀπὸ αἰθέριο χέρι. Κι' ὁ σπίνος κ' ἐκεῖνος ἀνεδασμένος σ' ἕνα πράσινο κλαρί τραγουδᾷ, γλυκὰ, αἰθέρια. Ὁρφικά. Συνεπαφμένους ἀπ' τὸ ἐξαισιο θέαμα ἔκατσα σὲ μιά πηγὴ ποὺ βρέθηκε στὴ στράτα μου νὰ τὸ θαυμάσω. Τὸ γάργαρο νεράκι στὸ τρέξιμό του, σιγοτραγουδοῦσε ἕνα τραγούδι ἀσύληπτο, μαγικὸ. Φτιάξιμο κάποιας σειρήνας, τῆς πρὶο γλυκοτραγουδίστρας.

Μετὰ, ἀπὸ τὴν καρδιά μου, ἐγῆκε τοῦ ψαλμοῦδου ὁ στίχος: «Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας».

ΑΛΚΑΙΟΣ



Ὁ χαριτωμένος αὐτὸς μικρούλης, φαίνεται ὅτι θαρέθηκε γιὰ μιά στιγμή τὰ παιγνίδια τοῦ καὶ βάλθηκε νὰ γίνη μιά...καλή νοικοκυρούλα! Δέστε τον μὲ πόση χάρι σκουπίζει. Καὶ μὲ τί προσοχὴ κοιτάζει τ' ἀποτελέσματα τῆς...δουλειάς του

Τὸ ἀεροπλοοῦμένο, ὁ πελάγονος καὶ τὸ πείσιμα τοῦ πιλότου

Αλληγογραφία μας

Πριν αρχίσουμε σήμερα την κουβέντα μας θέλω να σας ευχηθώ μ' όλη μου την καρδιά ΚΑΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ στον πρώτο Διαγωνισμό της «Διαπλάσεως». Τα γράμματα που έλαβα είναι τόσα που αναγκάστηκα να γεμίσω δύο συρτάρια του γραφείου μου! Είστε όλοι σας σπουδαίοι φίλοι και συνεργάτες. Θα προσπαθήσω λοιπόν ν' απαντήσω στα περισσότερα, παίρνοντας τα με την χρονολογική σειρά τους. Γι' αυτό κανένας να μην ξεχνάει να γράφει την ημερομηνία στην πρώτη σελίδα του γράμματός του. Επίσης σας παρακαλώ τα γράμματα να στέλνονται στη διεύθυνση του περιοδικού, Σαντορόζα 16, και όχι στο σπίτι μου. "Ας αρχίσουμε λοιπόν:

ΑΡΗΝ ΝΟΥΣΙΑΝ (Θεσσαλονίκη): Πήρα το γράμμα σου. Προσπάθησε να γράψεις κάτι πιο χαρούμενο. "Η ζωή, κι' ιδιαίτερα η παιδική, είναι γεμάτη χαρές" γιατί να μην γράψεις κάτι γι' αυτές; Γράφεις πολύ δημοφ. "Όμως το ποιήμα σου δεν έχει ρυθμό. Στείλε μας άλλο. Ψευδώνυμο σου ενέκρινα.

Ι. Ν. ΣΠΑΝΙΔΗΣ: Σας ευχαριστούμε για τις υποδείξεις σας. Κάθε παρατήρηση φίλων, μας είναι πολύτιμη. Μην ξεχνάτε πως είναι πολύ δύσκολο να γίνουν όλα με μιάς. Σκοπός μας είναι ν' αναπτύξουμε την πρωτοβουλία των παιδιών με τα καλύτερα παιδαγωγικά συστήματα. Σε λίγο θ' αρχίσουν οι Κυριακές της «Διαπλάσεως», τα ξεσπάσματα κλπ.

ΟΜΗΡΟΝ ΘΕΟΔΩΡΟΥ: "Όπως βλέπετε, έχετε έλθει όλες σου τις επιθυμίες. Ψευδώνυμο σου ενέκρινα. Μένουν δρχ. 2,80.

ΑΜΑΛΙΑ ΧΟΥΛΗ: Οι παρατηρήσεις σας είναι σωστές. "Όπως είπαμε, στο 2ο τεύχος έχουν διορθωθεί πολλά. Για τα ψευδώνυμα, ψευδώνυμο και για την άδερφή σου. Μπορείς να στείλεις χρήματα είτε σε γραμματοσήμα μέσα σε φάκελλο. Επίσης να είσαι δε-έται πως είμαστε χέμυθοι.

ΓΙΩΛΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ: Σ' ευχαριστώ πολύ για τα καλά σου λόγια. Ψευδώνυμο σου ενέκρινα. Το ποιήμα σου για την σημαία θα δημοσιευθεί.

ΕΥΑΓΓΕΛΟ ΚΟΤΤΗ: Στην τρίτη σελίδα του τεύχους άπλω— για την άγνη που δείχνει από το περιοδικό. Σ' ευχαριστώ.

ΕΥΓΕΝΙΟ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟ: Οι υποδείξεις σου δημοσιεύονται κα- αντίτιμο. Ψευδώνυμο ενέκρινα.

ΤΙΜΟΝ ΝΑΤΣΟΥΛΗ (Κατερίνη): Σ' ευχαριστώ για τα έν- κατά έλλο.

ΜΑΡΩ ΚΑΡΔΑΜΙΤΣΗ: "Όχι κοριτσάκι μου, δεν σε παρεξηγώ. Σοφ ενέκρινα ένα. "Η συνεργασία σου δημοσιεύεται, άλλωστε.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΝ Δ. ΤΟΛΗ (Τρίκαλα Θεσσαλίας): Το γράμμα σου κατά διαβασμένο. "Ιδιαίτερα με συγκίνησε η περιγραφή του συνο- στισμού έξω από το πρακτορείο για την «Διαπλάση». Το κείμενό σου έχει πολύ λυρισμό αλλά του λείπει η κίνηση. "Όσο για τις ερωτη- σεις, θάθελα να μάς στείλεις κάτι δικό σου, κι' όχι αντιγραφές α- π' άλλα περιοδικά.

ΣΠΥΡΙΔΩΝΑ ΤΡΙΒΟΛΗ (Κέρκυρα): Χαίρομαι ιδιαίτερα δι- σκονομικά μακριά από την Αθήνα, γιατί αυτό δείχνει ότι τα Έλλη- της αξίζει. Σε τα ποιήματα τα καταφέρνεις αρκετά καλά, στείλε όμως καιρότητα του. Για να πάρεις ψευδώνυμο δεν χρειάζεται να είσαι συνδρομητής.

ΛΑΜ. Ν. ΣΤΡΑΤΙΚΗΝ: "Έδωσα τα ποιήματά σας στην σύν- λης Συνεργασίας ανήκει αποκλειστικά και μόνο στα παιδιά. ΣΤΑΥΡΟΝ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΑΚΗ (Αρεόπολις): Σε χαίρεται λοι- δώνυμο ενέκρινε. "Η συνεργασία σου δημοσιεύεται. Το ποιήμα σου προτεραιότητα.

ΣΤΑΥΡΟΝ Κ. ΔΟΥΜΑ: "Εγγονάκι, γεια σου. Θα δημοσιεύσω την άγγελία σου στο επό- μενο τεύχος αν επιμείνεις μετά απ' όσα έχω να σου πώ: Οι ψυχασθείς είναι άνθρωποι άρρωστοι, άνθρα- ποι που υποφέρουν φοβερά. "Ο πόνος τους λοιπόν νομί- ζεις πως πρέπει να γίνεται αντικείμενο άστειού; "Αν ναι, γράψε μου να σου έγ- κρίνω ψευδώνυμο και άγ- γελία. "Αν όμως καταλά- βεις πως δεν είναι σωστό

να γελάμε με τον πό- νο του ανθρώπου, τό- τε στείλε κάτι άλ- λο.

ΑΝΝΑ ΜΑΡΔΑ: Σ' ευχαριστώ για τους γρίφους καθώς και τον πατέρα σου. Δημοσιεύω τον ένα μόνο, μιά και δε- τους έγγραφες μόνη σου. Ψευδώνυμο ενέ- κρινα. "Άγγελία δη- μοσιεύεται.

ΒΥΡΩΝΑ ΧΑΛΙ: ΚΑΛΗ: Είστε ένας πραγματικός φίλος μας. Αυτό με κάνει να πιστέψω το γράμ- μα σας. Νομίζω πως η πίστις και η άφο- σίωσις των παιδιών και η δική σας ήθικη ύποστήριξη θα είναι ο αποφασιστικός παράγοντας για την τελική επιτυχία του σκοπού μας. Το διηγημά σας, μ' όλο που είναι τόσο καλογραμμένο, δει μπορεί να συγκινήσει την παιδική ψυχή.

ΕΥΓΕΝΙΟ ΠΙΕΡΡΗΝ: Σοφ ενέκρινα ψευδώνυμο. Οι άσκήσεις είναι πολύ εύκολες. Στείλε μου άλλες δυσκολότερες.

ΑΝΝΑ ΑΣΚΑΡΙΔΟΥ (Θεσσαλονίκη): Στείλε μας συνεργασία πιο ενδιαφέρουσα. Το θέμα της εκθέσεώς σας είναι καλό αλλά πο- λυ στεγνά διατυπωμένο. Ψευδώνυμο σου ενέκρινα.

ΑΝΤΩΝΙΟ ΕΦΡΑΙΜΙΔΗ: Το διηγημά σου δημοσιεύεται. Ψευδώ- νυμο ενέκρινε. Θα σε παρακαλούσα να στείλεις το αντίτιμο του ψευ- δωνόμου δρχ. 3.

ΚΩΣΤΑ ΡΗΓΑΝ (Μέγαρα): Φίλε μου το γράμμα σου με συγ- κίνησε πολύ. Το ποιήμα σου δημοσιεύεται. Ψευδώνυμο ενέκρινε.

Κ. ΔΡΑΚΑΤΟ: "Η συνεργασία σου καλή, αλλά πολύ μεγάλη. Συντόμισε το ή γράψε κάτι άλλο. Ψευδώνυμο σου ενέκρινα.

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΝΙΚΗΦΟΡΙΑΔΗΝ: Οι παρατηρήσεις σας είναι σω- στές. "Όπως το λέτε και μόνοι σας, η κάθε άρχη είναι κάπως δύ- σκολη. "Εμείς πάντως θα προσπαθούμε πάντα να βελτιώνουμε το πε- ριοδικό σε όλους τους τομείς. Γι' αυτό υπολογίζουμε και στην βοή-θεια των φίλων μας. Σχετικά με τον τίτλο, σκεπτόμαστε να κα- νουμε κάτι σε δημοψήφισμα μεταξύ των αναγνωστών μας και μετά από αυτό θα εφαρμόσουμε την απόφαση της πλειοψηφίας.

ΣΤΑΜΑΤΙΟ ΒΕΛΛΙΩΤΗ: Στο ποιήμα σου είναι οι τρεις πρώ- τες στροφές καλές, η τετάρτη είναι έντελώς άρρυθμη και σχεδόν α- συνάρτητη. Στη γράφω για να το δεις κι εσύ:

Διάξετε το μούρο τύρσιννο
έμπρός, έμπρός βαρβαροφάροι (τί θα πη αυτή η λέξις;)
μέσα στην κόκκινη μηλιά
κυνηγό άς πάη.

Στείλε μας λοιπόν κάτι άλλο καλύτερο. Περιμένω.

ΦΑΝΟΥΛΑ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ: Σ' ευχαριστώ πολύ για το τόσο τρυ- φερό κι' ένθουσιώδες γράμμα σου. Κι εγώ ελπίζω κι ευχόμαι να γίνει η «Διαπλάση» και πάλι η καλύτερη φίλη των παιδιών. Πάντως και ρολέξά σου τα πήρα, όμως μιά και τα καταφέρνεις τόσο καλά, θα σε παρακαλούσα να μου στείλεις άλλα, λίγο πιο μεγάλα. Πάντως κι αυτά θα δημοσιευτούν.

Α. Σ. Π. ΦΑΛΗΡΟΝ: Πολύ κολακευτικό το γράμμα σου, Σ' ευχαριστώ πάρα πολύ. Δυστυχώς δεν μπορώ να το δημοσιεύω διότι δεν με παίρνει ο χώρος.

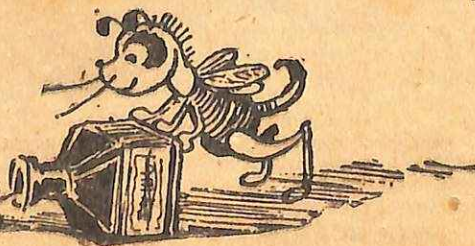
ΚΩΝΣΤ. ΝΙΛΑΡΧΟ: Διάβασα όλες σου τις εκθέσεις. Νομίζω δ- μως πως είναι λίγα στεγνές. Γράψε κάτι ειδικό για τη σελίδα συ- νεργασίας. Μιά ιστοριούλα της ζωής σου, ένα διηγημάκι κι' ό,τι άλλο νομίζεις έσο καλύτερο.

ΓΙΩΡΓΟ ΚΑΨΑΛΗ: Πήρα το γράμμα σου. Την άγγελία σου δεν την δημοσιεύω γιατί έχω παρακαλέσει όλους—ς, να είναι χωριστά το κάθε πράμα που ζητάτε. (Βλέπε στήλη αλληλογραφίας 1ου τεύ- χους). Ψευδώνυμο σου ενέκρινα. Πράξε μου καθαρά την άγγελία και στο ένα μέρος της κόλλας.

ΚΩΝΣΤ. ΜΥΛΩΝΑ: Σ' ευχαριστώ πολύ για τα καλά σου λόγια και περιμένω το συντομότερο συνεργασία σου.

"Αφού εδιάβασα τα γράμματά σας, είδα πως οι περισσότεροι από σας μου ζητάτε συγγνώμη επειδή γράφετε και στην πίσω σελίδα του γράμματός. Βέβαια σας συγχωρώ αλλά σας παρακαλώ να μη ξαναγίνει. Θέλω ακόμα να σας ξαναπoinίσω πως πρέπει να μου γρά- φετε καθαρά κι' εόναγνωστα.

Λοιπόν γεια σας για την άλλη Παρασκευή.
"Η Κυρά Διαπλάση



ΤΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΜΑΣ Σταυρόλεξον αριθ. 3

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΛΕΞΙΓΡΙΦΟΣ

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΟΝ

Εάν προσθέσετε τα σύμφω- να που πρέπει, εις τα κάτω- θι φωνήεντα, θα εύρητε ένα άρχαϊόν ρητόν.

— Η — Α — Ε — Ι — Α — Α — Ι
— Ε — Ι — Α — Ε — Ι —
— Α — Ι — Ο — Ε — Α —
— Ο — Υ — Ε — Ι —

ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ

1) * * * * = Ύγρo.
2) * * * * = Έκει βασι-
λεύει ο ήλιος.
3) * * * * = Δέν άγαπώ
(άντιστρ.).
4) * * * * = Μέρος του
λόγου.

ΣΚΑΛΑ

1) Α — Σ
2) Α — Σ
3) Α — Σ
4) Α — Σ
5) Α — Σ
6) Α — Σ

1) Παράγγελα.
2) Θεός αλλά και πλανήτης
3) Έντομο και τροφή των
ερμητιών.
4) Βυζαντινός στρατηγός
που νίκησε τους Ούνους.
5) Όνομα 3 Βυζαντινών
αυτοκρατόρων.
6) Μνηστήρας γνωστός ά-
πό τον Όμηρο.

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟ

Τι κοινόν υπάρχει μεταξύ
ποντικού και ύψης;

ΑΙΝΙΓΜΑ

Οι Έλληνες το έχουνε
σύ. Έλλην δεν το έχεις
Οι Τούρκοι δεν το έχουνε
μ' αν γίνης Τούρκος τόχεις.



Τι μπορεί να σκεφθί κανείς βλέποντάς καθ' ένα απ' αυτά
τα αντικείμενα;

Εοδ στο πρώτο οικιακό
το δεύτερο θαυμαστικό
Και τα δύο αν έναθουν
Κράτος μέγα αποτελούν.

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Η μικρή είπε να μου δώ-
σες και μένα μιά.
Τί;
Ελα καυμένη που κάνεις
πως δεν καταλαβαίνεις.

ΣΙΑΗΡΟΔΡΟΜΟΣ

Α — Α
Α — Α
Σε κάθε βαγόνι είναι και ά-
πό μία επιβάτης.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΗ ΓΩΝΙΑ

1) + . . .
2) + . . .
3) . . . + . . .
4) . . . + . . .
5) . . . + . . .
6) . . . + . . .
7) + . . .

ΚΑΘΕΤΩΣ (Σταυροί)
Θα του Κυνηγίου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) Θεά της Σοφίας.
2) Ήσαν αί Άελώ, Όκυ-
πέτη, Κελεύα (όνομαστ. Έν.)

3) Υίος του Φρυγός Κε-
λαού, συνδεδεμ. με την Κυβέλη
4) Ο πρώτος Βασιλεύς της
Λακωνίας (όνομ. Έν.).
5) Άγγελιοφόρος των θε-
ων (όνομαστ. ένικού).

6) Κόρη της Νύμφης Λακω-
νίας και του Βασιλέως της
Πελοποννήσου Φορωναίου (ό-
νομαστ. Έν.).
7) Το τέρας που έλεγε το
αίνιγμα: «Τί είναι συγχρό-
νως δίπουν, τρίπουν και τε-
τράπουν;».

	1	2	3	4	5	6	7
1	Δ	Ι	Γ	Ε	Ν	Η	Σ
2	Η	Ξ	Α		Η	Λ	Ι
3	Δ	Η	Β	Α		Ι	Ν
4	Ε	Α				Α	Α
5	Ι	Κ	Α	Ρ	Ο	Σ	
6	Ν						
7	Θ	Ι	Λ	Ο			

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Άρχηγός της Ε.Ο.Κ.Α.
2. Όχι στραβά — «...λα»
μα σαβαθθανί». 3. Βγαίνει ά-
πό ήφαιστοιο — νότα (άντ.).
4. Άνώνυμος έταιρεία (άντ.)
— πρώτη ποιότης. 5. Ό πρώ-
τος άεροπόρος. 6. κίνησης ύ-
γρου. 7. Μονάς βάρους (αίτ.)
— Νότα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Δελι. 2. Πατέρας τοθ
Ίακώβ. 3. Έτσι κάνει το
σκυλί — κατάρτα. 4. Το τέ-
λος μιάς άρχης. 5. Βυζαντι-
νή νότα — δύο φωνήεντα. 6.
Προφήτης. 7. Όρος της Γρα-
φής — λουλούδια.

Αι λύσεις του περασμένου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 2) Περιοδι-
κό, 4) Μάνη — Πά, 6) Βέ-
λο — Άλση, 8) Τα — έπτα
10) Παχνίδια. ΚΑΘΕΤΩΣ:
2) Μετά — Έπαφάι, 4) Δι-
κγορώ — Χί, 6) Έβ — Διά-
θεσις, 8) Άκόπως — Τρίς.

ΜΕΤΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ

Πήεις — Τήεις
ΠΥΡΑΜΙΔΑ
Α
ΟΤΙ
ΜΕΛΑΝ
ΡΟΔΑΝΟΣ
ΚΑΜΤΣΙΑΚΑ
ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΟΝ

Ματαιότης ματαιοτήτων τα
πάντα ματαιότης.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Η πλάνη
ΜΑΓΙΚΟΝ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ

2 6 7
4 8 3
9 1 5

ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙΟ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αυτός που βρίσκεται στο
άοιστερό μέρος της εικόνας
μας, πρέπει να ζητήσει τό...
κεφάλι του απ' αυτόν που κα-

ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ

ΗΤΤΑ
ΛΑΓΟΣ
ΕΛΑΦΟΣ
ΓΕΡΑΣ
ΡΑΦΗ
ΑΓΡΟΣ
ΦΟΡΟΣ
ΟΦΕΛΟΣ
ΣΤΕΑΡ

ΛΕΞΙΓΡΑΦΟΣ

ΦΕΙ — ΔΙΑΣ
ΚΑΙΜΑΣ

ΙΟΣ
ΙΔΑΣ
ΙΑΙΑΣ
ΙΟΥΔΑΣ
ΙΟΥΛΙΟΣ
ΙΕΡΕΜΙΑΣ
ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ



ΤΙ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ μέρος του διαγωνισμού;

- Είσαι ένας μικρός ντέκτιβ;
- Έχεις παρατηρητικότητα;
- Κι' ακόμα : είσαι έξυπνος ;

Περιμένω τις απαντήσεις σου

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΜΕ ΠΡΟΣΟΧΗ ΤΙΣ ΟΔΗΓΙΕΣ
ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΜΑΣ

ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΑΛΛΟ

Μια έκπληξη που θα την αναγγείλω στο πέμπτο
μου φύλλο.

« Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ »

Όλοι και όλες στον πρώτο μας διαγωνισμό